

פורסם ע"י בעולמה של ברסלב  
newsbreslev01@gmail.com

גיליון ראש השנה תשפ"ה | 5

# אבק שדה לבית

גיליון חג חגיגי ומורחב

## מסירות מאחורי הקלעים

ארבעה תיאורים מרתקים  
על התמודדויות מורכבות ורגעים  
מאתגרים בעת נסיעת הבעלים לרבי

מדורים  
חדשים  
וקומיקס  
בהמשכים!

## סבתא - נכדה של הרבי

שלושה פרקים מקיפים לדמותה  
המאלפת של 'הסבתא גלבר' שהייתה  
לסמל של התקשרות לאור האורות

סודו של גביע - קומיקס

כרוז על ספסל גינה  
שלי ושלכם - שלך!

להעיר את הילדים בשיטה  
מהפכנית - מדור חדש  
'בדיחותא'



| דבר המערכת |

## קוראות נכבדות!

עומדות אנו ימים ספורים לפני ראש השנה. על מעלתו וגדולתו תוכלו לקרוא במאמרים הבאים... הגליון מלא וגדוש בדיבורי אמת על הראש השנה, שיתופים וסיפורים, וכמובן - שיחת חג מרוממת על מהות 'דעם רעבינ'ס ראש השנה' - ראש השנה של רבינו, מאת הרב שמעון טייכנר שליט"א.

אם לא הוצאנו את ה'אבקשה לבית', בשביל גליון זה - דיינו. כי ראש השנה של הרבי - הוא כל עניינו של הרבי, כפי שאמר רבינו ז"ל - 'גאר מיין זאך איז ראש השנה'.

גם על התפילה התבטא רבינו בלשון זו: 'גאר מיין זאך איז תפילה'.

לנו, כנשים, יש קשר ישיר בין שני העניינים. הראש השנה של הרבי - לא שייך אלינו פיזית. אנחנו לא חלק מן הנסיעה עצמה. אמנם חלק עצום יש לנו בעידוד ושליחת הבעלים, אריות המזוודות, והשהות לבד שלעיתים כרוכה במסירות נפש של ממש. אך לשהות שם - איננו שוהות.

אך יש דבר גדול ואדיר שבכוחנו ובתפקידנו לעשות, ובפרט כנשים, קרובות אנו אל התפילה - בכוחנו להתפלל! לחבר את ה'גאר מיין זאך איז תפילה', ל'גאר מיין זאך איז ראש השנה', ולהתפלל ולהתחנן לה' על הקיבוץ של הרבי, להתפלל על כולם שיזכו, שכל המניעות ישברו, ושנוכח כולנו להיכלל בקיבוץ הקדוש, בתיקון הגדול של כל העולמות.

חודש אלול, הוא חודש הרחמים והסליחות, כאשר אדם חוטא ח"ו, הוא פוגם בשני דברים: בעצם החטא והעוולה, ובמלכות השי"ת. העבירה פוגמת במלכות ה', כי עשיית היפך רצון ה' היא כמו מרידה במלכות.

כאשר אנחנו עושים תשובה, אנחנו מתקנים את שורש החטא, אך כיצד נתקן את שורש המלכות? את זה, מגלה לנו ר' נתן, אפשר לתקן על ידי הראש השנה של רבינו. איך זה מתקן? מה זה עושה? אנחנו לא יכולים להבין. אבל אם נבטל את השכל, נכניע את עצמנו, ונדע שאיננו מבינים - זהו עצמו יהיה התיקון על הפגימה בשורש המלכות.

אין לנו כל השגה בראש השנה של הרבי. אך באמונת צדיקים אנחנו מאמינות שזהו עניין גדול וחשוב מאוד. ובלי שכל, ובלי השגות, רק מתוך ענווה והכנעה, אנחנו מתאמצות ליטול חלק בדבר הגדול הזה, שמרעיש בוודאי את כל העולמות!

נמשיך להתפלל שכולם יזכו להגיע בשלום על ראש השנה, ונוכח 'לשמוח בזה מאוד מאוד!!!' ובוודאי על ידי השמחה יהיה לנו בזה חלק גדול!

*לנכבד אביחותם בספרים אל צדיקים! לנב טובה*

## המערכת



# תוכן העניינים

**03** למעלה מן הזמן  
היום הרת עולם

**06** שלשה פרקים נפתחים  
יריעה נרחבת אודות חייה  
של הרבנית שרה גלברך

**14** אור בהירות הדרך  
סיפור התקרבות מרטיט

**16** ראש השנה שלי  
על חלקן נשים צדקניות  
בקיבוץ הקדוש שיחות  
מלב אל לב

**26** מלב אל לב  
איך את מתמודדת עם  
הנסיעה לאומן

**32** זמן לצעוק  
עלילה על רקע  
היסטורי פרק 5

**36** מדור הילדים  
של אבקשה

**'צאו והתפרנסו זה מזה'...** נשות אנ"ש היקרות!  
נשמח לשמוע על עסקים/יזמות של אנשי  
קהילתנו, כדי שאכן נוכל להתפרנס זו מזו...  
להצטרפות ופרסום חייגו לקו המערכת בשלוחה 2

להצטרפות לשותפות בבית אבקשה  
ולקבלת הגליון עד הבית חייגו 02-6237686 שלוחה 3  
**פרסום ושיווק:** דוד קניג קמפיניים  
**עימוד ועיצוב גרפי:** א. שפירא

הגליון יו"ל על ידי מערכת 'אבקשה לבית'  
**טלפון:** 079-5682867  
מענה אנושי להצטרפות ופרסום בשלוחה 2 בין השעות 7-9 בערב  
**פקס:** 077-3180237

**אבקשה לבית**



| למעלה מן הזמן |

שיחת חג מרוממת ומחזקת, על מהותו של 'אומן ראש השנה' במחיצתו של הרבי  
מאת הרב שמעון טייכנר שליט"א

## היום הרת עולם

וכיצד אנו בוחרים? על ידי שאנחנו עושים את רצונו בתוך כל הקשיים והמניעות, ובכך אנחנו מראים שרצונו לעשות רצונו, וכך מקבל הקב"ה שם מלך.

ובכן, כל מה שה' ברא את עולמו בששת ימי בראשית, שהושלמו בראש השנה - היה כדי שתהיה אפשרות לתת לו שם מלך, ואם כן, בכל שנה ושנה כשמגיע יום הולדתו של העולם, ה' עושה 'מאזן', לבדוק את ההשקעה - האם ממליכים אותו?

אם לא המליכו את הקב"ה, בשביל מה להחזיק הלאה את העולם? מדוע להמשיך לתת שפע, פרנסה וכלכלה? אם לא מגדילים את שם ה' בעולם - מדוע יתן לנו ה' הלאה בנים, שמחה, הצלחה וברכה?

מהשאלה הזו, של עד כמה אתם ממליכים את ה', מזה נוצר הדין של העולם. אלו אינם שני דברים שאינם קשורים זה בזה, אלא אלו שני דברים התלויים זה בזה. לפי המלכת ה' בעולם, לפי זה הקב"ה בודק ונותן לכל אחד בדין את הכלים שלו לשנה הקרובה. זהו אינו דין של אחרי מאה ועשרים, אלא זה מתן שפע לשנה הבעל"ט כדי שימשיכו - יותר או פחות - להמליך אותו כפי רצונו.

אם השתמשת בשפע של שנת תשפ"ד כדי להמליך אותי - אתן לך שפע נוסף, ואולי כפול, הלאה. אך אם חלילה לא - אולי ח"ו צריך לצמצם את השפע ר"ל?

בראש השנה הקב"ה קובע הכל - פרנסה, בריאות, חיים, נחת, שמחה, שלוה, הצלחה, רוגע וכו', ובעצם היינו צריכים להתפלל על צרכינו ביום זה, אך אם נביט במחזור נראה כי כמעט איננו מזכירים בקשות, ואם ר"ה חל בשבת, אז גם את המעט הזה איננו אומרים. ומדוע?

נוהגים לומר בתפילת ראש השנה, אחרי כל קטע של תקיעות, במלכויות זכרונות ושופרות, את המלים הבאות: "היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים". נשאלת השאלה: מה הקשר בין זה ש'היום הרת עולם', כלומר היום נוצר העולם, זהו יום הולדתו של העולם, לבין זה שזה יום משפט - 'היום יעמיד במשפט'? ה' מעמיד במשפט את כל היצורים - בין יהודים ובין גויים.

למעשה, כל עניין בריאת העולם, שהוא מלשון העלם, הסתר. אנחנו חיים בעולם שנקרא עולם העשייה, אך הוא מלא חומר. יש כאן דומם, צומח, חי ומדבר, יש בעולם הרבה רע, ומיעוטו טוב, ולכאן בדיוק הוריד אותנו הקב"ה. הייתה כאן מטרה, הייתה כאן תכלית, מה היא?

הקב"ה הוא טוב אין סוף, ומדרך הטוב להיטיב. הקב"ה ברא את כל הנבראים בשביל לתת להם טוב אין סופי, ומהי ההטבה האינסופית שה' רוצה לתת? כביכול את עצמו - שהנבראים ישיגו את החכמה האלוקית, את האהבה האלוקית, הקדושה האלוקית, האחדות האלוקית, שהם תענוג ועידון כזה שאיננו יכולים בכלל להשיג. 'עתידי צדיקים שיהיה מחיצתם לפני מלאכי השרת', טוב אינסופי ומתוק שאיננו יכולים בכלל לשער.

כדי שאת כל הטוב הזה לא נקבל בתור 'נהמא דכיסופא' - לחם שמבייש, כלומר - מתנת נדבה שהמקבל מתבייש בה, הקב"ה כביכול עושה איתנו 'חווה', שבאם נעמוד בו - נקבל את השכר האינסופי הזה. נכון שהעבודה קלה והשכר גדול, אך אם זה הותנה מראש, כבר אין את עניין הבושה. נכון שזה אפילו מגוחך לחשוב שזה השכר שמגיע לנו, כי הרי 'מי הקדימי ואשלם', כי באמת הכל מאת הקב"ה, ובכל זאת, הקב"ה בחכמתו ידע שכך לא נתייש, שכביכול נקבל את השכר על פי דין.

ומהי העבודה שהקב"ה 'מזמין' אצלנו? לתת לו שם של מלך. במילים קבליות - תיקון ספירת המלכות. ולמה הכוונה?

מי מקבל שם של מלך? הרי מלך זה תפקיד. אלא שיש מלך, ויש מושל. מלך לא נעשה מלך עד שלא מתירים אותו. וכי אינו יכול לחבוש את הכתר לראשו? אלא שהכתרה הכוונה שבחרו בו. בטקס הכתרה אומרים למוכתר - בחרנו בך ואנחנו רוצים בך למלך. בשונה ממושל שכבש וכעת מושל בכח הזרוע, ללא רצון העם.

כתוב 'כי לה' המלוכה ומושל בגויים'. כרגע ה' הוא מלך עלינו, שקיבלנו אותו למלך מרצון, וכמובן שהוא מושל בגויים, אך אנחנו שואפים להגיע לזמן ששם ה' יהיה בכל העולם - 'והיה ה' למלך על כל הארץ', שה' ימלוך גם בגויים, והארץ תימלא בדעתו.

זהו תיקון ספירת המלכות, שאנחנו עושים פעולה של בחירתו כמלך. לא משום ש'נאלצים' לשמוע בקולו בגלל המציאות שאנחנו נמצאים בה, אלא הקב"ה נתן לנו לבחור בו, ואכן בחרנו. זוהי הסיבה שהקב"ה יצר עבורנו עולם גשמי מלא פיתויים ונסיונות, העלמות והסתרות, כדי שנוכל לבחור בו באמת. בחירת המובן מאליו אינה בחירה, אך ברגע שיש לנו בחירה בין העולם הגשמי לבין עבודת ה' - זוהי בחירה אמיתית, ועליה נוכל לקבל שכר.

על ידי שאנחנו מתקנים את ספירת המלכות, על ידי שאנחנו בוחרים בו, בתוך עולם גשמי, סוחף ומושך, ומתאמצים להתגבר על כל ההעלמות וההסתרות, על ידי זה אנחנו מתקנים את ספירת המלכות.

אמנם בליקוטי מוהר"ן יש כמה תורות על עניין ראש השנה, אך הן חלק קטן ממה שכתוב שם בכל הספר. רבינו מזכיר ומחזק כל כך הרבה עניינים, ואומר ש'מוליך אתכם בדרך של צדיקים גדולים', אם כן, מדוע כל עניינו הוא ראש השנה?

ועוד, שרש השנה הוא היום הראשון לעשרת ימי תשובה, אז היינו אמורים להתוודות, להתחרט, ולעסוק בענייני תשובה, ואינו כן. למה?

אם נבין את תכלית היום - גילוי תכלית הבריאה - שהיא המלכת ה', ונמליך אותו עלינו, על ידי זה אנחנו ממתיקים את הדין - כלומר, אנחנו מביאים עלינו שפע בצורה הנכונה. אם נמליך את הקב"ה עלינו, הקב"ה יתן לנו כלי עבודה 'טובים', 'נוחים', לשנה הקרובה.



רבינו אומר - 'כל העניין שלי זה ראש השנה' - גאר מיין זאך איז ראש השנה. ואומר - 'זה הדבר קיבלתי במתנה, ואינו ירושה'. ותמוה, כי אמנם בליקוטי מוהר"ן יש כמה תורות על עניין ראש השנה, אך הן חלק קטן ממה שכתוב שם בכל הספר. רבינו מזכיר ומחזק כל כך הרבה עניינים, ואומר ש'מוליך אתכם בדרך של צדיקים גדולים', אם כן, מדוע כל עניינו הוא ראש השנה?

<< המשך בעמוד הבא



להמליך אותו דווקא במקומות האלו. זהו עניין עקבתי דמשיחא, לעבוד את ה' במקומות האלו, ולהחזיק מעמד ולהישאר יהודים. על זה אמרו התנאים שמי הוא זה שיוכל לעמוד בזה?

ואכן, אנחנו יכולים לעמוד בזה, דווקא כי יש לנו רבי כזה, שכל התורות שלו וכל המסרים והעצות שלו - הכל מיועד לדור שלנו, לדור אחרון. הכל כדי לגרום לאנשים שנמצאים 'מתחת לאדמה', לגלות את שם ה', ולהמליך את ה' במקומות הללו.

מששת ימי בראשית, העולם ממתין שימליכו אותו במקומות כאלו נמוכים, והסטרא אחרא יודע את זה... ולכן הוא שולח כאלו מניעות שרק מתגברות עוד ועוד. רבינו מסביר שככל שהנחשק גדול יותר - צריך חשק גדול יותר, וכיצד מגבירים את החשק? על ידי המניעות. ולכן, כל פעם יש מניעות חדשות כדי להגביר את הרצון, את החשק, את הכיסופים; 'נקודות הכסף', כדי שנזכור להתפלל ולהתחנן שאכן נזכה! שנזכה להיות חלק מתיקון העולם השלם, לזכות להמליך את הקב"ה, להיות בטקס ההכתרה הגדול ביותר, של המלכת הקב"ה מתוך המקומות הנמוכים ביותר, על ידי התקשרות לרבינו שהוא מביא אותנו לתיקון השלם.

יעזור השי"ת, ונזכה לאלול של תשובה, שאם נזכה לזה ההכתרה והממלכה שתבוא אחריה - יהיו מלב שלם ונקי בלי פניות. אם יש עומס של עבירות קשה להמליך, אך אם נזכה לתשובה זה יעביר מאיתנו את הקלקול, ואז נוכל לצעוק 'המלך' בטבעיות ובאמת, ונזכה להיכתב ולהיחתם בספרם של צדיקים, אמן.

כל העניין של רבינו, זה לגרום לנו להמליך את ה', לבחור בה', וראש השנה הוא בחינת ההמלכה, ועל ידי ראש השנה אני משיג את העניין שלי שעובר לאורך כל ליקוטי מוהר"ן, שהוא לגרום לכם להמליך את הקב"ה במחשבה בדיבור ובמעשה. ממילא זה היום שלי, כי זהו עיקר ענייני.



הקב"ה הוריד את נשמתו של רבינו לעולם בעקבתא דמשיחא. זהו דור שהאמוראים אמרו עליו - 'יתי ולא אחמיני' - שהמשיח יבוא, אבל שלא אהיה בדור ההוא, כלומר - איננו רוצים להיות בדור כה קשה, הם פחדו להיות בדור שלנו, שבו יש חשכות, הסתרה שבתוך ההסתרה, ונסיונות כה קשים. בדור שלנו, אנחנו צריכים לבנות את קומת השכינה - בקומת ה'מינוס', מתחת לפני הקרקע.

רבינו מסביר שלכל דבר יש את הקומה שלו, את הבניין שלו, והמלכה היא בעצם בניית קומת השכינה כאן בעולם הזה, כביכול. על ידי שיבחינו שהקב"ה הוא המלך, יבנו לו משכן - כך נבנית קומת השכינה. אך, בשונה מבנייה אליה אנחנו רגילים - מלמטה למעלה, את קומת השכינה בונים מלמעלה כלפי מטה. את הקומות הגבוהות בנו הדורות שלפנינו - דורות של נביאים, תנאים ואמוראים, דורות של רוח"ק ודרגות קדושה גבוהות. לאט לאט הייתה ירידת הדורות, כי כעת נותר לבנות את הקומות התת קרקעיות, את המקומות הנמוכים והשפלים, ולצורך כך ירדה נשמת רבינו לעולם.

הקב"ה רוצה שבמקום שהייתה שם טומאה, בעשרה כתרין דמסאבותא, דווקא שם 'להעביר גילולים מן הארץ', דווקא שם לגלות את כבוד ה',

מקצועיות נסיון!!  
המלצות חמות  
מלקוחות מרוצים.

ר. דיסקינד. Rivka Diskind

אדריכלות ועיצוב פנים  
ARCHITECTURE AND INTERIOR DESIGN

מחירים נוחים  
במיוחד לאנ"ש

לפרטים וקביעת פגישה:

054-7313175

mail: rivkarchitect@gmail.com

# המתנה המושלמת לכל מי שרצית להוקיר

כי ידעתם כמה  
מכרח לי הזיוגור  
בכל שעה

נתן מברסלב  
עלים לתרופה תע"ח



תמלאי מוגבל  
**חדש**

שעונו האישי של מוהרנ"ת, כעת בהישג ידך! **מגיע בקופסא מפוארת**

**ספריית ברסלב**  
הבית של ספרי ברסלב

**053-313-8400**

CABELLIS



שלל ושה

פרקים

בפתחים

עודנו תחת הרושם העז בהילקחה של הרבנית שרה גלבך ע"ה נכדת רבינו הקדוש |  
ביקשנו לשמוע, לחוש ולקבל הצצה לחייה המרתקים והמרגשים שהתחילו בצילם של  
החסידים באומן תחת השלטון הקומוניסטי ועדיין ממשיכים לפכות במשפחה המפוארת  
שהקימה | שלוש זוויות שונות לחיים סוערים של אשה אחת | אשת חיל מי ימצא

| ראיונות ועריכה: נ. וילנר

בתו הייתה אסתר - שנישאה לאליקים געצל ליבאוונע,

ובתם טויבע רחל - נישאה לר' אברהם דז"ריגובסקי

שהם היו הוריה של שרה גלבך, אשת הרה"ח ר' יצחק גלבך,

סבתי מצד אמי הייתה בתו של ר' נחמן פרויקס, שהיה נכדה של  
שרה'קה, בתו של הרבי הקדוש, ר' נחמן. מה שעושה אותי צאצאית  
ישירה - דור שישי של הצדיק הקדוש!

סבתי, באבע אסתר, הייתה צדקת אמיתית! היא לבשה שמלה  
שכיסתה את נעליה, עם שרוולים שעברו את אצבעותיה. צניעותה  
הייתה יוצאת דופן! היא גרה איתנו בבית, מכיוון שסבי נפטר בגיל  
צעיר, במהלך שבע הברכות של אמי. כך שגדלתי תחת השפעתה.  
היא הייתה משגיחה עלינו בזמן שאמי עבדה כתופרת, והייתי מאוד  
קשורה אליה. אני זוכרת שצפיתי בה עומדת שעה בהתבודדות לה'.  
זמנה היה בלילה. כל לילה ללא יוצא מן הכלל, היא הייתה עומדת  
- לעולם לא יושבת! - ומדברת אל ה', בטהרה ובפשטות, כבת אל  
אביה האהוב. אני עדיין יכולה לראותה בעיני רוחי, עומדת ומדברת...

יום אחד, ללא התראה מוקדמת, כשהלכה לישון, היא הכריזה,  
"מלאך המוות בא לקחת אותי." היא הייתה בריאה לחלוטין, ולכן  
איש לא התייחס אליה ברצינות. היא הלכה לישון, ואני שכבתי  
בחדרה. כששמעתי קולות נשימה כבדים, רצתי לקרוא לאבי, אך  
הוא דחה את חששותיי, באומרו שזה כלום. חזרתי לחדרי, והייתי  
המומה כשנגעתי בה והרגשתי את רגליה הקרות וחסרות החיים. כך  
פשוט היא הלכה מאיתנו! היא נפטרה במיתת נשיקה, ללא כל כאב.  
הייתי אז רק בת שש, אבל הזיכרונות ממנה חרוטים בי.

אמי המשיכה במסורת הקדושה שלה, והייתה גם היא מדברת אל  
ה' שעה ביום. היא הלכה בדרכי אבותיה הקדושים, וגידלה אותנו

## פרק א' ויהי חיי שרה

שיחה מרגשת ואפופת זכרונות מאירים הרבנית שרה גלבך ע"ה על  
החסידים באומן של מעלה ועל קדושה ללא גבולות

< על אודות ילדיו, אמר הרבי כי כולם ניחנו ברוח הקודש, מעין רוח  
נבואה, ועל שרה בתו אמר: משרה'קה איני מדבר כלל! >

לפני שנים ספורות, ערכנו ראיון עם הרבנית שרה גלבך עצמה,  
ביקשנו לשמוע ממנה, צאצאית ישירה של הרבי, על העבר העשיר  
שראתה בעיניה. לצערנו, אנו מפרסמים את הריאיון לעילוי נשמתה,  
לאחר שנלקחה מאיתנו בהגיעה לשיבה טובה...

הרבנית שרה כה שמחה להיפגש איתי ולחלוק מזיכרונותיה.  
כשהגעתי לביתה, הכניסו אותי לסלון והושיבו אותי על הספה.  
המתנתי לה בנחת, ופתאום נכנסה אישה מבוגרת, מתוקה וחינונית,  
אשר כל כולה משדר את ההיפך מגילה הבוגר שהתקרב לגיל מאה...  
חיוך קרן על פניה, והיא ברכה אותי לשלום. מיד הרגשתי בנוח  
במחיצתה, והצגתי את עצמי כחסידת ברסלב. פניה המחייכות אורו.  
"אה! הדבר הטוב ביותר בעולם! אין טוב ממנו!" הכריזה מיד.

## נכדה של הרבי

< קודם כל ביקשתי להבין: "כיצד הנך צאצאית של הרבי?". >

הרבנית פירטה לי בסבלנות:

בתו של רבינו הייתה, שרה'קה - אשת ר' יצחק אייזיק.

ילדיהם היו: אפרים, ישראל, פייגא שושיא, שמחה ברוך,

הבן של ר' אפרים היה ר' נחמן פרויקס



בצניעות, באמונה, בשמחה וביושר.

אבי שהיה ממוצא פולני, נאלץ לשרת בצבא הפולני, אך גם בזמן שהותו שם לא ויתר אפילו על פרט קטן בשמירת המצוות. מעולם לא נגעל בטריפות; הוא היה מחפש תפוחי אדמה וירקות, ועליהם התקיים. הוא הניח טלית ותפילין מדי יום, מעולם לא החמיץ הודמנות לקיום מצווה. בצבא הוא פגש יהודי בשם אהרן, ושכנע אותו לשמור מצוות גם בתנאים הקשים הללו. מאוחר יותר הם ערקו יחד מהצבא, ואבי הביא את חברו לציון הרבי באומן.

## אומן של מעלה

**< הורים כה מיוחדים! האם תוכלי לספר לנו עוד זיכרונות מאומן באותם ימים? >**

דודי ר' מתתיהו ברזסקי נהג לקחת אותי יחד עם בתו כשהלך להתבודדות בפארק סופיה, מכיוון שהייתי צאצאית של הרבי. כל זמן ששהינו בקברתו הוא הזהיר אותנו לא להסתכל עליו; השתעשענו במדשאות, מתגלגלות במורדות הקטנים ונהנות מאוד, בעוד הוא עסק בענייניו. פעם אחת הצצתי לכיוונו, ונבהלתי כשהבחנתי באש שמיימית המקיפה אותו! הוא מייד הבחין שאני מסתכלת, ואמר לי, "אל תסתכלי!"

הוא היה אדם מיוחד מאוד, צדיק גדול. כשאספו את חסידי ברסלב, הוא נלקח ביניהם. עשרים ושבעה מהם נעלמו... חלקם חזרו, אך לצערנו, הוא לא היה בין אלו שזכו להישאר בחיים. הם עינו אותו נוראות, ואחרי שלושה ימים, הוא השיב את נשמתו לבוראו בטהרה. הבאתי לו ארוחות כללא, אך אחרי היום השלישי, השומר אמר לי שהאסיר כבר לא זקוק לאוכל..

היו אלה זמנים קשים. אבל עם כל זאת, היינו חזקים. שכנים נהגו לשאול אותנו, 'בתוך כל הצרות האלה, חיים כה קשים, איך אתם יכולים להיות שמחים?' אבל עם הכוח של הרבי, ידענו לשמור על עצמנו שמחים אפילו מהדברים הקטנים ביותר - מנשיקת המזוזה, או מאמירת שמע! תמיד היה לנו על מה לשמוח.

באומן, אבי נהג לטפל במקווה, מה שהקנה לו את הכינוי 'אברהם הבלן'. מאוחר יותר, הקומוניסטים סגרו את המקוואות, והאפשרות היחידה הייתה ללכת לים. מכיוון שאנשים לא יכלו ללכת לבד, אמי הייתה הולכת איתם. אבי למעשה בנה מקווה סודי בבית, בסיכון אישי גדול. היה לנו את המקווה בחדר אחד, ובית מטבחים שלם שהתנהל בחדר השני. זה היה מסוכן מאוד, במיוחד מכיוון שהיו מלשינים בכל מקום - לצערנו אפילו יהודים. הק.ג.ב. שילם למלשינים, ובאותם זמנים של רעב היה קשה לאנשים לעמוד בפיתוי... והם הלשינו על אבי.

באחד הלילות החשוכים הוא נלקח. הייתי נערה צעירה, בקושי בת שנים עשרה, אבל ברוסיה הסובייטית, התבגרנו מהר. איני יודעת מאין היה לי הכוח, זה בוודאי בזכות הרבי. מיד התחלתי בעבודה, בידיעה שהחוקרים יגיעו בקרוב, מחפשים ראיות לפעילות מהפכנית. הייתי צריכה להסתיר את כל שאריות השחיטה שהתרחשה באותו יום בביתנו. נשאתי את כל חלקי הפרה הטרייה השחווטה - זה היה כבד נורא - לשכן לא יהודי בקצה העיר. לאחר מכן קרצפתי את הדם מהרצפה, וסיימתי בדיוק בזמן - כשנשמעו דפיקות כבדות על הדלת עם שחר. הם הגיעו...

הם חיפשו סימנים לפעילות בלתי חוקית שהתרחשה, אך לא מצאו דבר! הם שמו לב לדם שעל ידי, אבל אמרתי להם שנפלתי ונשרטתי. כשהבחנינו בחדר הנעול (שבו היה המקווה) הם שאלו אותי מה יש שם, אבל אמרתי להם שכך קנינו את הבית, עם החדר הזה נעול, ומעולם לא פתחנו אותו. הם שברו את המנעול, פרצו פנימה, והביטו סביב בחשדנות. עמדתי מעל הבור, מסתירה אותו בשמלתי הרחבה, אבל לחרדתי, לקול שכשון, מעדתי לתוך הבור... הם היו כל כך המומים, שהם עזבו את החדר, והעמידו פנים שדבר לא קרה. בכל מקרה,

הם חיפשו סימנים לשחיטה, לא מקווה. מאמצייהם לא נשאו פרי, אבל הם בכל זאת לקחו את אמי. קרענו את השמים בתפילותינו! וברוך השם, היא חזרה הביתה, ואבי הצטרף אליה זמן לא רב אחר כך.

גרנו בין הקלויז לציון, ובכל יום היינו הולכים מפה לשם. נהגתי ללכת לציון כמה פעמים ביום. בכל פעם שהייתי זקוקה למשהו, הייתי הולכת להתפלל, וה' תמיד שמע את תפילותיי. באותם ימים, עדיין יכולנו לראות את המצבה, היא לא הייתה בנויה כמו עכשיו. הייתי פשוט מניחה את ראשי על הציון, והדמעות היו פשוט מתחילות לזרום... שברתי לי חתיכת אבן לפני שעזבתי את אומן, ולקחתי אותה איתי, אבל היא נלקחה ממני מאוחר יותר.

גרנו באותו רחוב עם חסידי ברסלב רבים אחרים. משפחת בארסקי - בני דודינו, היו שכנינו, והיינו נכנסים אליהם הרבה. אני עדיין זוכרת את ר' שמשון בארסקי יושב וכותב את 'ליקוטי עצות' ביידיש. קיבלנו עותק, ואמי נהגה לקרוא אותו איתנו. היא גם הייתה מספרת לנו את הסיפורים מסיפורי מעשיות, אבל לא היה לנו הרבה מעבר לזה אז. עכשיו, אני יכולה לקרוא את מכתבי ר' נתן, את עלים לתרופה, ואת הליקוטי תפילות גם... אני כל כך מאושרת!

"אנחנו חיים בארץ ישראל, אנחנו חופשיים לשמור על יהדות, להדפיס ספרים, להפיץ אותם - זה נס! ביקשתי מחתני שעובד עם ספרים להשיג לי עותק של ליקוטי תפילות ביידיש, כי אני אמנם קוראת, אבל איני מבינה מה אני אומרת, וזה חבל לי. הוא אמר לי שלא קיים ואין צורך בדבר כזה, כי כולם מבינים לשון הקודש. אך שבועיים לאחר מכן, הוא הביא לי ליקוטי תפילות באידיש שזה עתה יצא לאור! ה' שמע את תפילותיי, הוא ראה שאני באמת רציתי, וקיבלתי! העולם היום כל כך נחמד - הכל זמין! כמו שהרבי אומר, שה' מנהל את העולם יותר ויותר יפה!" (דער וועלט פירט זיך שענער און שענער)

**< "האם תוכלי לספר לנו קצת כיצד גידלת את ילדיך ברוח של הרבי?" >**

הייתי מתפללת איתם הרבה. הייתי מסורה מאוד לילדיי; לעולם לא הייתי משאירה אותם לבד, אפילו לא עם בייביסיטר. למרות שהיו לנו שמחות רבות, הייתי שולחת את בעלי, בעוד אני נשארת בבית לשמור על הילדים. צריך לשמור על ילדים, להגן ולהשגיח עליהם. הם האוצר הגדול ביותר שלנו! הם זקוקים להרבה סבלנות, תשומת לב וטיפול אוהב. הם חייבים להרגיש שתמיד יש בעבורם אוזן קשבת, ואמא שזמינה עבורם. לעולם לא נתתי להם להסתובב לבד ברחוב! שמרתי עליהם בבית, תחת השגחת.

**< "זוהי לא היה קשה להם? ילדים הרי אוהבים להרגיש חופשיים, לשחק בחוץ 'כמו כולם'...?" העזתי לשאול. >**

לא הילדים שלי! הם נהנו כל כך בבית, ולא הרגישו חסר! הייתי שרה ורוקדת איתם, מספרת להם סיפורים... שבת הייתה היום האהוב עליהם בשבוע. הייתי קוראת להם מה'צאינה וראינה', ומספרת להם סיפורים מפרשת השבוע, היינו משחקים יחד... את כל הלב והנשמה שלי השקעתי בגידולם. תמיד דאגתי שיהיה לי זמן עבורם. הייתי משאירה את כל מטלות הבית לערב, כשהם כבר ישנו, שלא אצטרך להסיט את תשומת לבי מהם. אחרי שהבית היה נקי, והתפירה, התיקונים והסריגה היו מסתיימים, אז היה מגיע הזמן שלי להתפלל. בדיוק כמו באבע אסתר שלי, שנהגה לבלות את לילותיה בהתבודדות, הייתי מדברת עם ה' בדיוק כמו עם חבר טוב, בפתחות ובפשטות. נהגתי לעשות 'עסקאות' איתו. הייתי אומרת, "טאטע, אני לא



**הרופא  
נדהם! הוא  
היה בטוח  
שתיכנס  
אשה זקנה  
וצולעת,  
קמוטה  
וכפופה,  
שמוטה על  
כסא גלגלים.  
ופתאום  
היא נכנסה,  
על שתי  
רגליה, יציבה  
וקורנת!  
השמחה  
החזיקה  
אותה!  
הגוף שלה  
היה טפל  
לכוחות הרוח  
שהיו בה**



**בדיוק כמו  
באבע אסתר  
שלי, שנהגה  
לבלות את  
לילותיה  
בהתבודדות,  
הייתי  
מדברת עם  
ה' בדיוק כמו  
עם חבר טוב,  
בפתיחות  
ובפשטות.  
נהגתי  
לעשות  
'עסקאות'  
איתו. הייתי  
אומרת,  
"טאטע, אני  
לא צריכה  
כלום, לא  
בגדים יפים,  
לא שום  
דבר, רק תן  
לי ילדים  
טובים!"**

## **<איך היה לגדול עם אמא כה מיוחדת? האם הרגשתם בגדלותה?>**

כל הגדלות של אמא שלי, עצם היחס שלה, הכל התאפיין בפשטות. היא הייתה מכניסה בנו שמחה, אמונה ותמימות, בלי הרגשת 'גדלות'. כשהיינו ילדים היו הרבה מלחמות על ברסלב. ההתנגדות היתה אז מאוד חזקה. היינו חוזרים הביתה ומספרים דברים שאמרו לנו, והיא רק אמרה לנו - לא להיכנס למריבות, אם יש שאלה - תשאלו. ושאלנו, והיא הסבירה הכל בסבלנות.

היא עברה הרבה בחייה... בקושי היתה לה ילדות! בגיל 9 היא כבר נחקרה על ידי הק.ג.ב. כשהם מנסים להוציא ממנה הודאות על מעשי ההורים, והיא עמדה איתן ולא גילתה כלום

היא הרגישה שהיא לא הספיקה להיות ילדה, ודווקא לכן היא רצתה שתהיה לנו ילדות טובה ומאושרת. היא העניקה לנו הרבה.

היתה מקפידה תמיד ללכת ל'אסיפות ההורים' שלנו, כדי לשמח אותנו, על אף שלא היתה מאוד בריאה, ולפעמים זה בא לה בקושי, אבל היה לה אכפת מאיתנו.

אני נזכרת, כיצד לאחת הבנות היתה פעם חברה שלא מצאה חן בעינייה של אמא. היא לקחה את אותה בת לשיחה, דיברה איתה בעקיפין, ולאט לאט הסבירה לה מדוע החברות הזו לא טובה לה, וכך גרמה לה לעזוב את החברה מרצונה, בחכמה ובנועם. הכל עשתה ברגישות ובהבנה.

קיבלנו ממנה, כי היא תמיד היתה איתנו, היא היתה נוכחת.

## **<כשהייתם ילדים האם הייתם רואים אותה מתפללת?>**

בוודאי! גם כשהיינו ילדים היתה כל היום מתפללת, כל כולה היתה תפילה. לראות אותה מתפללת, זה היה מיוחד, שיעור מוסר חי. ובהמשך החיים, כשכבר לא יכלה לעסוק בדברים אחרים - היתה כל היום ממלמלת, מתפללת.

היא היתה אומרת שלאשה אין את עבודת ההתבודדות כמו לגברים, אבל לדבר עם ה' כל היום - בוודאי...

לילה אחד היא התעוררה, ואמרה תהילים, אבא שלי שאל אותה מדוע, והיא לא ידעה להסביר... בארבע לפנות בוקר אמרה - עכשיו אני יכולה ללכת לישון.

בבוקר התקשרנו לבשר לה שנולד לה נכד, והיא אמרה - נכון זה היה בארבע לפנות בוקר? היא פשוט הרגישה אותנו!

## **<היו לכם בני משפחה? דודים, קרובים?>**

לאבא היו קצת בני משפחה ששרדו את השואה, והם היו באים כל הזמן. לא היתה שבת בלי אורחים. היינו עשרה ילדים בלי עין הרע, בדירה קטנה, אבל הבית היה פתוח, ושמח, ולא הרגשנו שזה על חשבוננו. הצטופפנו במיטות, חגגנו, היה טוב. ישנו מצוין, לא הרגשנו שצפוף, וזה לא שהיינו מלאכים! רק הכל היה בכזו אהבה ונעימות, שהרגשנו שכך צריך להיות. היתה כזו חמימות בשני החדרים האלו...

היו פעמים שאבא היה לומד עם מקורבים צעירים בחדר שלנו, ואז הלכנו כולנו לישון בחדר שינה... ובאמצע הלילה אבא היה מעביר אותנו למיטותינו...

היינו בית עם הרבה בנות, ואמא העדיפה שנהיה לידה, שהיא תוכל לראות אותנו. היא היתה אומרת לנו שנזמין את החברות לבית, במקום ללכת אליהן. וכך יצא שכולן היו מביאות חברות

צריכה כלום, לא בגדים יפים, לא שום דבר, רק תן לי ילדים טובים!" מאוחר יותר, שמעתי על שירו המפורסם של ר' לוי יצחק מברדיצ'ב: 'ריבוננו של עולם, לאמיר מאכן א בייט...' (בוא נעשה עסקה...)

## **<אספר לכם איך ה' שומע לתפילותיי.>**

לאחד מילדיי הייתה התמודדות קשה. ערב אחד מישוהו סיפר לי שהוא נוסעים לקבר שמואל הנביא, שבדיוק אז שוחרר. 'קפצתי' על ההזדמנות והצטרפתי, עם שני בני (למנוע יחוד) לנסיעה. הקבר לא היה בנוי כפי שהיה היום. וכשהגענו, המלווה שלנו הניח את ראשו על המציבה, והתחיל לבכות בקול. כך הייתי משוחררת גם אני לבכות ולהשיח את ליבי בלי שישמעו את יבבותי, שטושטשו בבכי הקולני... התחננתי לה' לישועה.

הגענו הביתה לפני הזריחה. נרדמתי, והנה אני חולמת שאני בפתח קבר שמואל הנביא. המקום מלא בערבים, ואני מפתחת להיכנס. אני עומדת שם חסרת אונים, והנה אדם מתקרב, ושואל אותי מדוע אניי נכנסת. פניו מאירות, ואני לא יכולה להביט בפניו. אבל בוקנו הבחנתי... היה זה זקן אדמוני. ידעתי שזה הרבי!

אמרתי לו שאני מפחדת, אז הוא אומר לי - בתי, אל תראי, אני אלך איתך!. כך נכנסתי והתפללתי שם כרבע שעה, עד שהוא פנה אלי ואמר - מספיק! תפילותייך התקבלו!

התעוררתי בהתרגשות, וסיפרתי לבעלי את החלום. תוך כדי שאני מספרת לו, דפיקות בדלת - ושני אנשים, שהיו השליחים לישועה שציפינו לה - עמדו שם. בני נושע!

פעם נסענו לקבר של ר' נחמן מהורודוקה בצפת. סבלתי מבעיה בלב, והרופאים קבעו לי בדיקות, ותכננו ניתוח. מכיוון שהיא צייט שלו חל אז, החלטתי לנסוע לקבר ולבקש מסבי, רבינו, להתערב בשמיים למעני. אחת מנכדותי הייתה זקוקה אז לשידוך, אז לקחתי אותה איתי, ויצאנו לדרך.

בהגיענו לקבר הקדוש, הנחתי את ראשי על המצבה, ומה אוכל לומר לכם? יכולתי להרגיש את הבעל שם טוב, ר' נחמן מהורודוקה, הרבי, כולם היו שם! התפללתי עבור עצמי ועבור נכדתי, ויכולתי להרגיש שתפילותיי עולות גבוה מעלה.

בפגישתי הבאה, הרופא נראה מבולבל לחלוטין, וקבע עוד בדיקות. בקיצור, כל ניירות ההפניה הושלכו לאשפה, ואני בריאה כשור. ונכדתי? היא התארסה בשבוע שלאחר מכן!

## **<כצאצאית של הרבי הקדוש, האם יש לך 'מסר' כלשהוא להעביר לנשות ברסלב?>**

שמרו על ילדיכם! הם האוצר הגדול ביותר שלנו! טפלו בהם במסירות, וגדלו אותם לפי המסורת הקדושה שלנו. אנחנו לא צריכים להתאים את עצמנו לסטנדרטים של הרחוב - לנו יש את המדד שלנו, התורה הקדושה והצדיקים האמיתיים, ולהיות בשמחה ולא להפסיק להתפלל!

**<בהבחיני בארון התצוגה שלה מעוטר בעשרות תמונות של נכדיה המתוקים, נזכרתי במה שאמר הרבי שמשח יקום מצאצאיה של שרה. כשסיפרתי זאת לרבנית גלבך, היא חייכה והנהגה. "משח כבר עומד בפתח! הוא כמעט כאן!">**

קשה להאמין שלא זכתה לפגשו, אך נתפלל שהיא תעתיר במרומים להגענו במהרה...

**פרק שני**  
**לאמא אין גיט**

תיאורים מרגשים בשיחה לבבית עם ביתה, הרבנית צ. טייכנר תחי'

'אמא הכינה אותי לחיים, כל מה שיש לי - הכל ממנה!'

לבית הקטן... שהיתה לנו בו חצר קטנה, והיא היתה מלאה בנות... זה היה מחזה שכיח שהיא יושבת איתנו, היא לא הלכה לנוח בזמן הזה, רק ישיבה איתנו ושוחחה איתנו, כולן אהבו לבוא אלינו, היה לה לב רחב! היא היתה חברה'מנית, וצחקה איתנו.

תמיד יכולנו לשפוך את ליבנו בפניה, לא חששנו שהיא תלעג לנו. על כל נושא היה לה מה לומר, היא היתה אשה חכמה, עם אוזן קשבת. והיא הבינה את הצעירות. מעולם היא לא התבטאה: 'אוי, השטויות של הצעירות', היא כיבדה והבינה, וכולם אהבו אותה.

היא לא היתה אשה בריאה כל כך. פעם הגדירה אותה מישהי - מאה אחוז חולה, מאה אחוז שמחה...

### < איך היתה האוירה בבית?

היתה כזו שמחה בבית, שכולנו נדבקנו בשמחה שלה, זו מורשתה לדורות!

חינו בצניעות, אפילו אפשר לומר בעניות, אבל מעולם לא הרגשנו מחסור. היא הלכה לשוק, וקנתה שאריות בזול, והכינה מהם מטעמים! טעם גן עדן היה למאכלים שלה. מעולם לא הרגשנו מצוקה, תמיד היה שמח, וטוב, ולא היה חסר דבר!

ולא רק שלנו לא חסר, אלא שגם מקום זמן למעשי חסד היה לה. במלחמת ששת הימים, שכנתנו נתקעה יומיים מחוץ לבית... ואמא לקחה את הילדים שלה, והכניסה אותם לבית שלנו בנוסף לילדים שלה... בנוסף, היא רצתה לתלות על הדלת שלט, שמי שמחפש מחסה, יכול להיכנס!

לכולם יש נסיונות בחיים, אך לנו היתה ההכנה שקיבלנו ממנה איך לקבל הכל באהבה, היא החדירה בנו אמונה אמיתית.

היא חזרה ואמרה על כל קושי - ה' יעזור, אתם תראו שיהיה טוב. ואם לא מיד - אז עוד קצת, תראו, תיכף תבוא הישועה. היא אמרה גם - כשנהיה מאוד קשה - אז באה הישועה. הקב"ה לא שוכח. האמונה הזו ליוותה אותי כל החיים.

אני איבדתי בן ל"ע כשהיה בן חמש. ובבית החולים ניגשה אלי העו"סית, שהיא שואלת האם הכל בסדר איתך? עניתי לה, כן. אחרי כמה דקות היא שואלת אותי שוב, האם הכל בסדר איתך? עניתי לה, כן, אני יודעת שהוא נפטר, קיבלנו אותו לחמש שנים, ואנחנו מודים לאלוהים. ראיתי שהיא מתפעלת, והבנתי שלא לכולם זה מובן מאילו, לא כולם קיבלו כזו אמונה חזקה בבית! אבל לי זה היה טבעי! כל החיים היא החדירה בנו שמה שה' עושה, זה טוב.

היינו מדברות המון. פעם בשבוע הייתי מבקרת אצלה, ומה דיברנו? דיבורי אמונה והתחזקות, דיבורים של שמחה. זה היה 'מטעין' אותי לכל השבוע...

עד כשבועיים לפני פטירתה היא הייתה צלולה לגמרי. כאשר מצבה התחיל להתדרדר, עמדתי לידה, והחזקתי לה את מסכת החמץ, ראיתי שהיא כבר לא כל כך איתנו. שמעתי אותה מדברת לעצמה: 'נשמה, כמה את יפה, כמה את טובה! כמה את יקרה!' לילה שלם, איזה דיבורים של אמונה שהיא דיברה...

האחיות בבית החולים אמרו לי - אנחנו אוהבות את אמא שלך, אמא היתה מחמיאה להן, ומודה על כל דבר. היא כיבדה כל אחד ואחד, לא משנה איך הוא נראה ומה הוא עושה. כולם הרגישו מכובדים אצלה.

### < איך היא הכניסה את ברסלב בבית?

כל השמחה שקיבלה היתה מרבינו, ידענו שהיא שמחה, כי היא חיה מרבינו. היא ידעה מה זה ברסלב באמת, ואם היתה שומעת שמעוותים סיפורים, היתה מעירה בצורה טובה. היא היתה איש אמת.

כשנסענו פעם ראשונה לאומן, כל דבר העלה בה זכרונות, היא

חיה כל פינה. כל אבן דיברה אליה.

היא הראתה לנו מאיזה ברז אמר לה דודה, ר' מתיס, לשתות, והיא אמרה לו שאינה צמאה, והוא אמר לה - תשתי בכל זאת, זה יבוא לך לשימוש כל החיים שלך... היא תלתה בזה את ברכת אריכות הימים שזכתה לה.

היתה תקופה שלמדנו סיפורי מעשיות ביחד, כל הנשים של המשפחה נפגשו פעם בשבוע, ולמדו ביחד. היינו מקריאות, וכל אחת היתה מוסיפה, וגם היא היתה אומרת פנינים. ואם היא הרגישה שיש קצת סטייה מהאמת הישרה, מיד היא אמרה משהו. היא היתה רגישה מאד שהכל יהיה באמת ובישר.

היא היתה אומרת: מה זה ברסלב? תראו את ר' אליה חיים (רוז"ן), תסתכלו על ר' לוי יצחק (בנדר) תראו מה זה ברסלב! ברסלב זה לקום חצות, ברסלב זה התבודדות. זה ברסלב באמת!

היא סיפרה מה היה באומן, ואיך שהתנהגו שם ה'עובדים', איך הם דאגו אחד לשני, והתמסרו וחיו אחד בשביל השני. הבנו כיצד צריך להתנהג.

קיבלנו ממנה שמי שהולך בדרך של ברסלב האמיתית, המסורה, החיים שלו אחרת! לגמרי אחרת!

היא אמרה כל הזמן 'נאר דער רבי, נאר דער רבי'... (רק הרבי, רק הרבי...)

### < האם היתה הדרכה מיוחדת שקיבלתם ממנה?

היא לימדה אותנו לכבד את הבעלים שלנו. היא ואבא אמרו לי - את רואה אותו? הוא הרב שלך. בעלך הוא הרב שלך. היא מעולם לא התערבה בחיים שלנו. אם שאלנו - היא ענתה. אבל היא מעצמה לא אמרה כלום. היא רק היתה דוגמא חיה בעבורנו, כיצד צריך לחיות.

ראינו את השמחה בבית, את הפשטות, ואת האמונה. איך ה' עזר להם לחתן את כל הילדים בכבוד, ידענו שאמונה ובטחון זה הכל.

לילה אחרי פטירתה, הבן שלי נסע במכונית, ומכונית ערבית פגעה בהם, והמכונית ממש נמחצה. לא היה נראה שאפשר לצאת בחיים מרכב כזה. ולא רק שהם יצאו חיים - הם יצאו בלי שריטה! ממש הרגשנו שהיא עלתה לשמיים להליץ עלינו זכות!

אנחנו ממש מחכים שהיא תביא את המשיח!

## פרק שלישי סבתא מיקושרת לאילן הגזול

הושבנו לשיחה משותפת שלוש מנכדותיה, הגברת ש. סטארט, הגברת צ. ברגשטיין והגברת ב. גליק.

על סבתא שהנחילה את ההתקשרות הנצחית לכל צאצאיה

### הנכדות מעלות זכרונות...

לא מאמינות שהיא כבר לא איתנו!

'בשבעה, לא ידענו מי מנחם את מי', הן אומרות. כל מי שנכנסה, הרגישה שהיא היתה הכי קשורה אליה... כולם הרגישו אצלה יחידים, מיוחדים. היא אהבה כל אחד ואחת, את הנכדים והננינים כמובן, אך גם אנשים שלא היו מהמשפחה



היינו עשרה ילדים בלע"ד, בדירה קטנה אבל הבית היה פתוח, ושמח, ולא הרגשנו שזה על חשבוננו הצטופפנו במיטות, חגגנו, היה טוב. ישנו מצוין, לא הרגשנו שצפוף, וזה לא שהיינו מלאכים! אלא שהכל היה בכזו אהבה ונעימות

הרגישו אצלה מוערכים.

תמיד זכרה את כל אחד והתייחסה לכל אחד. היתה שואלת את הנכדים והנכדות שהצטרפו למשפחה - מה שלום אמא שלך? מה שלום אבא שלך? כשהיא מתעניינת באמת ובתמים.

#### < תארו לי את סבתא, איך היא היתה?

הדבר הכי משמעותי אצלה היה התפילה. כל היום התפללה. היתה מאוד מעורבת בחיים של הנכדים והנינים, וידעה על כל מקרה רפואי או לחילופין מבחן קשה של בנות הסמינר... היו מבקשים ממנה - סבתא, תתפללי, והיא התפללה. זכרה כל דבר וכל בקשה, כשהיא גם מתעניינת אחר כך מה היה...

כל היום אמרה תהילים, סיימה אותו אפילו יותר מפעם ביום... ישרה והתפללה על כל מי שביקשו ממנה, הזכירה וביקשה.

אבל כל זה לא היה בצורה של 'רבנית' מורמת מעם. כשהיו באים לבקר אותה - מיד היא היתה נפנית ומדברת עם המבקרים, כשהיא שמחה ומודה על הביקורים.

בגיל 97 עברה צנתור, ומאז היא התפללה על הרופא ש'הציל לה את החיים', כשהיא מלאת הכרת הטוב אליו.

היא גם נסעה הרבה לקברי צדיקים ומתפללת שם. בשנים האחרונות, כשכבר לא היה ביכולתה לנסוע, כשהיינו באיזה ציון של צדיק, היינו הנכדים מתקשרים אליה, ואומרים לה: סבתא, אני במירון, את רוצה להתפלל? היינו מניחים את הטלפון על המציבה, והיא היתה מתרגשת, מתחברת, בוכה ומתפללת! כולם היו מתקשרים אליה מכל המקומות, וכך היא סיפרה למבקרים: היום הייתי באומן, במירון, ובקבר רחל...

#### < איך היה הקשר שלה עם ברסלב, עם הרעבי'ס ואך'?

זה לא היה קשר! זה פשוט היה היא! כל כולה מחוברת ומקושרת לרבי, על כל דבר, אמרה - בזכות הרבי, נאר דער רבי, היא אמרה את זה עשרות פעמים ביום... כל היום היתה מזכירה את הרבי.

הרבי היה כל החיים שלה!

שאלנו אותה - סבתא, מה חדש?

ענתה - מה חדש? הכל חדש!

זה הדבר השני שאפיין אותה - אחרי התפילה, השמחה. היא שמחה מכל דבר, אפילו מדברים פשוטים. כל דבר קטן שימח אותה. ידעה לשמוח מכל דבר. ועם כל הלב...

אפילו דברים פחות נחמדים... בתקופה האחרונה הייתה ממש שרויה בייסורים, כשבאנו לבקר אותה היא לא השמיעה ציוץ. אם לא שדודתנו, הרבנית א. ויזנפלד שסיפרה לנו על הכאבים שלה, ועל משככי הכאבים שהיא נוטלת - לא היינו מאמינות. היא אמרה לנו - אתם מחיים אותי! תודה שבאתם!

כל היום היא היתה משבחת ומודה לה' - איך לויב דער אויבערשטער... (אני מודה לה'), כמה טוב הוא נתן לי!

ולא היה מדובר באשה שלא עברה בחיים... היא עברה גם עברה, אבל הכל במבט כה חיובי, ורק בשמחה.

תמיד היתה חוזרת ואומרת, ובפרט בתקופה האחרונה: כל מה שעברנו, כל מה שהיה, הכל היה שווה! זכינו להיות ברסלב'רס! ועוד שאנחנו נכדים של הרבי!

לילדים היא הייתה משננת: תזכרו! אתם נכדים של הרבי!

'כשהייתי צעירה', משחזרת צ. 'הייתי באה הרבה לשבתות עם בעלי, והשיר שהיא אהבה שישירו לה היה: 'כה אמר... זכרת... חסד נעורייך'...'

הציפייה שלה למשיח היא משהו לא מצוי. היא הכינה בגד מיוחד למשיח, בגד לבן. והשיר שהיה ממש השיר 'שלה', היה 'זאל שוין זיין די גאולה'.

'בביקור האחרון שלי אצלה', מספרת ש. 'דודתי, שהיא גננת, התקשרה אליה ושאלה אותה אם היא רוצה למוע את ילדי הגן שרים. היא כבר היתה חלושה מאוד, החזיקה בקושי את עיניה פקוחות, וכששאלנו אותה אם היא רוצה, היא הנהנה הנהון כמעט בלתי נראה. דודתי אמרה לילדים לשיר את השיר 'זאל שוין זיין די גאולה' - שכבר תבוא הגאולה, והעיניים שלה היו פקוחות משך כל הזמן שהילדים שרו! ברגע שהשיר הסתיים - היא עצמה את עיניה.

#### < מה היא סיפרה לכם על ילדותה, ועל אומן?

היא לא גמרה לספר... סיפרה וסיפרה, רצתה שנשמע ונדע, ונכיר את ברסלב האמיתית, את גדולי ברסלב של פעם. היא המקור האחרון על גדולי אומן.

היא היתה קוראת בספרי רבינו. יושבת וקוראת המון, כשהיא מאושרת על כל ספר שתורגם לשפת האידיש - שפת האם שלה. כשתורגם ספר נוסף - היתה מראה למי שבא לבקר - תראו! תראו איזה ספר תרגמו!

באופן כללי, היא היתה אשה מאוד מלומדת, אהבה ללמוד, וסיפרה לנו הרבה ממה שלמדה.

כשבאנו לבקר בשבתות, היא תמיד היתה בבית, ופנויה בשבילנו, הקשיבה וגם סיפרה. והכל בפשטות, בלי רושם.

לאחר פטירת הסבא, היא התחילה ללכת למועדון נשים מבוגרות, ומאוד נהנתה שם. היא סיפרה לי, כך מספרת הנכדה, שהסבא לא כל כך רצה שהיא תלך, אז כשהיה בחיים היא לא הלכה.

היא ביטלה את דעתה בפני דעה של אחרים. מעולם לא התעקשה על שום דבר, הכל היה טוב בשבילה, ולא השקיעה זמן או מחשבה בזוטרות. אך בנושאי השקפה - לא יתרה! התעקשה עם כל הכח.

מסופר במשפחתנו על בני דודים שאמם לא היתה בקו הבריאות כל כך, והיא אירחה את בנותיהם, והתעקשה לשלוח אותם לחינוך חרדי, והם אכן הקימו בתים לתפארת. הם שומרים איתנו עד היום קשר קרוב, כי כל יהדותם היא בזכותה!

גם יוס'ה שוחמכר, מהפרשיה הידועה, היה אצלה לתקופה...

כשהיא עלתה לארץ, בשנת 1948, כוזג צעיר עם ילדים קטנטנים, שיכנו אותם באיזו מעברה, וכשראתה שהרמה הרוחנית שם לא משהו... הלכה בעצמה והתדפקה על פתחי נדיבים בירושלים, וביקשה שיעזרו לה לעבור לשם.

עוד בדרך לארץ, במסע חוצה הארצות שהם עברו, באחת מן התחנות הוצעה לבעלה משרה תורנית חשובה, בישיבה שאליה התלוו ליציאה מרוסיה. פני הישיבה היו מועדות לארצות הברית, אולם הסבתא לא הסכימה - היא רצתה לעלות לארץ ישראל! והם ויתרו על זה.

היתה אשה נעימה, ונתנה לכולם הרגשה נעימה. מעולם לא הקפידה אם למשל עברו בספונג'ה - לא היה לה אכפת. היא רק היתה אומרת - תיזהרו שלא תחליקו... על זה היה לה אכפת. שיהיה לנו טוב.

#### < איך היה הקשר שלה עם הנכדים, והנינים, ובני הנינים?

היא מאוד אהבה שבאו, אהבה וזכרה כל אחד ואחד. לזה היתה אומרת - אני הייתי הקוואטער שלך, ומזכירה לו את זה בכל ביקור.

לבתה של ש. הייתה מזכירה תמיד - אני לימדתי אותך לשחק בכדור... מאוד מחוברת ואוהבת כל אחד ואחד.



אור הנעלם |  
חידה

תמיד שוקק ומתאווה להכשיל  
הפתרון- אותו להשיל  
בדרך שדוד המלך הנחיל.  
אמנם מדרגה גבוהה זהו השביל,  
ולאדם בחירה- הן לא כסיל  
אך אי אפשר בלי זה הכלי היעיל



בין הפותרות נכונה  
יוגרל תו זיכוי  
על סך 50 ₪  
בחנות לבחירתכן!



הזוכה בהגרלה  
לחודש תמוז היא  
א. פרנקל  
הודעה נשלחה לזוכה

פתרונות לחידה יש להקליט בקו  
עד לתאריך ח' בתשרי המערכת בשלוחה 1  
079-5682867  
או לשלוח פקס 077-3180237  
עד לתאריך ח' בתשרי תשפ"ה

על אחרים תמיד חשבה, והשקיעה. אבל לעצמה - כלום. לא שינה לה  
מה תלבש או תאכל, מדי פעם היו הדודות קוננות לה בגד חדש, ואז היתה  
מודה מאוד, ומחמיאה. אך היא לא טרחה להקדיש לזה זמן ומחשבה. זה  
לא התכלית!

גם לגבי אוכל - בשבילה הכל היה טוב, אבל לאחרים - הכינה תמיד מכל  
הלב. תמיד היה שפע של אוכל בבית. אוכל פשוט, לא מצועצע, אך בשפע.  
תמיד רצתה שיהיה בשפע. בשנים שסבא היה חי כמובן שדאגה לו שיהיה  
לו מה לאכול, והשאר - לנכדים ולאורחים הרבים.

היא כיבדה מאוד את סבא, היו לו חברותות גם בבית, וזה לא הפריע לה -  
המשיכה לארח אותנו. סבא היה לומד עם החברותות בסלון, והיא שיחקה  
איתנו בחדר שינה בשקט...

שם בבית לא היו סודות, ולא היתה פרטיות, הכל היה בשביל כולם...

< כה מיוחדת היא היתה! האם לא הרגשתם שהיא מלאכית, ואתן קטנות  
לעומתה?

מעולם לא הרגשנו לא נעים איתה, תמיד היא ירדה לגובה שלנו. החמיאה,  
שמחה והיתה איתנו. בגובה העיניים של כולם, ולא החזיקה מעצמה כלום.  
לא רצתה ולא נתנה שיכבדו אותה.

היו מגיעות אליה בלי סוף נשים מכל מיני סגנונות. לפעמים כבר לא היה  
לה כח, והיתה שומעת דפיקות בדלת ואומרת - אוי וי, מי מגיע? אך היא  
התגברה, קמה לפתוח ונותנת את מלא תשומת הלב למבקרים.

היו כאלו שהיא אפילו הכירה אותם ואת ילדיהם. 'בלוויה סיפרה לי מישהי',  
כך מספרת ב. שהיא אמרה לסבתא: אני הנכדה שלך... ולמרות שלסבתא  
היתה משפחה ענקית משלה, היא אכן אימצה אותה לנכדה, והייתה כמו  
סבתא בשבילה.

< מניין הכח שלה, איך היא יכלה להיות כל כך מיוחדת?

הכח שלה, כך נראה, היה מהאמונה שהיא קיבלה מהבית. בכל דבר ראתה  
את הטוב. היו לה עוצמות מיוחדות, היא קיבלה כוחות מיוחדים מה', היה  
לה חיבור, היא היתה חיה! היא דיברה עם ה' כל הזמן, כל הזמן הייתה עם  
הקדוש ברוך הוא, פשוט היא חיה ממנו.

וכל הזמן היא שמחה. היא לא היתה אשה בריאה (אך האריכה ימים! נפטרה  
בגיל 101!). פעם שלחו את התיק הרפואי שלה לרופא, ואז היא הוזמנה  
לביקור. הרופא נדהם! הוא היה בטוח שתיכנס אשה זקנה וצולעת, קמוטה  
וכפופה, שמוטה על כסא גלגלים. ופתאום היא נכנסה, על שתי רגליה, יציבה  
וקורנת! השמחה החזיקה אותה! הגוף שלה היה טפל לכוחות הרוח שהיו בה

כל גדולי ברסלב העריכו וכיבדו אותה. ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א היה  
מביא לה כל שנה משלוח מנות מיוחד עם מתנה. גם ר' לוי יצחק בנדר  
היה מתקשר אליהם והיתה ידידות בין המשפחות. ר' משה בורשטיין היה  
מתקשר לשמח אלמנות, והיה מתקשר אליה, לאחר שהתאלמנה, ומאחל  
לה גוט שבת. הוא לא היה מברך לשלום, כי אין מברכין לשלום נשים,  
והיה פותח את השיחה בהכרזה: 'משה בורשטיין'. ואז היה שואל איך עבר  
השבוע, ומברך ב'גוט שבת'. כשנפטרה, לא רצו לספר לה, אך היא הבינה, כי  
הוא לא התקשר לברך בשבת שלום...

< מה נראה לכם שסבתא היתה אומרת, מהו הדבר הכי חשוב?

כולן מסכימות פה אחד, כי הדבר הכי חשוב זה תפילה, וקשר עם הרבי,  
אמונה ותפילה. וכמובן - לקבל כל דבר בשמחה.

היא סרגה - ממש עד לפני כשלוש שנים - לכל נכד, נין או בן נין שנולד -  
חולצה, והייתה מתפללת עליו תוך כדי ססרגה.

בחודש אייר האחרון נולד נין באחת משפחות, והזמינו אותה לברית. היא  
כבר לא היתה במיטבה, והיא אמרה - לא נראה לי שאני יכולה להגיע לברית,  
אני קצת חלשה... אבל לחתונה בעזרת ה' אני אגיע! זה היה בגיל 101!

היו מברכים אותה 'עד מאה ועשרים', והיא אמרה - עוד מאה ועשרים! היא  
היתה מלאת חיים.

'עוד מעט תגדלי', כך אמרה לנינתה בת השלוש, 'ותוכלי להשתתף בתורנות  
אצלי...'

קצרה היריעה, ולא ממצה, נותר לנו רק לנסות לאסוף שביבי הוד,  
ולשאוף להתחזק כמותה!

# השנה יש לי כתובת לחזור מאומן

## "קרית ברסלב" בטבריה עילית

**שם קיים כבר עכשיו כל הנדרש לברסלב'ער חסידים:**

← בית המדרש דחסידי ברסלב ← קהילה איכותית ותומכת ← כוללים ומקומות עבודה  
← תחבורה זמינה ונוחה ← איכות חיים ברמה אחרת ← חבורות ופעילות ברוכה



  
קרית ברסלב נוף כנרת טבריה  
בהכוונת רבני א"ש שליט"א  
המתרון המושלם לדיור לכלל חסידי ברסלב

מהרו להירשם  
**הדירות  
אוזלות**  
כל הקודם זוכה!

ליצירת קשר עם נציג הקהילה הרב חשין הי"ו חייגו:

**04-848-5409**

✉ [breslev.tveria@gmail.com](mailto:breslev.tveria@gmail.com)

או בנדרים פלוס ע"ש "ברסלב טבריה עילית"



| אור בהירות הדרך - מסע החיים בדרך לאור האורות |

## הרגע ששינה את חיי

סיפורה של ח. אייזנבאך

שלמעלה, אך לא שמעתי כלום. לאחר כרבע שעה של המתנה ארוכה, כבר לא יכולתי להתאפק. ניגשתי לדלת ההזזה, שלא הייתה סגורה עד הסוף - והצצתי...

ראיתי אותו יושב עם סידור ביד, ומתפלל.

לאחר שנים, כשדיברנו בפתיחות על כל העניין, הוא אמר לי שאכן החזיק ביד ליקוטי תפילות, כדי שאם אסתכל אראה מראה שיחשב בעיניי שפוי..

זה היה ה'בום' הראשון. הרגשתי שכאילו אמרו לי - 'גברת ברגר, בעלך הוא ברסלב, אבל מ'זה ברסלב... חכי מה תשמעי ממנו...'

וכך התחילו החיים. בעלי היה כל הזמן מצטט מאמרים ותורות של הרבי, והיה אומר - הרבי אמר, הרבי דיבר... ואני לצערי הייתי מזלזלת, והייתי מדברת על הרבי ואומרת 'נחמן' בפתח, אפילו בלי 'רבי'... בתחילה בעלי פחד להעיר לי, היינו זוג צעיר וטרי... לאחר כשנה בעלי ביקש בעדינות שאוסיף את הכינוי 'רבי', והניקוד כרצוני - נחמן בפתח או בסגול כבהגייה החסידית, זה לא חשוב, העיקר להוסיף ר' נחמן.

בעלי היה חסיד מקושר, בכל הרמ"ח והשס"ה, וכל הזמן דיבר מהרבה וניסה להשפיע עלי, ואני שמעתי... אך ממש לא הפנמתי. בסדר, שמעתי אחרי כארבע שנות נישואין, זכיתי שבעלי יקח אותי ל'ציון' באומן, כמה הוא חיכה להביא אותי לשם. נסענו. הגעתי.

לא היה לי אור גדול. ההיפך, היינו גם במעז'בוז', ודווקא שם הרגשתי חיבור, התרגשתי להיות שם - במקום קבורתו של אבי החסידות. באומן לא התחברתי בכלל. הרגשתי בטויל, למרות שבעלי הכין אותי שאומן זה ממש לא טויל. הוא צייר לי במוחש - שכמו שאם הרבי היה חי לא הייתי מצטלמת לידו, כך לא מתאים להצטלם בציון שלו. זהו 'קודש הקדשים'.

נכנסתי לציון, הייתי מבולבלת. ראיתי שם כל מיני סוגים של אנשים... כידוע שכלל שהמקום קדוש יותר כך גם הטומאה מתגברת, כי זה מול זה עשה האלוקים, ואני, אפילו את המצלמה לא העזתי להוציא...

חזרתי, ומה יש לי לומר, כנראה שהרבי עשה לי שם ניתוח... בהרדמה

**רבינו הביא לנו את קיצור הדרך אל ה', ולמה לא להחזיק בדרך הקדושה הזו, להחזיק בחבל ולעבור את החיים בשמחה ובטוב? כל כך הרבה מעברים עוברים עלינו, נסיונות ובלבולים, אנחנו רק צריכים להחזיק חזק... ולעבור!!!**

מלאה. חזרתי בן אדם חדש. איני יודעת מה היה, אך קרה משהו מעניין - פתאום כל מקום שראיתי שכתוב ברסלב - קראתי. פתחו אז קו לנשים, וחיברו אותי - התחלתי להקשיב! פתאום שמעתי נשים מדברות בשפה של בעלי, התחלתי לשאול שאלות...

עד אז בעלי היה מדבר המון, אך בשפה גברית יותר. ומאז - התחלתי לשאול שאלות - ולקבל תשובה לאישה, תשובה שהבנתי ושהתיישרה על ליבי.

מהנסיעה ההיא התחלתי ממש לכמוה ולרצות לשמוע. בדרך כלל איני אוהבת לקרוא, אך אם זה ברסלב - אני לא עומדת בזה. אני חייבת לקרוא. ברוך ה' נפקחו לי העיניים. התחלתי חיים חדשים. כל ההסתכלות שלי השתנתה, וברוך ה' אני זוכה לחיות עם הרבי, מנסה להתחבר לעצות ולמעין הבלתי נגמר של האור.

נולדתי למשפחה ירושלמית טובה ואיכותית, חונכתי בבית חסידי בירושלים, באזור מאה שערים. כך חייתי באושר, אבל ברוך ה' אחרי שזכיתי להתקרב, אני רואה כמה הייתי במין ערפל, כי אפשר לחיות עם כל כך הרבה אור, ולמה לחיות אחרת?

למה זכיתי? אין לי הסבר, אני מרגישה שנבחרתי בפינצטה, הובאתי למקום המאושר הזה שנותן כח 24 שעות, בכל העליות והירידות. אני יכולה להודות ולהודות, ולא לגמור להודות על הזכות הזו.

כשהתחילו לשמוע לי שידוכים, שמעו לי מכל מיני חסידויות, אך ברסלב היתה בצד. על ברסלב - אמרנו לא. למדתי בבית הספר 'בית יעקב הישן', והיו שם ברסלבויות, והסתכלתי עליהן בתמיהה - אין יכולות להיות בחורות כל כך נורמליות בברסלב? זו היתה ההסתכלות.

ואז הוצע לי בעלי, שלא למד בישיבת ברסלב, וגם לא היה מבית ברסלב. אמנם השורש היה מברסלב. לסבא של בעלי קראו אברהם, ושמו המלא היה אברהם בן ר' נחמן, (היה קרוי על שם ר' אברהם בן ר' נחמן, שלא הותיר צאצאים אך היה קרוב משפחתם). סבא זה היה ממש 'ברסלב ברסלב', ברסלב של פעם. אך לאחר השואה, הדורות הבאים, לא למדו במוסדות של ברסלב ולא חיו בסביבה ברסלבאית - ועזבו את הדרך של ברסלב, כך שרוב ילדיהם נהיו חסידים של חסידות מסויימת שבמוסדותיה הם למדו

סיפור ההתקרבות של בעלי הוא סיפור בפני עצמו... אך בקצרה אספר, שכשבעלי עלה לישיבה גדולה חמי גרם לו בעקיפין ללכת ל'חבורות' של ברסלב, ואכן בעלי הציץ ונכווה. הוא הבין שהוא לא יכול להמשיך לפסוח על שתי הסעיפים. עבר עליו הרבה עד שזכה והחליט, ברוך ה', שברסלב היא הדרך שלו, ואכן נהיה חסיד ברסלב.

כשהתארסתי איתו, חשבתי שהוא חסיד של החסידות השנייה, ויש לו קצת עם ברסלב. חשבתי שזהו משהו מסורתי כזה של המשפחה, ממש לא חשבתי שמדובר בעניין אמיתי ורציני. לאחר החתונה בעלי אמר לי שהוא הזכיר מספר פעמים בפגישה בינינו את זה שהוא הולך ל'חבורות' של ברסלב. אך אני בתור בחורה, בכלל לא הבנתי מה זה אומר על ההשתייכות שלו.

התחתנו, ולמחרת החתונה, על הבוקר, ממש מייד אחרי תפילה וארוחת בוקר, בעלי אומר לי - תשמעי, אצלנו בברסלב נוהגים לעשות 'התבודדות' כל יום. אמנם בדרך כלל הולכים ל'פעלד', לשדה, אבל בגלל שאנחנו ב'שבע ברכות', ולא נוהג לצאת בלי האשה, ולא נוהג לעשות דברים בלי רצון האשה, אז אני רוצה לבקש ממך - בשונה מבהמשך שאז לא אצטרך לבקש ממך רשות - לעשות 'התבודדות' בחדר. כמובן שלא העזתי להגיד לו 'לא'. אך הרגשתי שהשמים נפלו עלי. ממש הסתחררתי, הרגשתי שמשוהו התפוצץ לי בפנים. בעלי נכנס לחדר, ואני נשארתי במטבחון, (זו הייתה כל הדירה שלנו...) והוא אמר לי לפני שנכנס שהוא יתבודד כעשר דקות, ואם ארגיש שאיני מסוגלת - שאדפוק לו על הדלת.

ישבתי במטבחון, די נדהמת, חוששת ומלאת מחשבות. הייתי בטוחה שאשמע מן החדר צעקות. הייתי ממש בטראומה. המחשבה שחלפה לי בראש הייתה 'אמאלה, איזה בושת! זוג צעיר שרק התחתן, וכל הבניין כבר ישמע צעקות מהדירה שלהם!'

מחשבה נוספת שעברה בי היתה שאין מצב שאני מספרת להורים, זה מדי קשה ומצער, אבל אולי אשתף את המדריכה, והיא בטח תסדר את זה, כי היא היתה גם ברסלבת.

כך ישבתי במתח, והמתנתי לצעקות שבוששו מלהגיע... כל מה ששמעתי היה שקט מוחלט. דממה. הבחורה הצעירה שרק אתמול התחתנה, לא ידעה מה לחשוב...

הדירונת שלנו הייתה בעצם חדר אחד שחולק לחדר ומטבחון על ידי קיר גבס שלא היה לכל אורך הקיר, ולכן ציפיתי לשמוע את קולו מן הפתח

# ותטיסנו לשלום!

לטוס בראש שקט  
עם כרטיס ביטוח  
הנסיעות לחו"ל  
של פספורטכארד

אל תחכו לרגע האחרון!  
חברות הביטוח חוסמות  
אפשרויות ביטוח  
עקב המלחמה באוקריינה!



PassportCard

## אומן ראש השנה!!

הסוכן שלך לביטוח נסיעות לאומן

הלל: 054-4882813

חברת  
ביטוחי הנסיעות  
הגדולה בישראל

\*כפוף לתנאי הפוליסה ולחיתום רפואי

אני מרגישה, שהדרך של הרבי היא כמו קיצור דרך. יש לנו ברוך ה' יהדות מלאה וגדושה, אך הדרך ארוכה... רבינו הביא לנו את קיצור הדרך אל ה', ולמה לא להחזיק בדרך הקדושה הזו, להחזיק בחבל ולעבור את החיים בשמחה ובטוב? כל כך הרבה מעברים עוברים עלינו, נסיונות ובלבולים, אנחנו רק צריכים להחזיק חזק... ולעבור!!!

מאז ההתקרבות שלי אני בן אדם חדש. חדש ממש. ברוך ה', פה אשב כי איזויה, כאן מקומי, טוב לי ואני שואפת לעוד... ועוד דבר, אני רואה בחוש שהקב"ה כביכול 'החתיים' אותי שאני בברסלב. כי לאחר תקופה מההתקרבות זכינו לקבל מתנה - נולד לנו בן שנולד בחודש תשרי, בתחילת סוכות, לאחר אשפוז ממושך, שבחלק ממנו בעלי לא היה לצידי, כי הוא נסע לאומן...

בשנה שאחרי הקורונה נולדה לנו בת בחודש אב. היה זה שנה אחרי השנה שבה הוא שהה באומן כחודש, בגלל האיום על הסגירה... כך שמיד לאחר הלידה בעלי רצה כבר לנסוע לאומן, להיות בטוח שיוכל להגיע. הוא המתין מעט, חיכה שאשלח אותו מעצמי, ואז עזב אותי, יולדת צעירה, ונסע לאומן.

כמוכן שלמשפחה מסביב היה הרבה מה להגיד. אמירה שכאבה לי במיוחד היתה 'לא תישארי כאן על חשבוננו. זה שבעלך 'הפקיר' אותך, לא אומר שכעת אנחנו נצטרך לדאוג לך. תתמודדי!'

אני לא הרגשתי שזה על חשבוני, ההיפך! רציתי מאוד שישע, למרות כל הקושי. ריחמתי על מי שאמר לי את זה. כאילו שאם היו עוזרים לי, זה היה מעשה לא טוב... הם הרגישו שהם מסורים אלי, וכאילו עוזרים לי להבין את המצב הלא טוב שבו אני מצוייה, דואגים לי ומנסים לגרום לבעלי 'לצאת מהשגעון', ולהפסיק 'להפקיר אותי'... אך אני רק חמלתי עליהם וידעתי שאני במקום הטוב ביותר, ועשיתי את הבחירה הנכונה... להם אין את האור של הרבי, והם פשוט לא מבינים... אך אצלנו זה האור הכי גדול, זה שמחה.

כשנתיים לאחר מכן, נולדה לנו בת נוספת ממש בערב ראש השנה... אני מרגישה שכאילו מאז שקיבלתי על עצמי את ברסלב, קיבלתי גם את זה בעסקת חבילה... הילדים הקודמים שנולדו לפני ההתקרבות שלי נולדו בכלל באזור אדר ניסן, ומאז שהתקרבת, נולדו לי כבר שלושה ילדים באזור ראש השנה...

בתור יולדת לא רציתי להיות אצל הורי בראש השנה, כי הם די מתנגדים לברסלב, לצערי. אמנם זה לא קל להישאר לבד, אך לאחר שניסיתי להיות אצלם בשנים הראשונות, הבנתי כי קל יותר להיות עם חברות, מאשר עם משפחה ששונה ממני בהשקפה.

בשנה ההיא נסעתי לבית החלמה לראש השנה. כי אמנם, אני שמחה בזכות, אך אין שום מניעה לעזור לעצמי ולהקל מה שאפשר... ואכן התפנקתי חמשה ימים בבית החלמה, על חשבון 'הראש השנה של הרבי'...

בפעם הראשונה שנשארת בבית בראש השנה, אפילו לא העזתי בעצמי להזמין חברה או לבקש להיות מוזמנת. ביקשתי מבעלי שידבר עם החבר שידבר עם אשתו וכך המסר יעבור דרך אלף תיווכים... אחר כך כבר הכרתי בעצמי חברות, ובשנים הבאות כבר סיכמנו בינינו מראש... לפעמים גם את השבתות שסביב ראש השנה אנחנו עושות יחד, כי בעלי בדרך כלל נוסע ליותר משבוע...

אני רוצה שבעלי יסע, כל שנה אני מתפללת על זה. שישע, ושיבוא בטוב ובקלות... ברוך ה' אני זוכה. אך כמו שסיפרתי, זה מלווה בדי הרבה קשיים... אז לא אכחש שזה קשה, ועם השמחה הגדולה על הזכות יש גם נסיונות, אך אני מנסה להתחזק, וגם בעלי מחזק אותי בגדולת הראש השנה של הרבי, ובזכות הנצחית שיש לנו בכך.

בשנים האחרונות הקב"ה שלח לי סוכרייה מתוקה בדמות אחותי הקטנה, שהתחנתה גם היא עם חסיד ברסלב. אנחנו רק שתי בנות להורינו, וכל אחינו שייכים לחסידות מסויימת, שהיא די קטנה. אמא שלי אמרה שאין טעם להכניס הביתה עוד חסידות, אם כבר יש חתן ברסלב'ר, והוא לא כל כך גרוע... ניקח עוד חתן ברסלב... אמנם הם נוסעים לאומן, אך זו רק פעם בשנה...

כך זכיתי בשנים האחרונות לחגוג את ראש השנה עם אחותי, וביחד אנחנו מחזקות אחת את השנייה, ומנסות לעשות את זה הכי שמח שאפשר. אנחנו הכרנו ראש השנה עם 'טיש', רבי, ואבא בבית. טעמנו את הטעם ההוא. אך אנחנו יודעות שזה שווה!! גם אם אנחנו לא רואות, לא מבינות מה הגדלות ומה הזכות, אנחנו בטוחות ויודעות שהזכות היא לעין שיעור, ואנחנו מודות להשי"ת על כך! והלוואי שכולנו נזכה!

# ראש השנה

# שני



'אחרי שבועיים ש'גרנו ברכב' חזרנו הביתה, סחוטים ועייפים כמעט מיואשים, אז הגיעה הבשורה... | ארבע נשים יקרות בסיפור אישי מדהים על ראש השנה 'אחד ומיוחד' | ברית שנחגגה באומן, גבולות שסגורים בקשיחות ואפילו הצפה הרסנית בבית, הם רק הצצה קטנה להתמודדות השונות של נשות החסידים המסורים שיצאו בדרכם לרבי | שלכם - שלהן הוא

| ל. בסר



ר  
אש השנה שלי עולה על הכל, ומדי שנה מגיעים יחד עמו גם הקשיים והמניעות שמנסים למנוע את הנסיעה הגדולה הזו. מלחמות עולם, גם קשיים כלכליים, שמחה משפחתית או סגירת גבולות פתאומית - כל סוגי הנשקים מופעלים במלחמה הזו, המערכה על הראש השנה של הרבי.

כבר התרגלנו מזמן לקשיים ה'רגילים' בתקופת הנסיעה לאומן, כמו, לקחת לבד את הילדים לגנים כל בוקר בלי לאחר לעבודה. להיות 'אבא במשרה מלאה' לשבוע, לעשות לבד קידוש והבדלה... אך גם למול קשיים משמעותיים הרבה יותר, אנחנו מתחזקות בכל מחיר, לא התנגדות משפחתית, שבר פתאומי או כל תקלה אחרת יצליחו לבלבל ולהחליש אותנו...

כל אחת מאתנו יכולה לכתוב ספר 'סיפורי ראש השנה', על הרפתקאות הימים הנוראים בכל שנה, מתוכם בחרנו כאן לספר לכן את סיפוריהן ראש השנה של ארבע נשים יקרות, שהסכימו לשתף אותנו ברגשות לבם. פשוט לקרוא ולהתחזק!

## נתחיל מסיפורה של ב. שפירא מירושלים:

אין לי סיפור דרמטי מאד, רק כמה מילים שבאות לחזק כל מיני נשים אמיצות שבשעה שהבעל באומן הן מגלות כישורי אינסטלציה, יכולות שרברבות, ניסיונות חשמלאות וכל כהאי גוונא.

הלא ידוע הדבר, שכשאבא לא בבית בראש השנה מתרחשים המצבים שבעיקר הוא יודע לתקן... כך קרה ראש השנה אחד, שנאלצתי להוציא מהכח אל הפועל את ביצועי החשמלאות שלי, שאינם מן המשופרים... ערב חג ממש. המקרר עמוס מאכלים וכל טוב סלה. הלא על ראש השנה, כך אמר הרב'ה, נאמר: "אכלו מעדנים ושתו..." והנה, משמיים, פוצח המקרר בשביתה... אבא באומן ואנה אני באה...

לאן יכולתי לבוא?! רק אל התפילה! מפה לשם, התרחשה הרחבה כשנוכרתי בשכנים שפינו את ביתם לחג. באישורם ובעידודם- הכנסנו את התבניות העמוסות והסירים המלאים למקרר שלהם. הסוף המשמח היה שאך סיימנו להעביר את המאכלים - חזר המקרר בתשובה והכל בא על מקומו בשלום.

בשנה אחרת גיליתי כישרונות מול סתימה באמבטיה שהופיעה במלא תפארתה. נהרות של מים מעלי ניחוחות זרמו בחדווה אל תוככי הסלון החגיגי, וילדים אמיצי לב גרפו את המים היטב היטב. איני זוכרת כיצד התמודדנו בסופו של דבר, אך עובדה היא שעברה שנה ושתיים והסיפור הפך לאנקדוטה מעלת חיוך. אולי אפשר מראש להתכונן נפשית לאסוף רגעים מעצבנים/תקלות מביכות/מבויים סתומים. בוודאי הם נרשמים על הלב העליון באותיות של זהב.

איך למרות שהבעל דבר אוהב לחגוג על תקלות כאלה, וללחוש באוזן ספקות ובלבולים, ועל אף שלא-תמיד-מאירה-בלב-הזכות הגדולה שהבעל באומן ואנו כאן: עדיין הן ממשיכות, אותן נשים חכמות לב, לתמוך בבעלים ובבנים הנוסעים, לתת את חלקן וכשורי האינסטלציה וגו' למעמד ההכרתה הנורא והנפלא. אשרינו.



שמו עוד לפני הברית...) כשהאישור בידי חזרתי לבית החולים.

לגבי הכרטיס, נשאר עוד מקום אחד בטיסת אלעל סדירה ביום רביעי ובעלי מיהר לסגור לי אותו, על אותה טיסה היתה חברה יקרה של חמותי שבכל שנה נוסעת לאומן, (מפני שבזה תלויה נסיעתו של בעלה, הזקוק לעזרתה הצמודה). בדרך כלל היא יוצאת הרבה לפני ראש השנה, אבל באותה שנה, נאלצה להישאר בארץ עד סמוך לר"ה, וכך משמים סובבו שהיתה לי עזרה בשדה התעופה ובטיסה.

בעלי ואימי היו ממש לא רגועים ופחדו לקחת אחריות, ולכן החלטתי שאשאל בביה"ח את הצוות הרפואי אם יש בעיה עם טיסה במצב כזה, להפתעתי הם אמרו שאם אני והילוד ב"ה בריאים, אז שיהיה לנו בהצלחה...

וכך ב"ה מצאתי את עצמי בשדה התעופה, בדלפק משרד הפנים הנפיקו לקטנצ'יק דרכון, עם תמונת ניובורן בלי צלמת מקצועית... ויצאנו למטוס. פחדתי להתאמץ, ולכן ישבתי בכסא גלגלים, חברתה של חמותי מטפלת במזוודות, אני אווזת את התינוק, ודיילת מובילה אותי בשדה... הטיסה היתה סדירה ועליה היו בעיקר חסידים אבל גם כל מיני, וכך לא הרגשנו מידי בולטות בשטח. בקייב כבר חיכה לנו בעלי עם רכב נח ויצאנו מיד לעבר אומן.

באומן הייתי בחדר קטן אני והילדונצ'יק שקיבל 100% ביות וטיפול צמוד, דאגו לי לאוכל והיה לי בית החלמה משובח במיוחד, נופש אמיתי בלי טרדות.

הברית בציון הקדוש היתה מרוממת במיוחד. השמחה וההתרגשות הרקיעו שחקים! כשראיתי את בעלי והכרית עם התינוק בידי הרגשתי ממש שכל המאמץ היה שווה. עד היום, אנחנו שרים לו מידי פעם את השיר ששרו בציון עד שהתחילה הברית, "בסימן טוב בן בא לנו... הילד יהי רענן..."

## הסיפור המסעיר של ש. שרייבר:

הסיפור של 'ראש השנה שלי', מתחיל בעצם שנה קודם, בחודשי הקיץ שלפני ר"ה תש"פ. התגוררנו בבליגיה, אני שגדלתי שם מגיל צעיר, ובעלי הישראלי במקור. היינו זוג עם כמה ילדים, ובאותו קיץ החלטנו על נופש מעניין - במקום לנסוע למקום אחד קבוע, עשינו מסע ארוך - נסענו לאומן, דרך כל המדינות שנמצאות בין בלגיה לאוקראינה, ובעצם עשינו 'טיול קברי צדיקים', ברכב. היה זה מסע ארוך ומעניין, באמצעו היינו כמה ימים באומן, ואז חזרנו את כל הדרך דרך קברי צדיקים אחרים... הייתה זו בעצם הכנה, למסע עליו אני רוצה לספר.

נחזור לענייננו. תחילת אלול תש"פ, קורונה בכל העולם. כולם מסביב מדברים ומתייעצים, מה הולך להיות? שום דבר לא ברור, הכל לוטה בערפל. התחילו להסתובב



## גם לר. גוטמן יש סיפור משלה:

כששואלים אותי באיזה דרגה אנחנו ברסלבים, יש לי כל מיני תשובות ו"הוכחות", אבל אין ספק, שהתשובה הניצחת היא: "עשיתי ברית באומן". ואין צורך ביותר מזה...

הסיפור התחיל שנה אחת, בחודש אלול. הייתי באומן, ראיתי את כל ההכנות וההתרגשות לראש השנה, וממש לא רציתי לחזור לארץ. בעלי כמו "הכריח" אותי, וזוכרת אני שהיתה לי כמו "הארה" כזו, אני עוד אהיה...

ב"ה, ה' בירך אותי בילדים. עד אותה שנה היו לי כמה בנות ובן אחד. מאד רציתי בן נוסף, והתפללתי וייחלתי לכך בכל ליבי. באותה שנה ראש השנה יצא בימי חמישי ושישי ובצמוד - שבת. לבעלי ובני היו כרטיסים ליום ראשון בשבוע של ר"ה, וקיוויתי שהכל ילך כשורה, והם יזכו להיות באומן בראש השנה.

הקב"ה, אשר בידו מפתח חיה, רצה שבננו השני יוולד בבוקר יום השבת שלפני ר"ה. שמחתי שב"ה בעלי עוד היה עימי בארץ, וכל השבת הודינו לה' על השמחה הגדולה ועל המתנה הנפלאה, כשכמובן ברקע הידיעה, כי למחרת, יום ראשון, בעלי ממריא אומנה...

במוצ"ש כבר חלחלה בי ההבנה, שבעלי כנראה לא יהיה זה שימסור את בני למוהל. המחשבה על מינוי שליח למצווה שכ"כ חיינו לה, השמחה שהוא ישתתף בה מרחוק, כל זה גרם לי לבקש מבעלי שאולי בכל זאת יש דרך להגיע עם התינוק לאומן. בעלי מאד חשש לקחת תינוק כ"כ קטן, עם יולדת חלשה. זה היה נראה לו ריבוי אור. החלטנו שננסה, ואם ניתקל בקושי, ואפילו קטנטן, נדע שזה לא מה שה' רוצה מאיתנו.

וכך בעוד בעלי יוצא לשדה התעופה עם בננו הגדול, נשארתי בביה"ח וקיוויתי שיצליח לנהל את המבצע מרחוק. היו לנו כמה משוכות שנראו קשות לפתרון. הבנו שהקושי העיקרי זה דרכון לתינוק, וכמובן עלויות כספיות בלתי מובטלות: טיסה, שהות בדירה יקרה לבד, וכו'. לאחר מספר שעות בעלי התקשר אלי מחניית הביניים בה שהה, והודיע שבהשגחה מופלאה, יש לנו תורם לכל ההוצאות: הנגיד שיניר קנה את זכות הסנדקאות בעבור אביו, ובכך גם תהיה לנו הזכות להביא את אביו להשתתף לראשונה בקיבוץ הקדוש.

בינתיים ביררתי איך ניתן לסדר את הדרכון. למחרת לקחתי את מסמכי הזהות של הרך הנולד, אותו השארתי בבית החולים, הזמנתי מונית ויצאתי למשרד הפנים (באותן שנים לא היה צריך להזמין תור מראש). שם הייתי צריכה להכניס את הילוד למרשם האוכלוסין, כדי שיהיה לו מס' זהות, וגם לתת לו שם. (כך יצא שחוף מבעלי ואני, גם הפקידה ידעה את



“הן עדיין ממשיכות אותן נשים חכמות לב, לתמוך בבעלים ובבנים הנוסעים, לתת את חלקן וכשורי האינסטלציה וגו' למעמד ההכתרה הנורא והנפלא. אשרינו”

שבת שמחה, עם מניין כראוי, ואוכל וכו'. ואז התחלנו לברר על מקום מתאים. שמענו על העיירה דינוב, בה קבור ה'בני יששכר' צ"ל. נסענו לשם, היה מניין ואוכל, שבת יפה ועשירה.

ביום ראשון קמנו במרץ להמשיך במסע - היינו חדורי מטרה! ואם תשאלו אותי כיצד שרדנו את המסע המפרך, אסביר כי לא חשבנו בכלל על הדרך, ועל הקשיים והטלטולים - דבר אחד עמד לנגד עינינו: לזכות להיות באומן בר"ה! להגיע לרב"ה! על זה חשבנו, וניסינו שוב ושוב, ולא שתנו ליבנו לכל האתגרים...

המשכנו במסע, תחילה ניסינו לפנות לקונסוליה הבלגית בורשא, שם עשינו לקטנה דרכון, כדי שהדבר לא יעכב אותנו בחציית הגבול הנכספת... למרות שבעצם לא זה מה שעייב אותנו ביום שישי.

התחלנו להסתובב בין המדינות השונות הסובבות את אוקראינה. גרנו ברכב, אכלנו בו ובילינו בו מבוקר ועד ערב. שעות שעות של נסיעה, חמש נפשות ברכב לא גדול. לא אכלנו כמו שצריך - קצת שימורים שהבאנו, פירות וירקות שקנינו בשוק המקומי, ופחות או יותר זהו זה. גם לא ישנו כמו שצריך, היינו ממש 'על גלגלים', היינו ישנים לסירוגין - לילה אחד ברכב, ובליילה הבא באיזו אכסניא על אם הדרך. אחרי שינה ברכב היינו קמים עייפים יותר ממה שהיה כששכבנו לישון... היה זה מסע משבר עצמות...

ניסינו לעבור מגבול לגבול. לא פחות מעשרה מעברי גבול! ניסינו פה וניסינו שם. בשום מקום לא נתנו לנו לעבור. אוקראינה סגורה ומסוגרת.

בשבת השניה לצאתנו לנדודים שבתנו בליז'ענסק. גם שם עברה עלינו שבת מרוממת. בכל מקום פגשנו יהודים, וברובם ברסלב'רס, שניסו להגיע לעיר הגעגועים...

באמצע המסע בעלי אמר: זה נהיה מדי קשה. אולי אני אנסה להמשיך עם הבנים, ואת תחזרי בטיסה עם הקטנה הביתה? לא הסכמתי. הרגשתי שאם כבר התייסרתי עד כאן, אנסה להמשיך, ואולי אזכה לעזור לבעלי להגיע לאומן לר"ה. (כמובן שתכננתי שאם אצליח, בעזרת ה', לא אשהה בר"ה עצמו בעיר אומן, כפי המסורת הברסלבאית כי נשים אין מקומן באומן בר"ה)

בוקר אחד, היינו ברומניה, כל כך מיואשים ומותשים, התקרבו לנקודת גבול נוספת, וכבר לא הייתי מסוגלת לומר כלום, לעשות כלום. פשוט ישבתי ברכב מרוקנת. לפני המחסום עצרו אותנו. בעלי אמר להם - אני עוצר פה, ומחכה לעבור. הם לא הסכימו כמובן, ורצו שיפנה את המעבר, שרכבים אחרים שכן מורשים לעבור - יוכלו לעבור. ישבנו כולנו ברכב באותה נקודה, שתיים עשרה שעות! הייתי משותקת, כמו רובוט, הילדים סביבי שיהקו, הגיעו השוטרים, אמרו לבעלי 'אתה חייב לזוז!'! הוא סרב, ואמר להם: 'אתם יכולים לירות בי!' והם נאלצו לפנות לרכבים אחרים נתיב חילופי. אנחנו עמדנו שם, אך אחרי שתיים עשרה שעות התייאשנו. עזבנו.

סיפור מסעיר נוסף היה במעבר גבול אחר - ניסינו לשחד את הפקידים. תחבנו בתוך אחד מן הדרכונים מאה או מאתיים דולר. השוטרים לקחו את הדרכונים, ראו את הכסף, ואמרו לנו - חכו רגע. חשבנו שהגיעה ישועתנו,

**"הברית  
בציון  
הקדוש  
היתה  
מרוממת  
במיוחד.  
השמחה  
וההתרגשות  
הרקיעו  
שחקים!  
כשראיתי  
את בעלי  
והכרית  
עם התינוק  
בידיו  
הרגשתי  
ממש שכל  
המאמץ  
היה שווה"**

שמועות שהאוקראינים יסגרו את הגבול, שלא יתאפשר הקיבוץ. בעלי ואני ממש חרדים מן האפשרות הזו... באותו ערב, חזר בעלי הביתה ואמר שהשמועות אמורות שביום שישי יסגרו את הגבול. היה זה יום רביעי, תחילת אלול, שלושה שבועות וחצי לר"ה. מה עושים? כיצד מקבלים החלטה?

בעלי אמר: או שאני יוצא עכשיו עם הבנים, ואת נשארת כאן עם הקטנה, או שכולנו יוצאים עכשיו לדרך. הייתה זו התראה קצרה ממש! התארגנו, בסייעתא דישמיא מיוחדת היה הבית פחות או יותר מאורגן, הייתי מאופסת עם הכביסות, הכל היה די נקי ומאורגן, וכל שנשאר לי היה רק לארוז מזוודות - ולצאת! הילדים לא היו מופתעים במיוחד, כי כל הזמן היו דיבורים באוויר, וחשבנו שאולי נצא, או שרק הבנים יצאו, ובכל אופן, יצאנו בהתראה של כמה שעות! ביום חמישי לפנות בוקר, העמסנו את הרכב - ויצאנו לדרך.

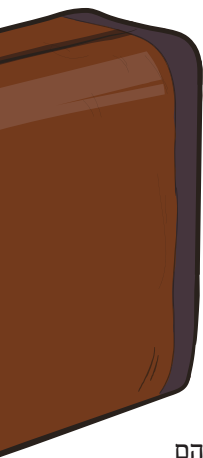
הדאגה המרכזית שלי ביציאה הייתה - שבת. הוצאתי מהפריזר חלות, וחשבתי לעצמי - קודם כל, שיהיה לנו חלות, וקידוש, ונראה מה יהיה.

נסענו, ונסענו, ונסענו, למעשה, הגענו לגבול אוקראינה ביום שישי בבוקר, אולם הגבול כבר היה סגור. לא נתנו לנו לעבור. עמדנו בגבול נואשים: אנחנו כבר כאן! תנו לנו להיכנס! אולם האוקראינים לא נתנו לנו. בהיותנו בגבול



גילינו לפתע כי פג תוקפו של הדרכון של הקטנה. ניסינו לשחד אותם בכסף, אך הם אמרו שסגור ואין על מה לדבר, והעניין לא קשור לתוקף הדרכון.

היינו אבודים, מה נעשה? היכן נהיה בשבת? נשאתי לה' תפילה מעומק ליבי, אמרתי לו: רבונו של עולם, אני תמיד מנסה לכבד את השבת בכל כוחי, עוזר לנו שתהיה לנו



ביום ראשון בעלי החליט לצאת שוב, והפעם לבדו, בלי הילדים. הילדים ממש בכו והתקשו להיפרד ממנו, הם כבר היו כל כך מחוברים לרצון ולכיסופים, והצטערו שהם לא ממש ישיבים. היינו נדהמים. כשהגענו הביתה, לאחר המסע המפרך, בעלי רצה לבדוק את ההשפעה על הילדים, ומייד כשנכנס הביתה הכריז: מי רוצה לצאת עכשיו איתי שוב לדרך? ומייד נשמעה קריאתו של בני - אני! הם לא הוטרדו ולא דאגו מן הקשיים, ורק היו שותפים לרצון החזק לזכות להגיע ל'קיבוץ'. אמנם הסברנו להם כי הזכות שלהם כרגע היא ללכת ללמוד בחיידר, וכל הדרך והקשיים שעברו בוודאי נשארו להם לזכות, למרות שלא זכו להגיע.

ואכן, בעלי יצא שוב ברכבו, בלוויית כמה מאורחינו הישראלים. הם יצאו שוב למסע הארוך, כשלאט לאט 'נשרו' כל המצטרפים אליו, כשהבינו שכנראה לא יוכלו להיכנס, אולם בעלי לא ויתר - הוא המשיך לנסוע, עד למעבר הגבול.

שם ארע לו נס של ממש. הוא ניסה לעבור, וכמובן נדחה, הוא ניסה פה ושם להתעקש - אך כידוע, הגבול היה סגור ומבוצר. גוי מקומי ניגש אליו וניסה להבין מה הבעיה. בעלי הסביר לו בפשטות: אני יהודי, ויש לי רבי, שציווה אותי לבוא אליו לר"ה, בזה תלוי כל תיקון העולם וכל חיותי היא מזה.

הגוי התרגש, ושאל את בעלי: יש לך רשיון של משאית? ובהשגחה פרטית מופלאה, בעלי ענה לו: כן!

כשנתיים קודם לכן, הוצעה לבעלי עבודה שדרשה רשיון נהיגה במשאית, אני קצת התפלאתי מה מצא לו בעבודה ההיא, ומדוע הוא מתאמץ להוציא את הרישיון, שעלה לא מעט כסף, והרבה מאמצים, אך למפרע התברר כי זו הייתה ישועתו! הגוי הנ"ל, היה בעל חברת משאיות. הוא סיכם עם בעלי כי הוא רושם אותו כנהג בחברה, והוא יעבור את הגבול במשאיתו.

היתה זו פרוצדורה שארכה זמן, וגם בגבול מעכבים את המשאיות מספר ימים. הוא ישב שם במשאית והתפלל, ואכן, עבר!!! בניסים גלויים! כמובן שהוא הסתיר מעט את מראהו היהודי. הוא נפגש עם הגוי אחרי הגבול, והחזיר לו את המשאית, והם סיכמו על זמן ושעה שבו יפגשו שוב, כדי להעביר את בעלי החוצה, במוצאי החג.

בעלי נכנס! הייתי אמורה להיות מאושרת, אך גם כאן היצר הרע הפריע לי, וניקר בי 'חבל שלא התעקשת להישאר איתו', 'היית יכולה להיות שם'. מהר מאוד התחזקתי בזכות הגדולה שזכיתי ובעלי הגיע לאומן ר"ה! ועוד בשנה כל כך גורלית!

היה ר"ה מיוחד מאוד. בעלי מאוד התרגש, והודה לה' על הזכות להגיע. גם אנחנו הודינו ושמחנו בזה. והרגשנו, שמהמסע הזה קיבלנו ממש 'מתנות'. כל מיני ישועות הגיעו לפתחנו בשנה הזאת, דברים שהיו 'תקועים', השתחררו, והמתנה הכי גדולה היא -

שבסיומה של אותה שנה זכינו לעלות לארץ. הרגשתי, שזו הייתה המתנה הגדולה ביותר. אך בעצם המתנה האמיתית היא



**הרגשתי שזו היתה שליחות לשלוח אותו לאומן, ושהזכות הזו חופפת עלי ומשפיעה עלינו כל טוב. הרגשתי שאני מלווה בסייעתא דישמיא מיוחדת**

אך הם פשוט קראו לקבוצה ענקית של שוטרים, והבנו שרוצים להעניש אותנו על העברה הפלילית שביצענו. בעלי הבין שנפלנו לבור עמוק... ובהארה משמים אמר לי - תגידי לי הם שאני לא דובר אוקראיינית, ותנהלי איתי משא ומתן בו תסבירי להם שהשטר היה שם בטעות. וכך אכן היה - אמרתי להם שהדרכונים והכסף נמצאים באותו תא במזוודה, והשטר 'בטעות' נכנס בין הדרכונים.. ברוך ה' הם האמינו לי, ורק החתימו אותנו על מסמך בו כתוב שהבנו שאסור כרגע לעבור את הגבול. חתמנו. זה היה קרוב לשבועיים מאז שיצאנו מהבית.

משם נסענו לקרעסטרי, להתאושש קצת ולפגוש פרצוף יהודי אחרי כל האכסניות המפחידות בהם ישנו, והגויים הלא סימפטיים שראינו בדרך...

משם יצאנו חזרה הביתה. פשוט עשינו פרסה. זה היה קשה! פשוט לוותר, הבנו שכך זה לא הולך, והדרך חזרה הייתה ממש קשה. שוב לנסוע כשלושים ארבעים שעות, והפעם בכיוון ההפוך, ללא החלום והתקווה.

הגענו הביתה ביום חמישי, בדיוק שבועיים אחרי שיצאנו ממנו. בלגיה היתה מלאה בברסלב'רס שחשבו שאולי מבלגיה יוכלו להיכנס לאומן, ולכן אירחנו בשבת הרבה אורחים. היה זה כשבוע לפני ר"ה.

ההגעה הביתה הייתה לי קשה מאוד. פיזית, עדיין הרגשתי כל הזמן בנסיעה, הייתי מטושטשת... מסוחררת מלהיות שבועיים על גלגלים. ונפשית - כל כך הרבה זמן, כסף!



מאמצים! כוחות, אין לתאר! את כל החסכוניות שלנו סיימנו על הנסיונות לעבור את הגבול, נדרשתי להרבה עבודת התחזקות להאמין שזה היה רצון ה', ושכל הנסיונות הם לבדוק האם ניכנע לרצון ה', ושנאמין שגם הנסיונות - יקרים מאוד לפני ה' יתברך.

| בדיחותא |

זווית מחויכת וזריקת כח

**עורו ישנים משנתכם**  
*וגם איך מתאוררים על הצד הנכון*

יש נשים, מספרת אגדת אמהות עתיקה, המתעוררות השכם בבוקר. מעירות את הילדים בשיר על שפתיים משלחות אותם לבתי תלמודים. אחרי שאכלו עוגית בריאות או חטיף אנרגיה ביתיים. בתרמילים, כך מספרת האגדה הן מניחות לחמניות (כוסמין) עגולות, סימטריות להפליא, בתוספת ירקות חתוכים. וכמובן איך לא, פתק עם הקדשה אישית לכל ילד.

ואת? מה שלומך הבוקר? מה שלומי? ב"ה, בסדר. מנסה להסדיר נשימה אחרי מבצע השיגור. נושפת כמה רגשי אשמה טורדניים. למעשה, עוד לפני שאני קמה אני נוהגת להתעורר. אבל בקטע קצת לחוץ רדוף כזה, המטלות שלי מתעוררות לפני. "שוקו", "בוקי" של הקטנים יחד עם שינה עמוקה של הגדולים יותר, פלוס כמה תזכורות מבוהלות על מה שעלי להספיק היום, כל אלו מעירים אותי, ולא תמיד על הצד הנכון.

מצב בוקר מנפיק ממני דפיקות לב מבוהלות כמעט כל יום. הילדים ישנים את שנתם עמוק דבוקים לכרית הדק היטב. אני מוצאת את עצמי קמה בעיניים טרוטות מדדה בין החדרים הלומת שינה. שוב אחרי שתי דקות מאז שצלצל השעון המעורר עברה חצי שעה! ובכלל המנגינה של הפלאפון זו המשמשת לשעון המעורר - עושה לי פוסט טראומה.

אני מנסה לגרד שיירי נחמדות מבטיחה שהפעם אני מעירה אותם בנחת: "נחמממון! בוקר טוב!" קולי מתנגן ברכות, גורם לצדיק הקטן לשקוע עמוק עוד יותר בעולם השינה. נחמוש!! לקום!! מאוחר צדיק!! אפס תגובה. גורנישט, הילד ישן כמו בול עץ. "נחמיאל!! חום! חום!" אני מנסה שמות אלטרנטיביים. לשווא. "פיגי!! פיגלוש!!" האיטונציה הופכת בהדרגה ללחוצה מה ויחד איתה נעלמים שמות החיבה. "נחמן ופיגי הרגע לקום!!" "נחמן תביא ידיים, ניטול לך, אתה מתעורר מותק!!!" הילד לא נע ולא זע. אני מזליפה מעדנות מעט מי ורדים סליחה, מיים מהנעגל וואסער על פניו הישנות וסוף סוף נרשמת תגובה.

כאן מתחיל מסע מתיש של קריאות זירוז נואשות. אל מול עצירות בנינים בין גרב ימין לשמאל. תחנות התרענונות בין נעל לרעותה. ויציאה חשאית למרפסת (הוא היה חייב לראות את המשאית ועל הדרך לשאוף אויר צח על הבימבה).

שלב הלבשה והנעלה הסתיים. לחמניות הכוסמין הסימטריות נשארות בתחילת המאמר. במקומן מופיעות פרוסות נדושות של לחם לבן עם ממרח מזדמן. קורנפלקס נתחב בחיפזון לשקיות וקדימה לרוץ! שלא תאחר. להתראות מתוקים! תפילה חרישית נלחשת לסיום המבצע ולהגעת הצדיקים הקטנים לבית תלמודם.

יום אחד גילתה את אזני חברה טובה את שאמר רבנו הקדוש שע"י נקודות טובות אפשר לעורר מהשינה. "זה עובד גם כפשוטו." הסבירה, את יכולה להעיר כך את הילדים. לספר להם ולעצמן על הטוב שלהם. האח, מילאה את ליבי תחושה שעכשיו משהו טוב מתחיל לקרות.

דבר ראשון אני מעירה את עצמי עם נקודות טובות. מזכירה לעצמי ברמז קל שרק כמה אני טובה. "מיליונרית אמיתית שבדורנו מרוויחה כל נשימה ומצמוץ אוצרות נצח. בעצם קיומך את מקיימת גמילות חסדים." ידי מטפלות מאלוהייתן בתניוק. על הדרך אני משגרת כמה קריאות למה כיוונים בו מניית "אין לך פנקס מאחרות? לא נורא, פתק זה גם טוב." "שושנה, שוקולד בלחם", "נתן, נעליים, נחמן, גרביים", "שמת כבר? לא אתה, אח שלך." וכן על זה הדרך.

אוטוסטרדת הנקודות מעירה אותי מהשינה של החיים, מרגיעה לי את הלחץ, ומזכירה לי למצוא בכלום נקודות טובות. וזו, תסכימו גם אתם, דרך נפלאה לקום מהשינה על הצד הנכון.



- שזכינו להיות חלק מהתיקון הגדול והמיוחד שעושה הרבי. זכינו לקחת חלק בתיקון העולם!

**ונסיים בסיפורה של ח. גרוס:**

היינו זוג צעיר, פחות משנה לחתונה. שלחתי את בעלי בהתרגשות ובשמחה, ללא שום ספיקות ופקפוק, לאומן ראש השנה. להפתעת כולנו, ברוך ה', בליל ראש השנה, הלילה הראשון שפתח חג של שלושה ימים (כמו השנה), נולדה בתנו הבכורה.

ההתרגשות הייתה גדולה, ולא אשכח את המבטים של האנשים מסביב - 'מה קורה, מדוע האבא לא כאן?' או את ההתלחשויות של האנשים מסביב: 'הכל בסדר עם האשה הזו?'. היו גם כאלו ששאלו את אמי - איך היא נתנה לדבר כזה לקרות! ובכלל, היו את אלו עם הצידוק ה'הלכתי': כיצד יכול בעל לעזוב את אשתו ב'שנה ראשונה'?

בעלי הוא 'א געווארענער' - מקורב, הוא לא נולד חסיד ברסלב, אלא היה חסיד של אדמו"ר מפורסם וידוע בירושלים. ההורים של בעלי התפללו אצל האדמו"ר, והתבשרו על הולדת נכדתם לפני בנם - אבי התינוקת. כולם מסביב דיברו ודיברו, אבל לי בכלל לא היה אכפת. הרגשתי שזו היתה שליחות לשלוח אותו לאומן, ושהזכות הזו חופפת עלי ומשפיעה עלינו כל טוב. הרגשתי שאני מלווה בסייעתא דישמיא מיוחדת. הכל היה מיוחד כל כך, זכיתי להיות לאם, ובד בבד להיות חלק מן התיקון המופלא שהרב'ה עושה בכל העולמות, עם מי שנמצא באומן.

השמועה על הולדת בתנו ללא אביה נפוצה, ואנשים דיברו... כיוון שכאמור, חמי התפלל אצל האדמו"ר שלו, וסיפר לכולם על הולדתה. אנקדוטה מעניינת הייתה סביב הבשורה, כי בת דודתי שנשלחה על ידי אמי לספר לחמותי על הולדת הנכדה, הייתה ילדה קטנה וביישנית. היא 'ירתה' את ההודעה, והלכה לה משם במהרה. מרוב חיפזון חמותי לא שמעה בבירור האם נולדה בת או בן, ונטתה להכריע לטובת הבן... כשבאה לבקר - עדיין בתוך ראש השנה - בבית החולים, נוכחה לראות שנולדה בת... שמענו גם שהשמועה התגלגלה מאיש לאיש, ואיש אחד שנולד לו בן וערך לו 'שלוש זכר' בליל שבת הצמודה לראש השנה, כיוון גם על 'בננו', ש'נעבעעך, אבא שלו לא יודע שהוא נולד, ולא יכול לערוך לו שלום זכר...'

לא אכזישי. היו רגעים קשים. בשבת הצמודה לראש השנה, כשהתינוקת כבר הייתה כמעט בת שלושה ימים, היה לי רגע של שבירה. פתאום הרגשתי לבד. בעלי שם רחוק, והוא בכלל לא יודע שהוא נהיה אבא! הוא לא יודע שנולדה לו בת! מסביבי היו נשים שהבעלים שלהם הגיעו לבקר, רובם היו אצל האדמו"ר שלהם, או בישיבה שבה התפללו, וכל הבנות - קיבלו שמות... הנשים שיתפו את חברותיהן בשמות שנבחרו, ואני הרגשתי מחוץ לכל זה - הרי אבא של הילדה עוד לא יודע!! זו רק אני והיא בינתיים...

במוצאי שבת, השיגו לי טלפון, והתקשרתי לבעלי לבשר לו את הבשורה. ההתרגשות חצתה קווים וגבולות, והייתה בלתי ניתנת לתיאור. היה נסיון מצד בעלי להקדים את הטיסה חזור, אולם לא היה לנו את התקציב הדרוש, והוא פגש אותה בהיותה בת כמעט חמשה ימים...

בתנו גדלה ברוך ה', והיום היא מספרת בגאווה - אני נולדתי כשטאטי היה באומן! טאטי אף פעם לא יהיה ביומולדת שלי... והיא מאחלת לעצמה: וגם בעלי לא יהיה...



| המופת החי של הרבי |  
|| נ. שופרא

## מתנות בחושך

מהמחשבה על כך, הדמעות פסקו מלזוג. "אבל מאיפה נשלם?" משכורת של סייעת ומלגה של כולל ספק אם יכסו את הכרטיסים. ומה עם נסיעות פנים ושהות? "גם על זה נתפלל!"

בימים הבאים הייתה לי תפילה נוספת, מלבד הדמעות ששפכתי כדי לזכות לילדים. "טאטע, תביא אותנו לרבינו".

באחד הבקרים בגן, חתכתי ירקות לצלילי שיר ילדים עליז, "יש לי סבאל'ה יקר..." זמזמתי עם הקלטת, כשזוכרתי בסבא. סבא היה איש תם וישר, יהודי של ספר תהילים ושיר השירים בערב שבת. אימי הייתה ביתו היחידה, והוא אהב אותנו- נכדיו בכל ליבו. אולי ממנו תצמח הישועה? סיימתי להכין את ארוחת הבוקר, ויצאתי לחצר, מחייגת בלב מקווה. סבא שמח לשמוע אותי: "סבא, אנחנו רוצים לנסוע לאומן. להתפלל שזוכה לילדים" אמרתי. "לאומן? חשבתי שנוסעים רק בראש השנה!" הוא לא היה ברסלב'ר, אך חתנו-אבי, חסיד ברסלב נלהב, שידל אותו לטוס לראש השנה, והוא אכן נסע פעם אחת. "סבא, לרבינו יש כח עצום. ואני... כ"כ רוצה תינוק..." קולי נשנק. "בסדר, עצר אותי, מבין לליבי. כמה

לפעמים תפילות נענות מהר. כמו דוהרות ישר אל כיסא הכבוד, ומתקבלות בלי שהיות. תפילות שנותנות לנו תחושה של "חבל שלא התפללנו קודם. הכל היה כבר מסתדר".

ולפעמים- הקב"ה מתאוה לתפילות שלנו, רוצה שנתחנן אליו יותר. והדרך לישועה קצת מתארכת. אבל בדרך, כמו שרבינו אומר, יש גם הרחבות. "בצר הרחבת לי". מתנות שהשם שולח בחושך. נותנים כח ותקווה עד שמגיעים אל האור.

כזה הוא הסיפור שלי.

התחננו צעירים, כיאה לחסידי ברסלב. עיניים בורקות, מרץ נעורים, והרגשה של עתיד מביטח. החודשים עוברים, אני מצפה בכיליון עיניים לבשורות טובות. כל חודש שעובר מגביר בי את הלחץ. כשאני משתפת את בעלי בחששותיי, הוא מבטלן במחי יד. "אנחנו עוד לא נושאים שנה", הוא רגוע לגמרי.

יום הנישואין מגיע, מוציא אותנו רשמית מהגדרה של ז"צ בשנה הראשונה. ההורים מביטים בנו וקמט קל של דאגה במצחם. הסיפור הכלתי שלי הספיק לאבד מזהורו, סופג בין דפיו את דמעותיי. אחי, שהתחנן כחודשיים אחרינו חובק בן. בחזור מהברית, בעלי מחליט שהגיע הזמן לעשות השתדלות. אולי מעמד ה"קוואטער" שזכינו לו הוביל אותו להחלטה הזו... כך נכנסנו לסחרחרה של בדיקות, רופאים, עסקנים. הימים הבאים לא היו קלים בכלל. מזוג צעיר ומאושר, שמבקר בקושי במרפאה השכונתית, הפכנו לאורחי קבע אצל טובי הרופאים בארץ. שנה שלימה חלפה עלינו בניסיונות כושלים, באכזבות קשות, ובהרבה כאב לב.

ערב אחד, סגרירי ואפור של אמצע טבת, מצא אותי מיואשת ומרוקנת. "זהו, אין לי כח יותר", הודעתי לבעלי, מנסה להתחמם מכוס התה שבידי. "אין לי כח לנסות. לגעת שוב בתקווה, להאמין שהנה, סוף סוף נזכה גם אנחנו לתינוק קטן. ואז - להישבר". קולי נשבר גם הוא. ספל התה התקרר בינתיים, ממאן להעניק לי את החום שחיפשתי. ואולי חיפשתי חום אחר. חום של תינוק מתרפק, שיניח עלי פלומה רכה, שיעטוף באצבעות זעירות את אצבעי. דמעות נקוו בזווית עיני, מתחילות לפלס להן דרך בעלי הביט בי, שותק. ישבנו כך, הוא מהורהר, מסלסל את פאותיו, ואני בוכה. בוכה את הכמיהה, את התקוות שהתנפצו. לפתע בעלי נעצר מהסלסול המאסיבי ואמר: "אולי נטוס לאומן?" "לאומן???" עכשיו???" באותם שנים, מעטים טסו באמצע השנה. המקום השומם, המניינים שכמעט ולא היו, והטיסה שעלתה כמו כרטיס לארה"ב, מנעו מחסידי ברסלב להגיע אל רבם כל אימת שחפצו. "כן, לרבינו. רק הוא יכול לפעול עבורנו, לשנות את הטבע" הנהנתי. רק

המשכתי לשפוך דמעות, אבל הדמעות היו שונות. מלוחות פחות. הייתה בהן מתיקות כזו, בידיעה שאנחנו לא לבד.

זה יעלה?" הוא שאל. נקבתי בסכום הלא מבוטל. "הו, זה באמת הרבה". הוא נעצר לרגע, חושב. "הלוואה תעזור לכם? תחזירו כשיהיה..." הודיתי לו נרגשות, כשפתאום הוסיף: "אם תוך שנה מהנסיעה תיושעו, הכסף יהיה במתנה".

נחננו בלילה. שלג כבד מקדם את פנינו, לא דומה לשלג הירושלמי המוכר. משטחי ענק כוסו בשכבה עבה, יערות עד החליפו צבעם מירוק ללבן. הכפור היה נורא, יצאנו מהמוניט כששינינו נוקשות. הנחנו את החפצים בדירה רוסית קטנה וטחובה, ובלי שהיות יצאנו לכיוון הציון, מגלים את השער סגור. בעלי ניער את השער בפליאה. בד"כ, המקום היה פתוח. אולם בלילות קרים וריקים, השומרים היו נועלים את השער על דעת עצמם. לשמע הרעשים, נפתח ביתן השומר, ורוסי גבוה וכבד גוף, רדום למחצה יצא אלינו. בעלי סימן לו שיפתח את השער. הלה עשה בידו תנועה של סיגריה. הרמז

## כאשר שאלו את הרה"ח רבי נחמן מטולטשין שיספר מופת מרבינו, ענה ואמר "מופת?! אני הוא מופת של הרבי!"

החודשים שקיוונו, הסכום העצום, כל אלה ירדו לטמיון. הרגשתי שאיבדנו את התקווה האחרונה לילדים. מהחדר שמעתי אותו מסיים את השיחה. יצאתי לסלון בעיניים נפוחות. הוא ניסה להגיד שהכל לטובה, אך קולו שנשבר לא נתן לו. "בוא נטוס לאומן", אמרתי, פותחת חבילת טישיו חדשה.

גם הפעם היה זה סבא שנרתם עבורנו, מעניק לנו הלוואה, שאולי תיהפך למתנה... טסנו.

ישבתי שם, בחצר הציון, ליבי שבור. "אבא, מה יהיה? האם אזכה אי פעם לחבוק תינוק משלי? רבינו!!!" הדמעות זלגו בלי שליטה "אני רוצה ילדים! מבטיחה לשלוח אותם לאומן כל שנה, בל"ג. רבינו!" במשך שבוע היינו שם, מסיימים ספרי תהילים, שמות הצדיקים. היום האחרון היה ר"ח שבט. נזכרתי בנסיעה של לפני שנתיים, גם אז היה ר"ח שבט. כמה עוד ראשי חודשים נצטרך לעבור עד שנזכה לילדים? אם בכלל... נזכרתי בישועה שהייתה לי אז - ההתחזקות, האמונה. "טאטע", לחשתי רגע לפני שעזבנו את הציון "גם אם חס וחלילה..." לא הייתי מסוגלת להמשיך... "גם אם נשאר ככה, תראה לנו שאתה איתנו. תראה לנו הרחבות בתוך הצרה. תן לי אמונה, ושמחה..."

חזרנו. לא יודעים מה ואיך יהיה. ועם כל זה - מסוגלים לשמוח. הרגשתי כמו שהשארנו שק כבד מלא דאגות באומן, והגענו ארצה קלילים, חפיים מכל כאב. סבא היה הראשון שהתקשר אלינו כשהגענו. מודיע לנו שההלוואה שינתה הגדרתה ל"מתנה" כבר עכשיו. כנראה שליבו הרחום והרצון שניוושע, גרמו לכך.

כעבור שנה:

ישבתי על מיטתי בבית החולים, מתבוננת בפלא הקטן שבזרועותיי. סביבי ריחפו בלונים ורודים, מכריזים על הולדת הבת. הרגשתי שאני מרחפת איתם. "בוקר טוב, אמא", הוסט הווילון, "מה שלום הקטנה שלנו?" מעולם לא ראיתי חיך קורן יותר. הוא הביט בתינוקת במבט אבהי. "את יודעת, קטנטונת?" הוא לחש לה "את יודעת כמה התפללנו שתבואי?" מחיית דמעה. הפעם של התרגשות. הוא הרים מבטו לעברי "זוכרת איפה היינו שנה שעברה בתאריך הזה?" חשבתי לרגע, "אצל פרופסור גורדון, לא?" "לא", הוא חיך. "רגע, היום ר"ח שבט, נכון?" באחת נזכרתי בר"ח שבט דאשתקד. ובוהו שקדם לו. בקור הנורא, במציבה החשופה, ובהלל שאמרתי בדמעות. פעמיים. "היינו אצל הרופא הגדול. אצל רבינו". אמרתי, מחבבת ברוך את הנס הקטן, הגדול. ודמעות של הודיה זוהרות על לחיי.

הובן, דחפנו לידו דולר. השער נפתח. נכנסנו לחצר גדולה, שמהווה כיום את עזרת הנשים. המצבה עמדה שם, מכוסה פרוכת לבנה, תחת כיפת השמים. השקט היה עמוק, לא היה איש מלבדנו. פסעתי אל עבר המציבה, מניחה ראש. "רבינו", לחשתי, "אני רוצה ילדים. אני רוצה תינוק משלי..." פרצתי בבכי מטלטל. ראשי טמון בפרוכת, הדמעות מרטיבות אותה. מבעד ליפחותי שמעתי את בעלי "אני נכנס לגברים. קר פה. אולי תכנסי לעזרת נשים?" עזרת הנשים של אז לא הייתה אלא אותו חדרון שכיום משמש את גבאי הציון. "המצבה נמצאת גם שם?" שאלתי בקול אפוף בכי. "לא, אבל קר פה נורא..." "אני נשארת כאן". החלטתי. נשארת בחצר, דבוקה למצבה. הרוח צולפת בי, הקור מרעיד. אבל הדמעות, הן היו רותחות כמו שלא היו מעולם.

בבוקר הקור עדיין שלט בכיפה. שכבה חדשה של שלג נערמה בחצר הציון. נשארת להתפלל שחרית בחדרון הזעיר. אישה מבוגרת נוספת הייתה שם, קוראת תהילים במתינות. "אל תשכחי יעלה ויבוא", הזכירה לי לפני שנעמדתי שמו"ע. נכון. ר"ח שבט. שנתבשר בשורות טובות. אמן. להלל יצאתי לחצר. בוכה את נשמת במילים "אם הבנים שמחה". רוצה להיות כבר אם הבנים. להיות שמחה. אוי, טאטע.

חזרנו לארץ בכוחות מחודשים, מלאים תקווה ואמונה שיהיה אך טוב. פתאום היה לי קל לחיך. כשאמי בישרה לי, בזהירות גדולה, שלאחי הקטן נולד בן שני, הרגשתי שאני שמחה איתו, באמת. פעם ראשונה, בלי צביטה בלב. בלי לשאול את עצמי "מה יהיה איתנו?" חשתי שיש מי שהולך לפנינו. ואם ככה, "מה לכם לדאוג?" גם התפילות שלי היו אחרות. המשכתי לשפוך דמעות, אבל הדמעות היו שונות. מלוחות פחות. הייתה בהן מתיקות כזו, בידיעה שאנחנו לא לבד. החודשים עברו, השנה שסוכמה עם סבא מגיעה אל קיצה. "איך זה יתכן?" שאלתי מסרבת להאמין שאנחנו עדיין במקום הזה, שמצפה. "התפללנו אצל רבינו!" בעלי ברר את מילותיו: "צריך להאמין שהתפילות לא הולכות ריקם. לא הכל אנחנו מבינים, ויודעים. אבל את יודעת?" הוא התעורר פתאום "רבינו אומר 'בצר הרחבת לי'. אולי הישועה שהתפללנו עליה עוד לא הגיעה. אבל ישועה אחרת, אולי כן?" הוא תלה בי עיניים מצפות. העברתי במחשבתי את השנה האחרונה. היו בה רגעים קשים, אכזבות, אבל מעל הכל - הייתה תחושה עוטפת. ידיעה חזקה שרבינו הולך לפנינו. אמונה שעזרה לי לצלוח את המתנה הקשה הזו. את המתנה הזו, ללא ספק, קיבלתי אצל רבינו. שיתפתי את בעלי במחשבותיי. "ולא היית מוותרת על כל זה, נכון?" הנהנתי. "נו, אז ישועה אחת כבר קיבלנו..." החזרנו לסבא את ההלוואה. לא הייתי שבורה. ידעתי שאעפ"כ, במובן מסוים, נושעת.

שנה חלפה. שוב היה זה בחודש טבת. ישבנו בבית דרוכים, ממתינים לטלפון ממזכירתו של רופא פרטי. היינו לאחר ניסיון נוסף. טיפול מורכב ויקר שהתמשך על פני כמה חודשים. תלינו בו תקוות רבות. הסתובבתי בבית בלחץ נוראי, מקרצפת את השיש בפעם השלישית. בעלי קרא "תיקון הכללי" בקול. כשטאטאתי את הרצפה בפעם השנייה, הטלפון צלצל. עצרתי באחת, כולאת את נשימת. בעלי הביט לכיווני, מסמן לי שאענה לשיחה. נענעתי ראשי לשלילה. לא מסוגלת להוציא הגה. בעלי לקח נשימה עמוקה, מרים את הטלפון ביד רועדת. "שלום", "אהה" "אהה"... לא הייתה צריכה יותר כדי להבין את התשובה השלילית. אחזתי את המטאטא באצבעות מלבינות, מרגישה את הדמעות חונקות את גרוני. את המשך השיחה לא שמעתי. ברחתי לחדר, בוכה את נשמת.

**יש לך סיפור חיים אמיתי המתאים למדור זה?  
תוכלי להקליט בקצרה בקו 079-5682867 בשלוחה  
1, או לשלוח לפקס 077-3180237 - שם וטלפון  
חובה, ניתן לבקש פרסום בעילום שם.**

# אבקשה לבית

## חברות יקרות!

בואו והצטרפו למאות  
המנויים והכניסו גם אתם  
את האור של רבינו הקדוש  
אליכם הביתה  
עם גיליון "אבקשה לבית"  
חודשי מרהיב ומדורים  
לכל המשפחה

**והחל מהחודש נוספו  
מדורים חדשים ומגוונים  
לבנות הנעורים וקומיקס  
מרתק לילדי המשפחה**

..... שימי לב! .....

**מבצע מיוחד  
לחודש הקרוב  
מנוי עד הבית  
לשלושה חודשים  
מתנה!**

בעלות דמי משלוח 4.9 ₪

התקשרי עוד היום:  
**079-5682867**



# אבקשה לבית

## חברה יקרה!

לרגל הפקת הגיליון  
המורחב בתוספת מדורים  
מרתקים ומעבר להפצה  
למנויים בלבד,

אנחנו מציעים לך שלושה  
חודשים ראשונים בדמי  
משלוח בלבד\*

**על מנת לקבל את  
ההטבה נשמח לקבל  
כמה פרטים ממך:**

שם: \_\_\_\_\_

משפחה: \_\_\_\_\_

עיר: \_\_\_\_\_

כתובת: \_\_\_\_\_

מספר טלפון: \_\_\_\_\_

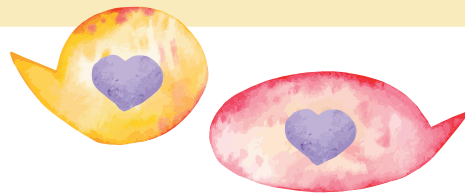
מ.אשראי: \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\*שימו לב כי לאחר 3 חודשים  
המחיר יהיה 26 ש"ח לחודש

ניתן לשלוח לפקס

**077-3180237**



על מרת אדל בת הבעל שם טוב הקדוש,  
מספר: "שכל היום התהלכה עם נסופים  
להשי"ת, ושאלה עצמה, מה עוד יכולה  
אני לעשות דבר שיהיה לרצוני ותברך"

| שיחות מלב אל לב |

א. הכהן

## ראוי לנו לשמוח!

הבלאגן של השנים האחרונות - קורונה, מלחמות, דרכים ארוכות ועוד ועוד - אפשר לראות את גודל כוחו העצום של ראש השנה אצל רביה"ק.  
**גב' ר. גולדשטיין, בית שמש:** בטבעי אני מאד הססנית. תמיד חוששת שמא לא פעלתי נכון, האם אני מחנכת את ילדי כראוי, האם מתקדמת מספיק וכו'. בנוסף, סיפורים מבהילים ששומעים בעולם מייראים אותי. אך בכל פעם שהספק והעצבות רוצים לבוא ולבקר בליבי, דבר לא עוזר לי כמו שמרגיע אותי להיזכר: "הרבי אמר שאלו הזוכים להיות אצלו בראש השנה, ראוי להם לשמוח בכל השנה. את יכולה להיות שמחה ורגועה, יש מי שדואג לך..."

### מניעות... איך את מתחזקת מולן?

**גב' ד. לוי, צפת:** כשבעלי נמצא אצל הרבי באומן, אני חושבת כל הזמן על הזכות שיש לו ולנו. מדברת עם הילדים, משדרת להם כמה 'שווה' לנו, שיש לנו זכות גדולה כזו. הוא חוזר עם המון אוצרות שאפשר להשיג רק אצל רבינו. יהלומים נפלאים שמוצאים רק שם. אפילו שלפעמים קשה, יש תחושה שנמצאים לבד או הילדים בוכים - אני מתחזקת וחושבת מחשבות טובות על הזכויות העצומות שאנחנו מרוויחות מכל דקה שהם נמצאים שם.

**גב' ח. שטרן:** אנחנו רוצות לצאת "זכאיות בדין". וכשיש לנו עורך דין כל כך נפלא, רבי שאומר שהוא מעביר את אנשיו בדין, הכל נהיה הרבה יותר רגוע וקל.

רבי נתן אומר שלהיות רשום "בספר של צדיקים" חל על אלה שהיו אצל הצדיק! פשוט כן! כשאנחנו יודעים את "קיצור הדרך" הזה, המניעות והקשיים פשוט נמתקים...

**גב' ר. גולדשטיין:** הרבי מגלה בשיחתו "הנאה, הנפלאה והנוראה" גילוי עצום: "העולם הזה מלא דאגות ויגונות וצער ויסורים תמיד... ואין מקום לברך מהם כי אם אל השם יתברך ואל התורה... כשמקבל על עצמו כל הדחוקות וחי צער ולסבל הכל ולעסוק בתורה... אז דיקא יש לו חיות גם בעולם הזה". (שיחות הר"ן, שז-שח) אז אם בכל מקרה עוברים קשיים בחיים, אני מעדיפה לבחור באלו שעתידיים להביא לי רווח נצחי. לעזור לבעלי כשנוסע לאומן, היא אחת הדרכים המבטיחות לכך!

**גב' ח. ר. וייספיט, בית שמש:** כתוב שהשכר לנשים שמאפשרות לבעליהן ללכת ללמוד תורה גדול אפילו יותר מזה של הגברים - כי כשאשה מסייעת ביד בעלה ללמוד, היא מקבלת שכר כאילו לומד הוא בכל רגע. גם אם במציאות יש לו את הניסיונות והקשיים האישיים שלו, והוא לא מצליח ללמוד כל כך באותו הזמן.

חשבת, אולי גם כאן - כשאנחנו מתחזקות לארוז את המזוודות שלהם בחיך - אנחנו יכולות להיות שמחות ורגועות. גם אם בפועל אנחנו נשארות בביתנו, החצי השני של נשמתנו זוכה להגיע אל הרבי וכך - נזכה בעזרת השם לכל התיקונים כמותם!

**גב' י. וייס, בני ברק:** כמי שמשפחתה נמנית על חסידי ברסלב, התמיכה של הסביבה נותנת המון כח. באחת השנים, בליל זכור ברית נאלצתי, בשל זיהום שהתפתח, לשהות עם בני הקטן בבית החולים. בבתי הכנסיות

"אם כבר הזכרנו מדמה..." חתמו המילים את המדור בגיליון הקודם, "איך אפשר שלא לבקש עצה מדעת רופא הנפשות האמיתי, לכל אותם דמיונות, חרדות, פחדים וכל כיו"ב הבאים לעיתים על לבבינו?". תשובותיך נחתו במערכת. מלאות דעת אמת. במקביל לנחיתה שלהן - הנה כבר ממריאות דרכים אחרות, אורן בהיר. את התשובות היקרות נפרסם בעז"ה בגיליון חשוון הבעל"ט. נעסוק בו בסוגיית המלחמה הארוכה של ברור המדמה. אותו חלק האחראי להביא אל המח את המציאות. על השליטה בו והברור שלו מתנהלים קרבות עזים בין הטוב והרע האמת והשקר.

ובינתיים? בינתיים מתרחשת תפנית משמעותית ומשמחת מאד במלחמה הזו. קוראים לה: "אומן ראש השנה תשפ"ה". מול מתקפות הבעל דבר, שירה אל תוך ליבנו חיצים של 'דמיונות, פחדים, חרדות, וכל כיו"ב, נוסעים החסידים אל הגנרל הגדול, להביא כוחות חדשים ותיקון עצום עבורנו ועבור כלל עמ"י.

"מה שהעולם נוסעים על ראש השנה לצדיקים, פי עקר המתקת הדין אינו אלא על ידי קדשת וטהרת המחשבות, פי שם שרשם... וראש השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר את מחשבתו כדי להמתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים, כדי לזכות לקדשת המחשבה". (ליקו"מ, רי"א)

בדרך אל מוח נקי וקדוש, אורזים הבעלים מזוודות וחשק גדול. ואנחנו, נותנות את ליבנו לרבי, באמונה. בגעגוע לתיקון הקדוש והנפלא שמתרחש מידי שנה באומן בראש השנה. "וכל אחד בא... ומקשר דעתו ומוחו שבראשו... להצדיק שהוא ראש בני ישראל, בראש השנה, נמצא שנתקבצו שלשה ראשים יחד". (ליקו"מ, ח"ד)

בגילוי לב ובפשטות משתפות נשות חסידי ברסלב, אלו שהתקרבו זה עתה, יחד עם הברסלבות מדורי דורות, על ה'טויטע חסידים' החיים, על חנות ראש השנה והבלינצ'ע האישי. הדיבורים על היהלומים מאומן והשמחה בשיגעונות של ברסלב' קולחים מפהם. דיבורים של כח, אמונה והתחזקות לקראת המערכה הגדולה שאנחנו זוכות להיות שתופות לה.

### ראש השנה של הרבי... אין לנו בו השגה כלל! אך אולי תוכלי לשתף על החיבור לגודל קדושתו?

**גב' ח. שטרן, ירושלים:** היכן עוד בעולם רואים יהודים שיש להם קשר עמוק וחי כל כך עם הרבי שלהם? ועדיין קוראים להם "די טויטע חסידים"... אפשר לראות אותם שרים בלהט, באהבה בוערת "אומן, אומן ראש השנה"... ולמה הם נוסעים? בשביל עוד קצת מזומנים? בשביל גשמיות? ממש לא! הם יוצאים לדרך הארוכה רק כי הם רוצים שהרבי יביא אותם לתיקון שלהם.

הרבי אומר שמי שהיה אצלו בראש השנה - ראוי לו להיות שמח כל השנה. אנחנו חיים כל השנה עם השמחה של ראש השנה שעבר, בו זכו הגברים להיות באומן, ועם ההכנות לראש השנה הקרוב, בו יזכו הם בעז"ה שוב לבוא אומנה. כפי שהרבי סיפר, שמיד במוצאי ראש השנה, הוא מטה את אוזנו להקשיב אם דופקים כבר להעיר לסליחות...

ככל שהדבר שבקדושה קשה יותר, כך אנו מבינים את גודלו! דווקא מתוך

פעם שילד מתנהג כראוי או עושה מעשה מיוחד - הוא מקבל כרטיס. בלילה, הם מקבלים ארבעה כרטיסים נוספים אם הם לא רבו, בצעו את התפקידים שלהם בשמחה וללא תזכורת, והלכו לישון בעצמם, ללא התערבות מצדי. הכללים ניתנים, כמובן, לשינוי בהתאם למציאות.

לפני ראש השנה, אנחנו הולכים למכולת וכל ילד יכול לבחור שני פריטים מהמדפים ל"חנות ראש השנה" הגדולה. אילו רעיונות יש להם: פלסטרים, חפיסות שוקולד יקרות ומה לא... כל הדברים שאני תמיד אומרת עליהם 'לא', עכשיו הם 'כן'... אחר כך אנחנו עוצרים בחנות הצעצועים ואותה חגיגה מתרחשת גם שם. כל המוצרים שנבחרו בקפידה על ידי הקונים הצעירים נשמרים היטב בבית. וב"פתיחה החגיגית", הם מונחים בצורה יפה על השולחן עם מחירים מצורפים. או אז, קונים הילדים את חלומותיהם עם כרטיסי השופר שצברו בעמל. אפשר להבין למה הם לא יכולים לחכות שטאטי כבר ייסע לאומן...

**גב' י. וייס:** כמו כל מצב בחיים, מאד עוזר לשבת ביישוב הדעת ולתכנן מראש, אפילו עם דף ועט, איך היומיום הולך להראות. מה אני יכולה לעשות כדי שהוא יעבור בצורה הכי טובה. וכמובן, גם אם לא הולך כמו שתכננו - מקבלים את רצון השם בשמחה, אך לא מגיעים אל המציאות ללא הכנה. דבר נוסף שמכניס שמחה בחג - הוא להכין לכל ילד אוכל שהוא אוהב. וכן, גם לעצמי... הפלפל הממולא, הבלניצ'ע המרנין או האורז הלבן הפשוט מכניסים תחושה מחממת בלב של הילדים, משהו ראה אותי ודאג לי במיוחד.

**גב' ר. גולדשטיין, בית שמש:** אנחנו עושים מין מבצע - לומר כל יום חמש פעמים מזמור לתודה על משהו מיוחד שהשם עשה לי. (הבן השובב שלי היה רגוע למשך 15 דקות שלמות, מזמור לתודה. התינוק שלי נתן לי ליטול ידיים לארוחת בוקר, אני במצב רוח סביר ולא מרגישה צורך לבכות, מזמור לתודה וכו' וכו'). כשאנחנו מתרכזים בטוב שהיה לנו, הקב"ה שולח לנו עוד רגעים טובים. כמו שרבי נתן אמר שאם אנחנו מודים להשם בין אם 'הולך' טוב ובין כשפחות, כל הקשיים נעלמים.

### ולסיום... כמה מילים שיתנו לנו כח.

**גב' ת. שטרן, ירושלים:** במקור, אנחנו באים מקהילה שבה העיקר הוא לעשות 'כמו כולם', לזרום ולהשתלב. הנסיעה לאומן לראש השנה שמורה אך ורק למשוגעים. בכל שנה מחדש, הייתה ההתמודדות ניסיון אמיתי בשבילי. עד שלמדתי לשנות את הגישה שלי לנושא. מה שהשפיע על הכל:

אם אני מאפשרת לבעלי לנסוע מתוך תחושת 'קדושה מעונה' - התוצאה היא שרק יותר קשה לי. במקום להילחם מבפנים בנסיעה, אפשר לתת לזכות הגדולה הזו להיכנס אלי ולחיות איתה בשמחה. סיבה ראשונה לכך היא, שבכל מקרה זה עתיד להיות אורח החיים שלנו, הילדים גדלים בדרך הזו, וגם אנחנו. אם כך, הרי שאפשר לכתחילה להשלים עם הנתונים ולהפוך אותם לבחירה שלי.

וסיבה שניה ועיקרית, שכל מהלך החיים כל כך שונה כשאנחנו חיים עם הרבי. כל היומיום הרבה יותר שמח וחי! כשאנחנו הולכים בדרכו של רביה"ק - אנחנו זוכרים את התכלית האמיתית. ממילא, כל הבעיות הגשמיות מתגמדות והכל קל יותר. אנחנו לא מאולצות-בניגוד-לרצוננו-לסבול-את- "השיגעונות של ברסלב", אנחנו רוצות אותם! יש כל כך הרבה אוצרות בהישג ידינו, אנחנו מאושרות לנצל אותם ולחיות איתם!

אומרים 'סליחות', עקרות בית מכינות את קציצות הסילקא ולוחשות תפילה, ואני יושבת ליד מיטת הזאטוט הקטן, משתדלת להתעלם מלחישות האחיות בדלפק ש'מסכנה, היא לבד... בעלה לא בארץ'... מה שנתן לי כח היה התמיכה המשפחתית החמה. האחיות שמרו על שאר הילדים, האחייניות שבאו לטטוף את הבית. זו בהחלט פריווילגיה שלא כולם זוכים לה ואני מודה להשם עליה.

באותה שנה, הבנתי שאם אני רוצה להתמודד בשמחה עם המציאות הלא קלה, עלי להשלים איתה. להבין שבין כך ובין כך, הילד- פה. אני- איתו. בעלי - באומן. והבית... הבה נתעלם ממנו, כרגע, אין לי איך להועיל לו. חבל סתם להצטער ממה שאין בידי להושיע לו.

בסופו של דבר, התפילות של בעלי מאומן, פעלו את פעולתן. ומעל לכל הגיון - שוחררנו הביתה דקות ספורות לפני כניסת החג, תוך הנחה לשוב למחרת לקבלת אנטיביוטיקה במקום. נמלטתי מבית החולים, משאירה את המוקצה אצל אחותי בדרך, מדליקה נרות ו... צונחת לשינה עמוקה על הכורסא בסלון...

נקודת כח נוספת היא למצוא את הנקודות המשמחות שבתוך המציאות. באותה שנה, למשל, כששבנו לבית החולים לקבלת התרופה, החלטתי שאני מפרגנת לעצמי תפילה במניין של בית הכנסת שבבית החולים. הילדים הקטנים היו תחת השגחת אחיות הצדיקות ואני - מתענגת על תפילה רגועה במניין בראש השנה...

### ולמעשה... תוכלנה לתת טיפ או שניים כיצד להתנהל בשמחה וברוגע?

**גב' י. וייס:** כשהבנים נשארם בבית ולא נוסעים לאומן, זהו אתגר. אם הם שניים ויותר, הם יכולים לתת כח אחד לשני בתפילות הארוכות. קצת יותר מורכב אם נשאר רק ילד אחד. בפרט אם לא תמיד יש מי שישגיח עליו בתפילות. אצלינו, הילד שנשאר הוא מלך. הוא הופך להיות הנציג שלנו בהמלכה. כן... הנה הצדיק שהתפלל! שאמר קדושה! בזכותו - התפילות שלנו, הבנות עולות ישר למעלה! אם מתאים לו - הוא גם אומר פירוש בסעודה... כמובן, שחשוב לשמור לו את כל הממתקים שחילקו בזמן שהוא התפלל ☺

**גב' ת. שטרן:** מי שיש לה ילדים גדולים ומתאפשר לה - אולי קל יותר יהיה להישאר בבית. לפחות בחלק מהסעודות. במיוחד, אם המשפחה המורחבת שלך עדיין לא זכתה לטעום את האור של הרבי... כך, את לא מרגישה 'לבד' כשכולם לא. אין צורך להגן על עצמך או להדוף את מבטי הרחמים. בבית, את יכולה לספר לילדים שלך סיפורים מהרבי, לשיר שירי ברסלב, ולשמוח יחד בזכות. כל החג הופך לשונה ונעים הרבה יותר!

**גב' ת. ר. וייספיש:** אפשר לחבר את הילדים שנשארים בבית עם ענייני של הרבי הקדוש. למשל, כשהילדים הקטנים מתפללים, אני אומרת איתם "הריני מקשר..." (כן, גם עם בני השנתיים...), כשיש 'פלוטר' בבית, גם פשוט וקטן - "אנחנו הולכים עכשיו להתקשר לאבא לבקש ממנו להתפלל על זה בציון". וכשב"ה העניינים מסתדרים - להודות על כך להשם יתברך. בערב ראש השנה, אני תמיד מקפידה להכין את הילדים מראש כדי שיוכלו לומר את התיקון הכללי העולמי יחד עם כל הקהל בטלפון. זה יוצר תחושה מאוד מיוחדת ומחוברת בבית.

ובאופן מעשי, אני מקדימה לערוך את הקניות האפשריות לפני שהגברים נוסעים; כלים חד פעמיים לחג, כיפות, ציציות וכו'. ובמשך הזמן שהם לא נמצאים - אני משתדלת לשמור על פשטות בסיסית בחיי היומיום, כדי להשאיר כמה שיותר זמן לילדים. הם מעדיפים ושמחים באמא רגועה שיש לה זמן לדבר איתם ולהקשיב להם, אפילו אם יש פחות עוגות...

**ר. גולדשטיין:** הילדים שלי כבר מחכים לתקופה הזו, שאבא לא נמצא. אז, אני מוציאה מהמחבוא את כל הממתקים הכי שווים, את ארוחות הערב הכי טובות "כי אבא באומן". הימים הללו הם זמן לחגיגה... רעיון חמוד נוסף, הוא המסורת השנתית של "חנות ראש השנה". אני קונה להם ארנקים זולים ומצירת מאה שופרות, אותם גוזרים לכרטיסים. בכל



| ניגון מיוחד משלי

בְּכֹל הָעוֹלָם קוֹרְאִים הַמֶּלֶךְ, אֶךְ הַהִתְקַרְתָּהּ הִיא בְּאוֹמֶן...

## מְלָכוּיּוֹת | ר.לב

הִנֵּה זֶה, אַחַר כְּתַלְנוּ עוֹמֵד  
מְצִיץ מִן הַחֲרָכִים,  
וְהַפְרוּז אֲשֶׁר צִוָּה, מְהַדְּהָד  
וְכָל לֵב בּוֹעֵר, מְתַגַּעְעֵע  
כּוֹסֵף בְּהִירוֹת הַדְּרָכִים.

וּמִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לָהּ, לְרוֹחַ,  
מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת מְתַיְגְעִים לְשֶׁבֶר.  
טְלִטוּלִים לֹא יִחְלִישׁוּ הַכַּחַ  
אֶל מוֹל הַצְּוִוִי יֵאִישׁ בַּל יַעֲדֵר!

כִּי עֶקֶר עֲנִינּוּ הוּא רֹאשׁ הַשְּׁנָה!  
שׁוֹמְרִים זֹאת בְּלֶהֱט חֲסִידִים,  
בְּאֵשׁ לְהִבָּה וְתִשׁוּקָה אֶבֶר כִּיּוֹנָה  
מָה לָּהֶם מוֹרָא וּמְלַחְמָה, מָה לָּהֶם תְּלָאוֹת פְּקִידִים.

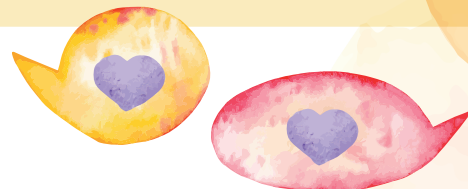
מִתְרוֹמְמִים הֵם טְפַחִים מֵעַל קַרְקַע חֲלִין  
בְּרִטֵּט וְזִיעַ יִגְשׁוּ אֵלַי צִיּוֹן,  
לֹא מְבַעֲרָא, כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ תְלוּיִים!!  
מִיְחַלִּים רַבּוֹת עַל הַתְּקוּן.

### וְכָאן -

עַל מְרַצְפַּת בְּפִנַּת מְטָבַח  
בֵּין תְּבוּר וְסִיר וּמְתַכּוֹן שְׁנִשְׁכַּח - - -  
פְּעוֹט מִיָּבֵב, שֶׁקִּיק גִּשְׁפָּה.  
מְחִזּוֹר תְּפִלָּה וְלֵב קִמְעָא נְפִתַח.

### וְאֵת -

אֲשֶׁר זָכִית וְשִׁלַּחְתָּ  
אִישׁ וְיִלְדָה,  
כְּפִים סוֹפְקַת בְּתַחֲנָה,  
עוֹלָה קְרִיאָתָהּ חֲרִישִׁית  
הַ מְ לָהּ !!!



רבי נתן פעם התלונן על קשיים ומניעות שהוא התמודד איתם בעניין ההתקרבות. אמר לו רבינו "אתה כבר תפוס בשק שלי!" כאילו אומר, מאוחר מדי, אתה בפנים! ואז ענה רבי נתן, "קשור אותי חזק יותר, שלא אצא לעולם!"

ברוך השם, אנחנו קשורות ותפוסות במקום הכי טוב שיש. במקום לחפש דרך החוצה, בואו נקשור את עצמנו חזק יותר פנימה, ונרוויח את כל העושר שבפנים!

**גב' ח.ר. וייספיש:** התחנתתי בחודש אלול וכשבעלי נסע לאומן לאחר שבועיים - החברות שלי חשבו שאני לגמרי משוגעת... אבל חצי שנה אחר כך, כשבעל של חברה אחרת מהכיתה יצא ל"נסיעת עסקים", הוא נחשב למסור ואחראי! בואו נמשיך יהודות להשם - אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו הקדוש! אנחנו אלו שהבעלים שלנו מביאים לנו ולכל העולם את העושר האמיתי, את היהלומים הנצחיים ששוויים האינסופי מוערך בעולם האמת...

**גב' ד. לוי:** מי שרוצה לקבל כח באמת - מוזמנת לפתוח חיי מוהר"ן בחלק של "גודל יקרת ראש השנה שלו" ולשאוב כוחות ושמחה גדולה. הרבי נתן לנו הצצה מזערית אל שוויה העצום של הזכות להיות אצלו. ובתמימות אנו בוטחות ומאמינות בכוחו.

מלחמה גדולה מתחוללת בעולם. חלקה החיצוני גלוי לעין, אך שורשיה נסתרים הם. בתוך הלב של כל אחת מאיתנו נאבקים הטוב האמיתי ברע המחליש והאור הנצחי בחושך המייאש. אי שם, יש צדיק שהבטיח לתקן. שגילה כי תיקון כל הנשמות וגאולת כל הדורות, תלויים במסעו של כל יהודי ויהודי אל עבר ציונו הקדוש בראש השנה. כל יהודי הזוכה להשתתף ב'קִיבוץ' - מוסיף כוח למלחמה ומקבל כוח לעצמו ולכל תושבי העולם להאבק במלחמת העולם הסוערת הזו.

אך מנגד, היצר הרע אינו יושב בחיבוק ידיים, ממתין למותו הקרב. מנצל הוא את כל ערמומיותו ותחבולותיו, להשאיר כמה שיותר אנשים בכל מקום בעולם - מלבד בארבע אמות יקרות אלו. גם אלינו, הנשים, הוא מכוון במלחמתו העזה. מערים מניעות, זורע ספקות ומחליש באופנים שונים. אך אנחנו, מולו, באמונה אמיצה בכוח הצדיק, בהתמודדות פשוטה בעורף. בשמחה ובתפילה - נלחמות עם הנשק העוצמתי, למען ראש השנה של הרבי!

לאט לאט, מתברר הטוב מתוך הרע. האמת מתגלה מתוך קליפת השקר. ואנחנו זוכות להיות חלק מתיקון העולם הגדול. ובקרב ממש נזכה לראות איך "לכל נסיעה ונסיעה יהיה חלק בקץ גאולה" (כוכבי אור) אור השם עלינו יזרח, וכבודו ימלא את העולם לעיני כל.

שאלה לחודש הבא: איך אפשר שלא לבקש עצה מדעת רופא הנפשות האמיתי, לכל אותם דמיונות, חרדות, פחדים וכל כיו"ב הבאים לעיתים על לבבינו?

יש לך מה להגיד? את מוזמנת "להזכיר כל אחד את חברו, כל העצות טובות שיודעים ומבינים כל אחד, כפי מה שקבלו מרבים" (משיבת נפש, ג')

ניתן להשאיר תשובות או שאלות בקו המערכת 079-5682867 בשלוחה 1 או לשלוח לפקס 077-3180237



# רשמחה מאוד מאד

אני רוצה להרגיש את הרוח הקודש של  
הצדיק שנושב בידיים ורגליים



הלב שלי גדוש בשמחה שזכיתי להיות  
אצל רבינו הקדוש בר"ה

כולנו יחד רוצים לרקוד ולתת ללב שלנו  
לפרוץ מתוך שמחה והודיה להקב"ה  
אחר שזכינו ל"אין דבר גדול מזה"

כלל אנ"ש חסידי ברסלב מגיעים  
**לריקודי ההודיה והשמחה הסוחפים**

במוצאי ראש השנה

**בשעה 20:30**

**במתחם החזיקו**

בבניין של הנגיד

ר' שלמה פעדער הי"ו

**אוהל יחיאל מיכל**

**שידור חי מיוחד לבני הבית הנשארים בארץ**

במוקד ברסלב 02.9993.148 שלוחה 8<8

ובמערכת ברסלב 02.5808.321 שלוחה 8<8





## למברג | פרק 5

**תקציר:** לחנה וצבי בן יחיד והם הורים שכולים למספר תינוקות שנפטרו לאחר לידתם. צבי מתחזק בתורת רבינו. חיים, אחיה של חנה, שומע את השמועה על צבי ומזמין את חנה לשיחה עם הוריו. חנה מבינה שמדובר בהתנגדות לא רק מחוץ אלא מבית. חנה וצבי עוזבים עם הבן. צבי נפטר בדרך. חנה ונפתלי מגיעים לאומן. לשם מגיעה משפחתו של צבי. מתברר כי גם משפחתו של צבי מתנגדת לדרך ברסלב.

למברג מקבלת את פניהם, חמה וחמוצת פנים. הכרחה חולפת לאיטה ברחובות הראשיים עד שהיא נכנסת לאחד מהסימטאות הקטנות. הסוסים נעצרים ורוקעים ברגליהם לפני בניין גדול, מוקף חצר רחבה ודשא. חנה שואלת את עצמה מדוע הם לא נוסעים ישירות לביתם.

"הגענו", אומרת הגבירה ומאותת לה לקום.

כל הבניין הוא בעצם הבית שלהם?

אפילו נפתלי מביט סביבו בהשתאות ושותק. האסם שהוסב למחסן קטן, מתברר למעשה כיפה יותר מהבית המקורי והקטן שלהם. טבול בדשא ירוק ובאר שנגישה אליהם במרחק של מספר פסיעות.

"היום תנחו. מחר בבוקר אסביר לך את העבודה", הגבירה עדיין לא סיפרה לה מה שמה הפרטי, וכבר היא מדברת על העבודה.

חנה מהנהנת בראש בציינות.

האסם מכיל שלוש מזרונים והוא מחולק לכמה תאים קטנים. באופן כזה, החדר דווקא מסתדר לאם ולבנה. הם הולכים לישון רעבים. פרוסת הלחם שקיבל נפתלי היתה אמורה להספיק לו עד הבוקר.

"זה הכי טוב ככה, נפתלי. ללכת לישון ולדעת שהלחם של מחר מוכן לך מידו הרחבה של הבורא. לא מאף אחד אחר. ללכת לישון ולדעת שהקב"ה בעצמו ובכבודו מתכנן לך את ארוחת הבוקר."

"ברחנו מכל המשפחה?"

"אנחנו נסתדר כאן."

"למה ברחנו?" עיניו השחורות דורשות תשובה.

"כי... הם רצו לקחת אותך. וככה היינו נפרדים, יתכן שלעולמים. הם רצו שתתרחק מתורת רבינו, הם רצו לחנך אותך אחרת." היא אומרת את האמת

נפתלי מהנהן בראשו ברצינות. "דווקא זה טוב שאני כאן, ראית איזה בית גדול יש להם? מעניין מה קורה בפנים. ואיך הוא כל כך עשיר, הסוחר הזה?"

אש אחרת ניצתת בעיניו שלו. חנה בטוחה שהיא מדמינת. לא יתכן שככה נפתלי מוצא את עצמו מתרשם ממבנה. בסך הכל טיח ואבנים. לא יותר.

הלחץ, הדרך הארוכה, הרעב - הכל הכריע אותה. חנה שוקעת לתוך שינה עמוקה. כשהיא קמה בבוקר, היא לא מבינה מה הם אותם קירות חומים. מסתכלת בחלון ורואה את הבניין הגדול, את

הדשא המטופח. ההתפכחות מתפרצת ממנה בבת אחת.

"נפתלי?" היא קוראת.

הוא לא עונה.

היא פותחת את הוילון של התא הקטן שבו היתה מונחת המיטה שלו. המיטה ריקה. מצעים מפוזרים. היא נגשת בדריכות לדלת של הבית. היא אינה נעולה.

היתכן שיצא ורץ לחפש מנין שחרית? היא גאה בו מאד, חנה. שיראה אביו המנוח של היתום קצת נחת. כאן בלמברג יש קהילות



הגבירה כבר יצאה החוצה, לקרוא לה. הרעב מציק לה. הצמא גם כן. האימה והבהלה שאחזו בה - מבלבלים אותה. אבל כעת היא מדברת ישר.

"נפתלי. אתה הולך להתפלל. אחר כך אנחנו מחפשים לך מלמד. ואם לא נמצא, פשוט נעזוב. זו לא הדרך שלנו, בן שלי."

"אז מה הדרך שלנו?" הוא שואל. והיא מזהה נימה אחרת. נימה של כעס נואש. של מרדנות. "עוניי דלות? מסכנות? זו הדרך שלנו?" "תורה".

"ככה? זה התורה? עניות כזו... השפלה?" מאיפה לו המילים האלו.

עיניו של נפתלי נוצצות. "אמא, יש דרך אחרת... תראי. הוא גם יהודי. כשהוא הולך לבית הכנסת הוא חובש כיפה. הוא מתפלל. למה רק אנחנו מסכנים כאלו? תני לי ללמוד מקצוע. אני אפרנס אותך. את לא תהיי משרתת. תני לי, אמא..."

"סיימתם?" הגבירה נכנסת ביניהם בכעס. "אני אדם רחמן וגומל חסד, אבל אני רוצה להזכיר לך שלא לקחתי אותך על תקן של חסד אלא עובדת. בבקשה גשו למטבח. תעזור לאמא שלך, ילד. ארוחת הבוקר היתה אמורה להיות מוכנה זה מכבר".

הם הולכים יחד למטבח. במטבח, היא סוחבת מים להרתיח ולשלוק ביצים. מכינה במהירות עיסה ללחם. הילד מתפלל בצד ואז ניגש לעזור לה בשתיקה.

רק כשהאוכל מוכן על השולחן, אומרת לה הגבירה בחוסר רצון. "תוכלו לאכול במטבח".

זה הזמן שלה להגיש לבנה ארוחת בוקר.

אין שמחה בלבבה כשהיא מוזגת כוס חלב שלימה. אין שמחה כשהיא מביטה בפאר ובהדר שעוטפים אותה.

"רבי נחמן אמר שיש מניעות בדרך לרוחניות, נפתלי. זה גם מה שאבא אמר. ואני אומרת לך, אם קודם חשבתי שצריך לברוח. שהמשפחה לא מבינה את הדרך... עכשיו אני מבינה שטעיתי. אסור לנו להישאר כאן".

נפתלי נעצר באמצע לגימת החלב. השתעל. התקשה להרגע.

"אמא, זה לא יכול להיות. עכשיו הגענו ושוב נלך. לאן?"

"אני לא יודעת..." היא נעמדה ליד גיגית גדולה והחלה לקרצף את כתמי הקערה העקשניים. יהיה עליה גם לנקות את התנור. מי יודע האם המטבח באמת כשר והאם מותר להם לאכול כאן אוכל מבושל.

"לאיפה עוד נברח? אמא... אנחנו... מה יהיה איתנו?"

היא לא ידעה מה להשיב לו. גם לא באמת היתה תשובה בפיה. במשך כל היום היא עסקה בהכנת הארוחות. שומעת את שבחיה האדיבים של הגבירה, מציצה מהחלון ורואה את הנער של הגבירה שב מהלימודים בבית ספר ומשתובב עם נפתלי.

מניעות... כשהן מגיעות הן לא נועדו להכשיל, הן נועדו להרים אותנו, להוכיח לנו שהדרך נכונה. כנראה שלא הסתיים המסע. יהיה עליה לעזוב במהירות. כבר מחר בבוקר תשקול שוב את צעדיה.

דווקא בלילה היתה השינה רגועה יותר. היא תקח יום יומיים ואז תחשוב מה הלאה. אולי יש מלמד קרוב באיזור שיוכל לעזור לבנה. היא תבדוק.

בבוקר היא קמה עם תחושה מוזרה. דפיקות בדלת. נפתלי בבית. ישן. רק ש וחצי בבוקר. היא פותחת את הדלת.

לידה עומדת הגבירה. לידם, שני שוטרים חומרי סבר. רובים בידיהם והם חסרי סבלנות.

"יש כאן ילד בשם נפתלי? בצו בית המשפט הוא חייב להתלוות אלינו" - הודיע אחד מהם ונכנס פנימה. לקחת את הילד.

יהודיות מפותחות, ישיבות ושטיבלאך. כאן אפשר לפרוח רוחנית ולמצוא יהודים שהאור בתורת רבינו. יהיה עליה רק לחפש את המקומות הקרובים. היא מקוה שתמצא גם מלמד באיזור.

בינתיים, נפתלי לא חוזר.

לא כעבור חצי שעה ולא כעבור שעה. הסתבך בדרכים? נאבד? מה קרה לו? בשעה עשר בבוקר היא ממחרת לפנות לכיוון הבנין. מוצאת את דלת הכניסה ומסתנוורת מהעושר. מדובר, ככל הנראה, באחד הסוחרים היהודים העשירים ביותר במחוז.

הגבירה מקבלת את פניה בטרנויה. "היום הראשון ואני מנסה להבין את האיחור שלך. להבא, בשבע בבוקר אני רוצה הכנות לארוחת בוקר ועד תשע - הלחם אפוי. המשרתות יעזרו לך לנקות. אנחנו רוצים תבשילים ומאפים של יהודים". היא מדגישה את הסיבה שבחרה בה.

"הבן שלי נעלם". קולה של חנה על סף בכי. "הוא יצא מהבית ולא חזר. אני..."

"הבן שלך לא נעלם", חורצת הגבירה.

"הוא כן. הוא יצא להתפלל והוא לא חזר".

"הוא גם לא יצא להתפלל. הבן שלך כאן..." הגבירה ניגשת לחלון של הסלון ענק המימדים. היא מסיטה את הילון הכבד ומבעד לשמשה רואה חנה מחזה שטרם ראתה.

היא רואה נער, לבוש בבגדי 'שייג' שחצנים, בעל בלורית בהירה. הנער רץ בעקבות סוס, שדהר קלות ברחבה. על הסוס ישב, לא פחות ולא יותר, הבן שלה נפתלי. עיניו זוהרות ופאותיו נעות ברוח לקצב פסיעות החיה.

הבן שלה רוכב על סוס.

"מה זה?"

"התכוונת מי זה. הבן שלי. מצא חן בעיניו שהבאנו משרתת יהודיה עם נער בן גילו. אני חושבת שהם התחברו. תדעי להעריך. הבן שלי לא מתחבר עם כל אחד", מפטירה הגבירה בחיוך של גאווה.

חנה קופאת על מקומה.

"ממתי הוא..."

"הבן שלך קם בשעה שש. הם חברים טובים. על איזה תפילה את מדברת? כבר שלוש שעות שהם כאן בחוץ, והוא תפס יפה את הרכיבה... אולי הוא יהיה בסוף הפרש שלנו. אנחנו מעסיקים שני פרשים לצורך העסקים של בעלי".

פרש? על מה היא מדברת?

חנה נוטשת את הסלון, משאירה את הגבירה פגועה וכעוסה ושועטת החוצה.

"נפתליiiiiiiiiii" היא צועקת.

הוא שומע אותה ונעצר מייד. מנסה לגלוש מהסוס. הוא מרגיש שעשה משהו שאין הדבר יאה לו.

"איך... ממתי אתה..." היא התחילה לומר.

"זה רק היום, אמא. תיכף אני מתפלל. השגת כבר מלמד? זה רק היום... שהתלהבתי ככה מהסוס". הנער שומע אותו ומגחך.

"אתה חושב שרק אורווה יש לנו פה? חכה עד שתכיר את כל הבית. למה מלמד? בוא איתי לבית הספר. תלמד באמת. יום אחד גם אתה תקים לך כזה בית. תהיה משכיל ומלומד. אני הולך פעם בשבוע, למלמד. בערב. לומד להתפלל". הסביר לו.

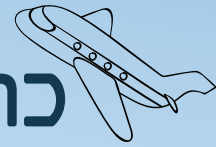
עיניו של נפתלי זהרו.

"את מרשה, אמא?"

חנה אחזה בידו וגררה אותו. היא מבינה יפה מאד מה הולך לקרות עכשיו.



# כרוז על ספסל בגינה



עם שמחה. בפתק המחמם שמוחבא בין קפלי הקיטל. בממתקים לילדים הנוסעים. בנכונות שלך להשאר בחג. אולי לבדך, בלי תמיכה משפחתית. באומץ אמיתי ומוערך מאד. להתמודד עם כל מיני מצבי-עורף לא פשוטים. לגלות כשרונות מול ארון חשמל ושעון שבת ופלטה. וכל מיני שאלות בהלכה ובמנהגים ש-נו, גם שנה שעברה לא זכרנו מה עושים ואז שאלנו. אבל מה היתה התשובה...? ולמרות הכל, לחשוב מחשבות טובות ומאד לשמוח כי "מי שזוכה להיות על ראש השנה, ראוי לו לשמוח מאד מאד, אכלו מעדנים ושתו... כי חדוות ה'..." (חיי מוהר"ן ת"ג)

ולחזרה, ככה, בין לבין, את מה שגילה אותו צדיק קדוש ונורא, ש"גדולי עולם פחדו ורעדו מפני הדרת קדושתו" (רבי שבתי יודלביץ', בנשאו דברים בקיבוץ באומן בר"ה) וכך אמר רבי נחמן מברסלב: "שצריכים להיות אצלו על ראש השנה דייקא. אמר, שיכולין אז אנשים לקבל תיקונים. מה, שבכל השנה לא היה אפשר שיהיה להם תיקון בשום אופן. אף על פי כן, בראש השנה יכולין אפילו הם לקבל תיקון... כי אמר שהוא עושה בראש השנה עניינים ותיקונים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות". (חיי מוהר"ן, ת"ו)

ומי שקצת מכירה וקצת מאמינה, מקבלת, מן הסתם, תקווה גדולה ועצומה מן המילים האלו. כי יש להן כסוי מלא. איך מתעסק אותו צדיק עליון עם אנשיו. גם מאתיים שנה לאחר פטירתו. דבר אחד מבקש הוא: "רק באתי לעולם לקרב נפשות ישראל להשם יתברך". וזאת, עושה ופועל הוא ללא הרף. רואים את זה בעינינו. ומי שזוכה- מרגיש זאת על עצמו.

כזה כרוז, על ספסל בגינה. או בשיחת טלפון לחברה- שגם - היא- זכתה - שבעלה - באומן- וקצת- קשה לה. כזה כרוז בשירת "אשרינו שזכינו!" ו"ראש השנה שלי עולה על הכל" עם הילדים שבבית או האחיות בשולחן החג. כזה כרוז שבא לחזק. להעריך. לגלות ששמותינו וודאי נרשמים למעלה. נספרים יחד עם כל ההתגברויות. הרגשות. הרצונות והפעולות הטובות שזכינו לעשות עבור אותו "ראש השנה" ש"עולה על הכל". באותיות של זהב, בדרך לירושלים של זהב. שלה הוא.



הזהיר לעשות כרוז. מכירה? על דופן תחנת האוטובוס. פלקט ענק. המוני חסידים ברקע. קיטלא'ך צחורים. חולצות צבעוניות. שטריימלאך. כיפות לבנות. ילדים עם פאות ארוכות. גוונים משתנים. אגם תכול במרכז. תשליך. רוחות טהרה שאפשר להרגיש גם מבעד לכרומו. "הזהיר לעשות כרוז, שכל מי שסר למשמעתו ומקורב אליו, יהיה על ראש השנה אצלו. לא יחסר איש" (חיי מוהר"ן, ת"ג).

כרוז. בריסטול ירוק בהיר, מודבק בסלוטייפ עבה על גדר המרפסת של השכנים. 'אומן! ראש השנה!!!' כתוב עליו באותיות ילדותיות, תמות. מטוס וורוד מצוייר בקצה. הבימבות של נחמן ונתן נשענות מעט משני הצדדים, תומכות את הנייר.

כרוז. "אח יקר, אתה בא לראש השנה לאומן?" טפיחה על השכם. יהודי אל יהודי. רצון אמיתי להיטיב. לגלות את גודל מעלת ויקרת ראש השנה אצל רבי נחמן מברסלב באומן. "אפילו כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלי". (חיי מוהר"ן, ת"ה)

כרוז. עלונים צבעוניים. מדברים מגודל מעלת הנסיעה. מודעות עם פרטי נסיעה. וטיסות. ואש"ל. דיבורים בקווי התוכן. מילים. תכנונים. תפילות. ועוד תפילות. ועוד תפילות. ועוד. כי רק ככה נגיע. ואהבה בוערת לצדיק שמוסר את נפשו בשבילנו. כל השנה. כל החיים. לנצח. כן, גם שם למעלה. והוא אמר. אז הם באים.



המילים הבאות מבקשות בפשטות להיות קצת כמו מין כרוז כזה. אחר מהסוג של הדיבורים בספסל בגינה. שבין "וואו, שלוימי! ראיתי אותך במגליצה למעלה!" ל"מי לא קיבל מלפפון?", משחילים כמה משפטים. כנים. רגילים. נותנים כח. מזדהים. טוב, הבנת בטח.

כשרציתי לקבל כח לעצמי, בזמן שרק תכננו איך בעלי ייסע. (סוצ'אבה? פולין? ועם מי? ואיפה תישן שם, באומן?). פתחתי את הספר הקדוש "חיי מוהר"ן". יש בו חלק, כך זכרתי. שמדבר על "גודל יקרת ראש השנה שלי". מה טוב, אם כן, לפתוח ישר את המקור ולחפש עם אמונה ותמימות את המילים הקדושות והנוראות אותם גילה הצדיק רבי נחמן מברסלב על מעלת ראש השנה שלו.

הרגשתי שאני צריכה השנה עידוד במיוחד. (טוב, כל שנה זה "במיוחד". עם כל סוגי המניעות שהבעל דבר ממציא "במיוחד" כדי לגנוב לי את החשק... נו, הוא יודע כמה הוא יפסיד אם בעלי ייסע... קיצער, אני מדברת ארוך. אבל תשמעי משהו חמוד. לי הוא עשה ממש טוב. בסוג ההוצאה של הספר שנמצא בארון הספרים שלנו, החלק של "יקרת ראש השנה", הופיע בעמוד של"ה. אולי זה מצחיק. אבל פתאום קיבלתי ממש כח. כאילו אומרים לי משמייים: "זוכרת את רבי עקיבא ורחל... איך בקש להניח לה, מאחוריו עשרים וארבע אלף תלמידים. כי 'שלי ושלכם- שלה'..."

אז... גם אני, גם את! אשה אחת יקרה. שבעצם נשארתי בבית, כמוכן. אבל בעלך יוצא לדרך הארוכה. מבקש לקיים את רצון הצדיק. מאמין בגודל התיקון הנורא והנפלא שמתרחש דווקא באומן בראש השנה. מבקש לקחת חלק ב"כל נסיעה ונסיעה של כל אחד ואחד יהיה לה חלק בקץ הגאולה" (כוכבי אור). את זכית! זכית ממש! בעלך נבחר לתת את חלקו ולקבל כוחות למלחמה הגדולה המתחולל בעולם על כל נשמה. אבל יחד עם זאת- תדעי, ששלי ושלכם- שלה! אם לא את. מי יודע איך היה. וכמה בשמחה היה יוצא הוא אל הדרך המורכבת. במילים הטובות. בתמיכה הכנה. במזוודה שארזת או תארזי







# צבי לצדיק

חייו ומורשתו הרוחנית של הרב  
**צבי אריה רוזנפלד ז"ל**

**מדהים איזו מהפכה אפשר  
לחולל, בכוחה של אמונה!**

זהו סיפורו של הרב צבי אריה בנציון רוזנפלד,  
מפורצי הדרך לאומן, מגדולי מפיצי תורת רבנו,  
וממקימי חסידות ברסלב בארצות הברית.

נערים בחרו לנטוש את המשחקים במגרש כדי לשמוע שיעורים מרתקים  
מפיו. צעירים אנרגטיים מצאו בשיעורים שלו יותר להט מכל דבר אחר.  
מבוגרים בזבזו את כל הונם כדי לנסוע אתו לגוב האריות בברית המועצות  
לציונו של רבנו.

דמותו המפתיעה של הרב רוזנפלד נגלית כאן, בלבוש מודרני וללא זקן, אבל  
עם אש בוערת לארץ ישראל ולתורת רבנו. לא פלא שזקני החסידים רחשו לו  
כבוד גדול.

עכשיו יש גם לכם הזדמנות ללמוד ממנו על חשק בעבודת ה',  
נחישות והתגברות על כל המניעות, כנגד כל הסיכויים.

**התקבלה תרומה לחלוקת כמות מצומצמת  
לבתי כנסיות וספריות בחינם!**

נא צרו קשר במייל: [Support@breslov.co.il](mailto:Support@breslov.co.il) או בטלפון: 02-5824-641

חובה לציין: שם בית הכנסת, כתובת, שם הנציג, מספר טלפון

**שנה טובה ומתוקה!**

והכאן,   
 שפציקר פוא   
 כרצון   
 והכיסופים   
 שיהיה כוסל גמיר   
 אין גמיר   
 אקתה פ   
 אהפאליס   
 ואומרים   
 וצוים   
 מצוה



וכשיהיה בבחינה זאת -   
 לחשוב בכל   
 עתה עתה שלח   
 כאילו עתה שלח   
 ואפילו אם יעבור עליו פה, יתחזק בכל פעם   
 ויהשוב בליבו שעתה שלח   
 עתה שלח   
 אד בוודאי סוף כל סוף, ידברו ויחזקו   
 ואלו הדברים הטובים לעשה ולהתחזקות כי אין התחזקות גדול מזה   
 ואלו הדברים הטובים לעשה ולהתחזקות כי אין התחזקות גדול מזה   
 ואלו הדברים הטובים לעשה ולהתחזקות כי אין התחזקות גדול מזה

אכלו מעדנים  
ושתו ממותקים  
כי הדות ה'  
היא מעיכם  
(חיי מוהר"ן תג)



**זמני סעודות  
שבת וחג 'אזמין'  
לרוכשי כרטיסים בלבד**



**זמני סעודות הכנסת אורחים  
לכל באי קיבוץ  
ראש השנה באומן**

**איסוף ארוז אישי - TO-GO**

מזרחי: 19:30-21:00 אירופאי: 19:30-21:00	<b>1</b> סעודת ליל חג ראשון
מזרחי: 11:30-12:30 אירופאי: 15:00-16:00	<b>2</b> סעודת יום חג ראשון
מזרחי: 20:00-21:00 אירופאי: 20:00-21:00	<b>3</b> סעודת ליל חג שני
מזרחי: 11:30-12:30 אירופאי: 15:00-16:00	<b>4</b> סעודת יום חג שני
מזרחי: 19:30-20:30 אירופאי: 19:30-20:30	<b>5</b> סעודת ליל שבת
מזרחי: 11:00-12:00 אירופאי: 11:00-12:00	<b>6</b> סעודת יום שבת + סעודה שלישית

**זמני סעודות 'אזמין'**

מזרחי: 19:40 אירופאי: 20:00	<b>1</b> סעודת ליל חג ראשון
מזרחי: 12:00 אירופאי: 15:30	<b>2</b> סעודת יום חג ראשון
מזרחי: 20:10 אירופאי: 20:30	<b>3</b> סעודת ליל חג שני
מזרחי: 12:00 אירופאי: 15:15	<b>4</b> סעודת יום חג שני
מזרחי: 19:40 אירופאי: 20:00	<b>5</b> סעודת ליל שבת
מזרחי: 11:30 אירופאי: 11:30	<b>6</b> סעודת יום שבת
מזרחי: 17:30 אירופאי: 18:00	<b>7</b> סעודה שלישית

**זמני סעודות בימות החול**

<b>יום ראשון</b> צהריים: 12:00-15:00 ערב: 18:30-22:00
<b>יום שני</b> צהריים: 12:00-15:00 ערב: 18:30-22:00
<b>יום שלישי</b> צהריים: 12:00-15:00 ערב: 18:30-22:00
<b>יום רביעי</b> צהריים: 12:00-14:30
<b>מלווה מלכה</b> 22:00-23:30
<b>מוצאי צום גדליה</b> 18:50-20:00

**קידוש ראש השנה**  
במתחמים ד' וה' • בין השעות 10:30-12:00  
לכל הציבור הקדוש



**נקודות הפעילות של הכנסת אורחים המרכזית באומן**

- 1 כניסה למתחמים א' ב' 22 פושקין 13
- 2 כניסה למתחם ג' פושקין 21
- 3 כניסה למתחמים ד' ה'
- 4 שתייה חמה וקרה 24 שעות ביממה
- 5 כניסה להכנסת אורחים רבי ישעיה מקרעסטור
- 6 אהל שבוענו מסובך
- 7 מודיעין ואיסוף כרטיסים פושקין 24
- 8 TO-GO ארוז-אישי
- 9 בית כנסת האשכנזי 'בית משולם פייש'
- 10 בית כנסת ספרדי 'היכל הרב פינעו'
- 11 שתייה חמה וקרה 24 שעות ביממה
- 12 מקווה חלים



## שלוש עצות להימנע מהן

ספרים כגון גמרא, שלחן ערוך, וגם את זה לא הבין, והיה בוכה ובוכה גם כן הרבה מאד עד שזכה להבין, ואחר כך התחיל רבינו ללמוד זהר וכתבי האר"י ז"ל וגם את זה הוא לא הבין, והיה בוכה הרבה לפני ה' עד שזכה להבין.

לא רק בלמוד התורה התקשה רבינו, אלא כל דבר ודבר שרצה לעשות בעבודת השם - היה קשה עליו מאד. כך למשל ספר רבינו שרצונו היה לשבת בחדר מיוחד לבדו לעסק שם בעבודת השם, אך אי אפשר לתאר כמה היה לו קשה לבצע את זה. הוא לא הצליח לשבת שם בחדר, כל הזמן הוא הרגיש שהוא כבר ח-י-ב לצאת מהחדר, אך רבינו הכריח את עצמו בכל כוחותיו וכך עסק בעבודת השם בחדר הסגור כמה שעות כל יום! הוא התבודד שם והתחנן אל השי"ת שיזכה אותו להתקרב לעבודתו

לא רק כשרבינו היה ילד היה לו קשיים בעבודת השם, גם כשרבינו היה כבר צדיק מפרסם בעל השגות נשגבות, עדין כל דבר שרק נסה לעשות היה קשה, אפילו להזכר בנגון פשוט היה רבינו צריך להתאמץ עד כדי מסירות נפש בכדי שיוכל לנגן ולהחיות את עצמו...

היודעים אתם - ילדים יקרים - שגם על רבינו עבר חלישות הדעת...

לפעמים הרגיש רבינו הקדוש כאלו השי"ת מרחיק אותו ממנו: כי היה רואה שעוברת שנה ועוד שנה ועדין הוא לא זוכה להתקרב אל השי"ת כפי רצונו, אבל רבינו לא ותר! הוא היה מחזק את עצמו מאד מאד ולא הפסיק לעבד את ה'. אבל לפעמים הרגיש רבינו כל כך רחוק ועזוב, כי ראה שהוא מתפלל ומפציר כל כך הרבה זמן שיזכה להתקדש ולהתקרב אל ה', וכאלו אף אחד לא שומע את תפלותיו ולא מסתכלים עליו כלל, ואז --- רבינו כבר לא התפלל כל כך הרבה... אך פתאום תפס את עצמו וחשב: "מה? האם השם באמת לא שומע את תפלותי חס ושלום?! הרי באמת הקב"ה חנון ורחום, ובטוח הוא רוצה לקרב אותי אליו, רק שהשי"ת רוצה עוד כמה תפלות... ומיד היה מתחזק שוב להרבות בהתבודדות שיחה ותחנה לפני השם...

אם נחשב שרק לעתים נדירות עברו על רבינו נסיונות וירידות, אזי רבינו בעצמו בא ומספר לנו בדיוק להפך, רבינו מתאר איך היו לו אלפי ורבבות עליות וירידות בלי שעור... ולא רק פעם בחדשים, אלא בכל כמה ימים ולפעמים אפי' כמה פעמים ביום

ילדים יקרים! בואו נחשב מה אנחנו זוכים להכניס לתוכנו בחדש הזה. ברוך ה' אנחנו מתחילים זה עתה שנה חדשה מלאה בהתעוררות ושמחה... מאז שקול השופר הריע בחדש אלול. ולאחר מכן אנו זוכים לראש השנה של רבינו הקדוש, רבבות אלפי חסידי ברסלב זוכים לנסע לאומן בשבירת כל המניעות, מיד לאחר מכן יתחילו שוקי הארבע מינים למכר את סחורותיהם בכל פנה, והנה מגיע היום הקדוש, יום שכלו סליחה וכפרה. שנזכה לעמוד ולהתפלל שעות ארוכות בבית הכנסת, עם הנסח המיוחד והמרטטי של יום הכפורים, סדר העבודה, כל נדרי וכו'. והנה רק נגמר הצום וברקע ישמעו דפיקות פטישים וגרירת דפנות, בבית הסירים מבעבעים וההכנות בעצומם, הרבה ילדים מכינים "קוישיקלאר" והנה נכנסנו לתוך חג שמחתנו...

כל ילד רוצה להרגיש את השמחה והקדשה של חדש תשרי למשך כל השנה כלה,

כל ילד, בפרט חסיד ברסלב, רוצה לחיות חיים חדשים, כמו הצדיקים הגדולים של פעם, אבל לפעמים אנחנו לא יודעים איך נוכל לזכות להיות צדיקים...

אתם מכירים את הספורים על הצדיקים הקדמונים? תמיד הספור מתחיל לתאר איך שהצדיק כבר מילדותו היה קדוש וטהור, כל כלו היה התמדה בתורה ומעשים טובים מפלאים, לפעמים הספור מתאר את חריפות השכל והחשק המיוחד שהיה לצדיק בתורה הקדושה, איך שתפלותיו היו מלאות ברגש ובדבקות עצומה, ובכלל, משחקי הילדים בני גילו לא עניינו אותו כלל, וכך הספור ממשיך איך שהצדיק נעשה בר מצוה והתעלה מעלה מעלה עד שהגיע לדרגות נשגבות...

כל זה ודאי מפר לכולנו, ספורי צדיקים לא לפים, כל ספור בצורה שונה ומיוחדת, אך בדרך כלל הקו המנחה את כל הספורים הוא שהצדיקים כבר מילדותם ועד זקנותם היו לומדים ומתפללים ללא שום קשיים.

מענין לראות שספור ימי חיו של רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב ז"ל הוא ספור שונה לגמרי. רבינו מספר איך שבילדותו הוא רצה ללמוד עוד הרבה תורה, מעבר לגילו הצעיר, אך הוא לא הבין את מה שלמד. מה רבינו עשה? הוא פשוט בכה לפני ה' בתמימות שיזכה להבין את המשנה, עד שהשם יתברך האיר את עיניו וזכה ללמוד את כל המשניות. וכן אחר כך למד רבינו עוד

## עצה שנייה: יום הפפורים! (תפלה)

רבינו הקדוש אמר שכל מה שהוא זכה להגיע לדרגות עצומות כאלו, היה בכח התפלה והתבודדות שהיה מרבה בהם כל כך. וגם כל הצדיקים זכו למה שזכו, הכל על ידי תפלות, תחנונות והתבודדות. לכן ביום הפפורים שאז הוא שלמות התפלה, מתפללים חמש תפלות (ערבית, שחרית, מוסף, מנחה, געילה). אז הוא הזמן שגזכר בעצה השנייה, תפלה והתבודדות.

## העצה השלישית: סכות – חג שמחתנו (התחזקות)

בסכות אנחנו נכנסים לסכת דוד הנופלת, דירת ארעי של כמה דפנות מעץ עם סכך מפסלת הגרן והיבב, ושם אנחנו מנענעים ארבע מינים, יחד עם הערבות שמרמזות לפושעי ישראל, זהו סוד ההתחזקות, שאפילו שאדם מנח מחוץ לבית, מחוץ לקדשה, עדין השכינה מקיפה אותו באהבה כף אמר רבי נתן "למה זכיתי לכל מה שזכיתי? רק מפני שהיה לי כף התחזקות, ולמה רבינו זכה לכל מה שזכה? מפני שהיה לו מדה כזאת של התחזקות, וכן הלאה. לסכום יש לנו שלש עצות. התחזקות, תפלה, והתחדשות.

נתן להמשיל זאת לאדם שרצה לקנות מטוס, אמר לו המוכר, כשאתה קונה מטוס, תסתכל על שלשה דברים, דבר ראשון, שיהיה לו מנוע טוב. דבר שני שיהיה מספיק דלק. דבר שלישי שיהיו למטוס כנפים. כף גם אתה ילד יקר.

דבר ראשון אתה צריך "מנוע". זו היא עצת ההתחדשות. למה בכלל תתחיל לעבד את ה' והרי אתמול ושלשום לא הצלחת. לכן תתחדש, כאלו היום נולדת, ואז תוכל להתחיל לנוע ולעבד את השם.

דבר שני אתה צריך "דלק", זו היא עצת התפלה, שהרי גם אם תתחדש, אולי היצר הרע יפריע לך גם עכשו? מי יעזור לך? לכן על כל דבר תתפלל לה, ואז השם יתברך יסיע אותך לאן שתרצה.

דבר שלישי אתה צריך "כנפים". זו היא עצת ההתחזקות והשמחה כי אם לא יהיה לך התחזקות, אז כל דבר שירחיק אותך מה', יפיל אותך ליאוש. היצר הרע יכניס לך מחשבות כאלו השם לא רוצה אותך, לכן אתה צריך כנפים להתרומם ולדלג מעל כל המעברים, ואז תוכל להגיע עם "המטוס" אל רבינו לחיים ולשלום... טיסה נעימה!



# זאת היא מזמור

אנו לישן  
שלוש עצות,  
שעל ידם  
זכה רבינו  
וכל הצדיקים  
למה שזכו,  
ועל ידי שלוש  
עצות אלו נוכל  
אנחנו, כל ילד  
בעולם, להיות  
צדיקים גדולים

אחד היה רבינו עולה ויורד, פתאום הרגיש חשק בתפלה ולאחר זמן קצר כל ההתעוררות ברחק ממנו, שעה אחת הוא למד בחשיק ובשמחה, ורק זמן מה אחר כך הרגיש שאין לו כפר כח ללמוד...

עד שיום אחד קרה משהו נפלא---

יום אחד רבינו ישב וחשב לעצמו, מה יהיה? כל הזמן אני עולה ויורד, מתקרב ומתרחק, איך אני יכול להבטיח לעצמי שבאמת בסוף אני אהיה יהודי כשר וצדיק אמיתי ופתאום נפלה ההחלטה! רבינו החליט לעצמו החלטה חזקה: "מהיום והלאה, לא משנה מה יעבר עלי, עליות וירידות, נסיונות או קשיים, דבר אחד ברור לי - אני ת-מ-י-ד אחזיק את עצמי בה! בכל מצב שרק לא יהיה, גם אם אפול חס ושלום, תמיד אחזר אל ה' ואמשיך לעבד אותו!" ואכן, ההחלטה הזאת חזקה את רבינו כל כך, לא שמאז הפסיק לעבר עליו מעברים שונים, אף מעתה כבר לא היה לרבינו ספק, "אני שיך להשם! - יהיה מה שיהיה!"

גם אנחנו, רוצים כל כך להכניס לעבודת השם, ללמוד התורה בהתמדה, לתפלה בכונה ולמידות טובות, לכן עלינו לחשוב, איך באמת יהיה לרבינו כח להמשיך לעבד את השם למרות כל הקשיים והנסיונות, איך הוא הצליח? מה היה הסוד שעל ידי זה נוכל גם אנחנו לזכות באמת להיות צדיקים?!

בכדי שנבין את הסוד של כוחו של רבינו, צריכים אנו לשנן שלוש עצות, שעל ידם זכה רבינו וכל הצדיקים למה שזכו, ועל ידי שלוש עצות אלו נוכל אנחנו, כל ילד בעולם, להיות צדיקים גדולים.

כדי שנזכר את שלשת העצות נחלק אותם לפי שלשת הימים טובים הבאים. ראש השנה. יום הפפורים. וחס הסכות.

## עצה ראשונה – ראש השנה (התחדשות)

בראש השנה נברא אדם הראשון. לכן ראש השנה מסמל את סוד ההתחדשות. כשאדם הראשון נברא, לא היו לו דאגות מהעבר. כי הרי היום הוא נברא! גם רבינו הקדוש, כשהיה לו קשה לעבד את השם, הוא חשב לעצמו, אין לי רק את היום הנוכחי! היום! אין אתמול ואין מחר. רק היום בלבד. וכך יכל רבינו לסבל את העבודות הקשות שעסק בהם. כל יום למד במשך שעות, שבר תאנת אכילה, והתבודד, איך הצליח? כי חשב רק על היום!

# הַשְׁתִּיקָה הַפְּלֵאִית

הַשְׁתִּיקָה הַפְּלֵאִית הִיא שְׁנַת תַּקֵּ"ח הַעוֹלָם כְּלוּ נִתּוֹן בְּסֵעֶרֶת מִלְחָמָה, שְׂמוּעוֹת שׁוֹנוֹת מְסֻפְרוֹת שְׂצָרְפֶת רוּצָה לְכַבֵּשׁ אֶת טוֹרְקִיָּה, מִצְרַיִם, וְאֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵימָּה שְׂרָץ סְפִינּוֹת מִלְחָמָה, וְכֻלָּם חֲשִׁשׁוּ מִהַמְלַחְמָה הַמִּתְקַרְבֶּת.

הַשְׁתִּיקָה הַפְּלֵאִית הִיא שְׁנַת תַּקֵּ"ח הַעוֹלָם כְּלוּ נִתּוֹן בְּסֵעֶרֶת מִלְחָמָה, שְׂמוּעוֹת שׁוֹנוֹת מְסֻפְרוֹת שְׂצָרְפֶת רוּצָה לְכַבֵּשׁ אֶת טוֹרְקִיָּה, מִצְרַיִם, וְאֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵימָּה שְׂרָץ סְפִינּוֹת מִלְחָמָה, וְכֻלָּם חֲשִׁשׁוּ מִהַמְלַחְמָה הַמִּתְקַרְבֶּת.

בְּעִיר אִיסְטַנְבּוּל שְׂבִטוֹרְקִיָּה יָשַׁב רַבְּנּוּ קִצֵּת לַפְּנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְכַוֵּנָתוֹ הָיָה לְהַפְּלִיג לְעִבְרַת הָאָרֶץ הַנִּכְסֶפֶת, הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה. אוֹלָם מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת עָמְדוּ בְּדַרְכּוֹ. קֵהֶלֶת קֹדֶשׁ אִיסְטַנְבּוּל לֹא רָצוּ לְהִנָּיֵחַ לְשׁוּם יְהוּדִי לְצִאת מִהָעִיר לְהַפְּלִיג בַּיָּם, בְּגִלְל הַמִּלְחָמָה. וְלָכֵן לֹא הָיָה לְרַבְּנּוּ

רַק סֵיִם הַחֲכָם הַגָּדוֹל אֶת דְּבָרָיו הַשְּׂמִימִיִּים, וּמִיָּד פָּשְׁטָה הַשְּׂמוּעָה בְּעִיר, וּמִיָּד שָׁמְעוּ לְדְבָרָיו וְהִלְכוּ וּשְׁכָרוּ מִיָּד סְפִינָה גְדוֹלָה, וְהִכְרִיזוּ: "מִי שְׂרוּצָה לְנִסְעַ עִם הַסְּפִינָה - יֵלֶךְ!" וְהִלְכוּ הַרְּבָה אֲנָשִׁים נְשִׁים וְטָרִי, גַּם סְפָרְדִּים וְגַם אֲשֶׁכְנָזִים. וְנִסַּע רַבְּנּוּ גַם כֵּן עַל סְפִינָה זֹאת לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה.

הַק' אֶל מִי לַפְּנוֹת בְּבִקְשָׁה שְׂיִסְיֵעוּ לְשִׁכֹּר אֲנִיָּה לְהַפְּלִיג בְּעָדוֹ. אַךְ רַבְּנּוּ שְׂרָאָה אֶת הַתְּגַבְרוֹת הַסְּטֵרָא אַחֲרָא לֹא אָמַר נּוֹאֵשׁ, הוּא אָמַר לְמַלְוָהוּ בְּפִסְקוֹנוֹת: "תִּדְעַ שְׂאֲנִי רוּצָה לְסַכֵּן אֶת עַצְמִי אֶפְלוּ בְּסִכְנוֹת גְּדוֹלוֹת וְעֲצוּמוֹת, אַךְ אֶת נַפְשִׁי אֵינִי רוּצָה לְהַפְּקִיר, בְּכֹן, אִם תִּרְצָה - קַח לָךְ מְעוֹת עַל הוֹצָאוֹת הַדְּרָךְ וְשׁוּב לְבֵיתְךָ בְּשָׁלוֹם, וְאֲנִי אֶסַּע לְבִדִּי בְּהָעֵלֶם וּבְהַסְתֵּר מֵאֲנָשֵׁי סְטַנְבּוּל, כִּי אֶת עַצְמִי אֲנִי מַפְקִיר - יְהִיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה וְכוּ".

וְדָבָר רַבְּנּוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה עִם הַחֲכָם מִירוּשָׁלַיִם הַנֵּץ" לְשִׁיקַח אוֹתוֹ לִירוּשָׁלַיִם, כִּי אָמַר שְׂאֵינּוּ רוּצָה לְנִסְעַ לֹא לְצַפֵּת וְלֹא לְטַבְּרִיָּה, רַק לִירוּשָׁלַיִם. וְכֹךְ הַמְתִּיקוּ סוּד בִּינֵיהֶם, הַסְּפִינָה כְּבֹר הָיְתָה בְּלֵב יָם, וּלְפִתְעַ פְּרָצָה רוּחַ סֶעֶרָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד וְהַסְּפִינָה הַתַּחֲלִיָּה לְהִטְלֵטֵל בְּפָרָאוֹת, רָגַע אַחַד עֲלֵתָה לְגִבְהֵיִם, וְרָגַע אַחֵר כֹּךְ צָלְלָה לְעֵמֶק הַיָּם וְהַתַּחֲלִילוּ כָּלָם לְצַעֵק אֶל ה' כָּל הַלְּיָלָה, הַלְּיָלָה הָיָה נִרְאָה כְּמוֹ יוֹם הַכַּפּוּרִים מִמֶּשׁ שְׂכָלָם בּוֹכִים וּמִתְדַּדִּים וּמְבַקְשִׁים כְּפָרָה עַל נַפְשֵׁם, וְאָמְרוּ סְלִיחוֹת וּשְׂאָר דְּבָרֵי תַּפְלוֹת וְתַחֲנוּגִים. אַךְ רַבְּנּוּ ז"ל יָשַׁב דּוֹמֵם, וְהַתַּחֲלִילוּ כְּפָה אֲנָשִׁים לוֹמַר לוֹ: "מִפְּנֵי מָה אַתֶּם שׁוֹתְקִים בְּעֵת צָרָה כְּזֹאת?! וְלֹא הִשִּׁיב. אַךְ אִשָּׁה אַחַת לֹא וַתִּרָה וְצָעְקָה עַל רַבְּנּוּ גַם כֵּן מִפְּנֵי מָה הוּא שׁוֹתֵק (וְכַמְדָּמָה) - אָמַר מוֹהַרנ"ת - 'שְׂקַלְל אוֹתָהּ'. וְרַבְּנּוּ אָמַר הַלּוֹאִי הֵייתֶם גַּם אַתֶּם שׁוֹתְקִים, הָיָה טוֹב לַפְּנִיכֶם, וּבְזֹאת תִּבְחָנוּ, אִם תִּשְׁתַּקּוּ - יִשְׁתַּקּוּ גַם הֵימָּה וְיָנוּחַ. וְכֹךְ הָיָה. כָּלָם הִפְסִיקוּ לְצַעֵק וּשְׁתַּקּוּ, וּמִיָּד כְּשֶׁהָאִיר הַיּוֹם - יָקַם סֶעֶרָה לְדַמְמָה וַיַּחֲשִׁי גְלִיָּהֶם, וַיִּשְׁמְחוּ כִּי יִשְׁתַּקּוּ...

אַךְ מְלוֹהוּ שֶׁל רַבְּנּוּ לֹא וַתֵּר עַל הַזְּכוּת לְנִסְעַ עִם רַבְּנּוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִשִּׁיב נְחֻרְצוֹת: "בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יְהִיֶה שָׁם אֲדֹנָי - אִם לְמוֹת אִם לְחַיִּים - שָׁם יְהִיֶה עֲבָדָךְ, וּבְאֲשֶׁר תִּלְכִי - אֵלַיְךָ גַּם כֵּן" (עַל פִּי הַלְּשׁוֹן בְּמַגְלַת רוֹת).

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ צָפָה וְרָאָה מִלְמַעְלָה אֶת מְסִירוֹת נַפְשׁוֹ שֶׁל רַבְּנּוּ וְסַבֵּב בְּהַשְׁגָּחָה נִפְלְאָה מִהַלֵּךְ שְׂפִתָּח בְּפִי רַבְּנּוּ אֶת הַדְּרָךְ...

לְאַחַר יוֹם יוֹמִים, קָרָה בְּעִיר אִיסְטַנְבּוּל מֵאֶרֶץ מְפָלָא. בְּעִיר יָשַׁב חֲכָם גְּדוֹל מִירוּשָׁלַיִם (צְדִיק גְּדוֹל שֶׁהִגִּיעַ לְחוּץ לְאֶרֶץ לְאֹסֶף כֶּסֶף עֲבוּר עֲנִיִּי יְרוּשָׁלַיִם). וּבְדַעְתּוֹ הָיָה לְהַתְּעַכֵּב בְּחוּ"ל עוֹד שָׁנָה שְׁלֵמָה, אַךְ פְּתֹאוֹם נִתְעוֹרֵר הַחֲכָם וְאָמַר לְאֲנָשֵׁי סְטַנְבּוּל: "תִּדְעוּ שֶׁנִּתְגַּלָּה לִּי מִשְׂמִיִּים שְׂאֲנִי מְכָרַח מִיָּד לְנִסְעַ לִירוּשָׁלַיִם, כִּי אֲנִי רוּאָה שְׂמִמֶּשׁ בְּקָרוֹב אֲנִי עֵתִיד לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, לָכֵן בְּרָצוֹנִי שְׂתַשְׁכְּרוּ בְּעִבְרוֹרֵי



## סיפור

אני אסע

לבדי בהעלם

ובהסתר

מאנשי

סטנבול, כי

את עצמי אני

מפקיר - יהיה

איך שיהיה

יתכן שרַבְּנּוּ בָּא לְלַמְדָנוּ שְׂלַפְעָמִים מָה שְׂחָסַר לָנוּ זֶה לָאוּ דוֹקָא פְּעֻלוֹת, אֲלֹא לְהַתְּבַטֵּל אֶל ה' וְלִשְׁתַּק, וְכִשְׂאָדָם מִתְּבַטֵּל - אֲזִי חוֹזֵר לְלַכֵּת לוֹ כְּסֻדָּר...

# שעשועון ילדים

## "טסים אל רבינו"

ילדים יקרים, בשעשועון שלפניכם, יש חדוש מיוחד. הפעם, בכדי שתוכלו לפתור את החידות, עליכם לקרוא תחלה את המאמר לילדים, ורק כך תוכלו לענות נכונה על החידות.



## חידה א.

לפניכם שלושה טורים. בכל טור שלשה משגים. עליכם למתח קו בין טור למשנהו. לדגמא, עליכם למתח קו מ"ראש השנה" עד למשג שקשור לו

טור ג	טור ב	טור א
 כנפים	תפילה	ראש השנה 
 דלק	התחדשות	ספות 
 מנוע	התחזקות	יום הכפורים 

## חידה ב.

מבחן אמריקאי בן 4 שאלות, לכל שאלה 3 תשובות. הקף בעגול את התשובה הנכונה.

- |   |  |
|---|--|
| <p><b>שאלה ג.</b><br/>מה עשה רבנו כשלא הבין את למודו?<br/>1. התיאש מללמוד<br/>2. התעמק היטב, והבין.<br/>3. בכה לה' שיאיר את עיניו</p>   | <p><b>שאלה א.</b><br/>האם רבנו הבין מיד את למודו?<br/>1. הבין קצת<br/>2. היה לו קשה מאוד להבין<br/>3. הבין בשניה אחת</p>                 |
| <p><b>שאלה ד.</b><br/>איזה החלטה החליט רבנו, וכך זכה להיות צדיק?<br/>1. החליט שמעכשו אין קשיים, רק התעלות.<br/>2. יהיה מה שיהיה, אני לא אעזב את ה'.<br/>3. אם לא הולך אז לא</p> | <p><b>שאלה ב.</b><br/>האם היה קל לרבנו לשבת בחדר מיוחד?<br/>1. קצת קשה, אבל הסתדר.<br/>2. הכי קל בעולם.<br/>3. קשה, כמעט בלתי אפשרי.</p> |

את התוצאה הסופית יש לשלח בכתב ברור וקריא עד לתאריך ר"ח תמוז הבעל"ט בלבד, לפקס המערכת: 077-318-37-02 או להקליט את התשובות בקול ברור בטלפון המערכת: 02-539-63-63 בשלוחה 7 בלבד, יש לציין באפן ברור שם וכתבת מגורים וטלפון בין הפותרים נכונה יגרל זכוי של 50 ש"ח ברשת חגיגות ספרי "אור החיים"!

# סוקו של זביס



אין ספוי!  
כא הדירכים והפכו  
לפצות פלז אינו מוכן  
בשום פנים ואופן!



ראשית, ופנה לפעול,  
אולי הוא יזכה לקחת  
איתנו גלו הרבי



אמון. מוצאי שבת. צרה ר"ה  
מה יהיה?  
איזה גלון יקח איתנו  
פחמזג אולי פכה?  
חיותם, להבדיל  
לצאת אפרסיה!



קצימה!



מה? כהן סכסם עצום!  
פיצד אלמד פכה?  
אבל איך אולי גלא איס?

בלאון, הכן את  
הסוס, נוסעו!



בלאון, אבה  
תקווהינו האחרונה!  
התנסים לקחתנו גלו  
הרבי?  
אין מוכן אק  
לרק פועד 17  
כחזרים!



ר' אבא, אני ממש מנסה אק לא  
אולי יותר להמשיך בנסעה.  
היא מתישה מצוי

הכל מהי אק  
מה אפשר עכשו?



פבר צהריים, והעונ  
רק עד תיסו, ופכר  
לעלות הפסקה...



למחרת.